

Vong Niên

Contents

Vong Niên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	45
7. Chương 7	53
8. Chương 8	60
9. Chương 9	69
10. Chương 10	77
11. Chương 11	86
12. Chương 12	91
13. Chương 13	100
14. Chương 14: Kết Thúc	110

Vong Niên

Giới thiệu

Nghe mà xem, háo sắc, biến thái, Lolicon, không biết đãi khách. Đây là lời một con bé bảy t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-nien>

1. Chương 1

Mùa đông cuối tháng mười hai, nhiều mây nhiều sương, không khí vô cùng lạnh lẽo, từng đợt khí lạnh len lỏi khắp núi rừng, cây cối lung lay rụng lá, chỉ còn cành khô che trời, tuy rằng thiếu màu xanh, lại có vẻ đẹp hiu quạnh mệnh mang khác.

Trong những chạc cây mênh mông là một tòa lâu đài phong cách châu Âu tao nhã đứng sừng sững. Tòa nhà xây bằng đá hoa cương, mái nhà cong nhọn, rất có cảm giác thiết kế, nhìn ra được người xây năm đó mất không ít tâm tư xây dựng, trước nhà có hoa viên rộng lớn, cửa lớn điêu khắc tinh xảo, trụ đồng hai bên cửa cũng được làm bằng đá hoa cương, chính thể lại mang hơi thở trầm ổn, cũng không kém phần cao quý thanh lịch.

Nhưng có lẽ đã xây từ lâu nên tòa nhà đã có nhiều chỗ cũ kỹ, cửa lớn phủ một tầng rỉ sắt, thậm chí còn có cây khô leo lên. Cả tòa nhà lớn ẩn hiện trong rừng cây khô cao ngất, lộ ra hương vị hoang vắng âm u. Nhìn lâu còn cảm thấy như có không khí quỷ dị thần bí của pháo đài Châu Âu, như thể bên trong có yêu quỷ phù thủy, người tới gần sẽ bị nguyên rủa –

Một chiếc xe hơi nhập khẩu màu xám bạc dọc theo đường núi chậm rãi đi đến, dừng lại cách ngôi nhà khoảng mười mét, theo đó, cửa kính đen được hạ xuống, bên trong là một người đàn ông chừng ba mươi, khuôn mặt sáng sủa dày dặn kinh nghiệm. Anh nhìn chằm chằm vào tòa nhà, khuôn mặt đẹp trai có vẻ sắc bén mà nghiêm túc.

“Anh nói chính là căn nhà này à?”

“Đúng vậy, chủ nhân nơi này bán cả căn nhà lẫn khu đất xung quanh, thủ tục đã xử lý gần xong, nhưng trước mắt vẫn không thể tìm được người ở.....” Người đàn ông ngồi ở ghế lái cung kính nói.

“Vì sao người bán không thông báo cho người kia chuyển đi?” Người đàn ông nhíu mày.

“Quản lý Vương công ty môi giới nói người bán dường như cũng không biết nơi này còn có người ở, bởi vì nơi này là di sản của đời trước. Mà con cháu bọn họ vì cần tiền quay vòng gấp, biết có người ra giá nên trực tiếp bán. Khi tôi tới nghiệm thu phòng ở mới biết được người bên trong không hề có quan hệ với chủ nhà, nhưng lại ở gần hai mươi năm rồi.....”

“Thật là kỳ lạ, hai mươi năm qua cũng không biết nhà này có người khác ở sao? Chẳng lẽ không thu tiền thuê nhà?”

“Dường như người này có quan hệ với cha ông của người bán, nên họ mới tặng căn nhà này cho người kia ở.”

“Trong nhà là ai ở?” Người đàn ông lại hỏi.

“Nghe nói vốn là cha và con gái, nhưng sau khi người cha qua đời, chỉ còn lại đứa con. Tôi đến tìm hiểu vài lần, hỏi mấy gia đình gần đây đại khái biết được một ít tin tức. Bọn họ nói cô gái này ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trước mắt ở cùng ba đứa trẻ.”

“Còn có..... Ba đứa trẻ con?” Người đàn ông giật mình.

“Đúng vậy, nhưng mà hình như đã ly hôn rồi, mọi người xung quanh chưa từng thấy chồng của cô ấy, ngẫu nhiên chỉ có cô ấy và ba đứa bé ra vào.....”

“Cô ta hiện đang làm gì? Công tác? Tên đầy đủ?”

“Cũng không rõ. Thật ra cô ta rất ít nói chuyện cùng hàng xóm xung quanh. Nơi này lại cách tiểu khu phía dưới một đoạn, cho nên người trong tiểu khu gần như không liên hệ cùng người nhà này.”

Người đàn ông nhíu mày, “Như vậy, cô ta có biết căn nhà này đã bị bán chưa?”

“Không rõ lắm, bởi vì không thể nào liên lạc, cũng vẫn không thể tìm được người. Tôi đến điều tra vài lần cũng chưa thấy có ai ra vào, ấn chuông cũng không có người mở.....”

“Buổi tối thì sao? Buổi tối cũng không có người ở nhà sao?”

“Buổi tối? À, buổi tối..... Tôi đã tới một lần, nhưng trong phòng không mở đèn, nơi này lại tối như mực, cho nên tôi.....” Khi nhìn thấy ánh mắt ông chủ anh liền ngậm miệng.

“Chắc, anh nhất gan như vậy sao có thể làm trợ lý cho tôi nhỉ?” Người đàn ông liếc anh một cái, đẩy cửa xe bước xuống, đi thong thả tới cửa lớn.

Nhìn xa không thấy, xuống xe đến gần mới phát hiện ra tòa nhà này thật sự không nhỏ. Tường cũng dùng đá đặc biệt xây cao khoảng một mét, bên trên nữa là thanh sắt hình hoa lan. Có chút ẩn mật, lại lưu lại một chút khe hở cho người nhìn trộm.

Người đàn ông đi đến trước cửa lớn, xuyên qua cửa lớn chạm rỗng nhìn vào bên trong sân nhà. Trong lòng có hơi buồn bực, nơi này căn bản không giống như có người ở. Không nói đến kiến trúc cổ xưa, ngay cả cây cối bên trong vườn cũng lộn xộn, không hề được cắt tỉa.....

Nhưng, nhìn kỹ, vẫn phát hiện có vết chân mờ mờ.

Ví dụ như, lối đi vào nhà chưa bị cỏ dại phủ kín, có thể thấy là thường xuyên có người đi lại.

Lại ví dụ như, chuông cửa này, có vết ấn.

Có thể thấy được, quả thực có người ở bên trong.

Nhưng bọn họ dường như muốn dựng nên tình cảnh hoang phế.....

Thật kỳ lạ, có ai không muốn nơi ở của mình sạch sẽ chứ? Người trong nhà này dường như lại cố ý muốn để cho nhà mình có vẻ hoang vu.....

Anh nhíu mày nhìn kiến trúc bên trong, suy tư vài giây rồi đưa tay ấn chuông cửa.

Trợ lý của anh nhanh chóng theo kịp, nói:“Tổng giám đốc, tôi nghĩ chuông cửa này có lẽ là hỏng rồi, lúc trước tôi ấn chuông nửa ngày cũng không có người đáp lại.”

Quả nhiên, đợi gần năm phút, vẫn im lặng như cũ.

“Lại điều tra rõ ràng, nghĩ cách mau chóng tìm được khách trọ, mời cô ta chuyển đi. Dự án khách sạn mới của chúng ta đã làm xong, không thể tiếp tục chậm trễ.” Người đàn ông nhíu mày, lấy khăn ra lau tay, lại cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Vâng.”

“Đi thôi, buổi chiều còn có buổi trả lời phỏng vấn truyền thông, tôi phải trở về chuẩn bị trước.”

Người đàn ông nói xong lại liếc mắt nhìn căn nhà một cái. Lúc xoay người định trở về xe hơi, một cô bé cầm hai túi plastic lớn từ đầu đường phía kia chậm rãi đi tới phía anh.

Anh sững sốt, dừng bước, thầm nghĩ phương hướng này chỉ có căn nhà này. Cô bé đi về phía này, chẳng lẽ là.....

Đang phỏng đoán, cô bé đã đi qua bên người anh, ngẩng đầu cười với anh rồi dùng giọng nói mềm mại nhẹ nhàng chậm rãi nói:“Nơi này không có đường đâu, đi tiếp là rừng núi, nên quay xe lại thì hơn.”

Anh ngẩn ngơ, cô bé này xem ra chỉ có bảy, tám tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, bộ dạng xinh đẹp đáng yêu. Tóc mái bằng bị cắt hỏng thành hình răng cưa, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé tăng thêm chút ngây ngô, nhưng khi con bé mở miệng, khẩu khí lại giống như người lớn.

Cô bé dứt lời liền tiếp tục đi về phía căn nhà, sau đó cô bé sờ soạng vài cái trên cánh cửa, cửa liền mở.

Anh kinh ngạc, lập tức tiến lên gọi cô bé lại.

“Bạn nhỏ, cháu ở nơi này sao?”

Cô bé quay đầu nhìn anh, gật gật đầu:“Đúng vậy, đây là nhà của cháu.”

“Vậy mẹ cháu ở nhà không?” Anh hỏi.

“Mẹ cháu?” Cô bé dừng một chút, trừng mắt, hiện lên cảnh giác, hỏi lại:“Các người..... Tìm mẹ tôi làm gì?”

“Chú có chuyện quan trọng cần tìm mẹ cháu nói chuyện, có thể mời cô ấy ra đây không?”

Cô bé nhíu mày, nhìn anh, “Tôi không có mẹ, các người muốn nói chuyện gì thì nói với tôi là được.”

Anh kinh ngạc, ngạc nhiên nói:“Nơi này không phải còn có một cô gái họ Nhậm sao?”

“Cô ấy không ở đây.” Cô bé nhanh chóng lắc đầu.

“Không ở đây? Ra ngoài sao? Khi nào về?”

“Không biết.”

“Cô ấy không phải mẹ cháu, vậy là gì của cháu?”

“Vì sao tôi phải nói cho chú?” Cô bé trả lời thật sự tuyệt tình.

Anh và trợ lý đều giật mình kinh ngạc.

“Rốt cuộc các người tới nhà tôi làm gì? Chẳng lẽ muốn chào hàng à?” Cô bé trừng mắt đôi mắt trong veo, hỏi.

“Không phải không phải, không phải các chú đi chào hàng.....” Trợ lý của anh vội vàng lắc đầu.

“VẬY các người là ai?”

“Bọn chú là.....” Trợ lý đang muốn giải thích, người đàn ông liền ngăn cản anh, sau đó lấy danh thiếp từ ví da, đưa cho cô bé.

“Em gái nhỏ, đây là danh thiếp của chú, cháu hãy đưa cho..... người lớn, bảo cô ấy liên lạc với chú.”

Cô bé đặt cái túi lớn trong tay xuống, nhận danh thiếp, nhìn tên phía trên, trực tiếp đọc ra.

“Tập đoàn khách sạn Tư Mạn..... Tổng giám đốc..... Dịch Hành Vân?”

Anh nhướn mày, trẻ con bây giờ thật giỏi, tuổi còn nhỏ mà ngay cả tên anh cũng hiểu. Thậm chí, còn đọc đúng phát âm chữ “Hành” trong tên anh.

“Chú tên Dịch Hành Vân, làm ở khách sạn sao?” Cô bé ngẩng đầu nhìn anh.

“Đúng vậy.” Nhìn bé làm bộ già giặn hỏi, làm anh vừa bực mình vừa buồn cười.

“Khách sạn chạy đến nhà tôi làm gì?”

“Điểm ấy, chú nghĩ nên để chú nói chuyện với người lớn nhà cháu, bảo cô ấy gọi điện cho chú.” Nói chuyện mua bán nhà ở phức tạp với một cô bé là không cần thiết.

“Chú có thể nói với tôi.” Cô bé nói.

Dịch Hành Vân ngừng cười.

Nên nói cô bé này trưởng thành sớm? Hay là khó trị?

“Cháu không hiểu đâu, để cho người lớn xử lý.” Anh nhẫn nại nói.

“Người lớn nhà chúng tôi không xử lý loại việc này, cô ấy..... Cô ấy bận rộn nhiều việc, không có thời gian gọi điện thoại cho chú.” Cô bé chần chờ nói xong, đưa danh thiếp lại cho anh.

Tiểu quỷ này.....

Anh ngẩn ngơ, có chút không vui.

“Chuyện người lớn, trẻ con như cháu thì biết cái gì? Chú cũng bận rộn nhiều việc, thời gian của chú càng quý giá, bảo dì cháu hay là bất cứ ai nhà cháu mau chóng gọi điện thoại cho chú, chú sẽ chờ điện thoại của cô ta.” Anh nghiêm mặt khế khiển trách.

“Oa..... Chú hung dữ như vậy làm gì? Chú như vậy ai còn dám gọi điện thoại cho chú chứ?” Cô bé trợn to hai mắt, lăm lăm nói.

“Nha đầu này.....” Anh bị chọc giận, khó trách anh ghét trẻ con, đứa bé không lớn không nhỏ trước mặt này lại càng không lễ phép.

“Tổng giám đốc, xin bình tĩnh, cô bé chỉ là trẻ con thôi.” Trợ lý vội vàng tiến lên khuyên can, sau đó quay đầu cười dỗ cô bé nói: “Em gái nhỏ à, bọn chú thật sự có việc cần nói chuyện với người lớn trong nhà, ngoan, giúp bọn chú nói cho dì cháu được không?”

“Cháu không có dì.” Cô bé lắc đầu.

“Vậy..... Là chị sao?”

“Cũng không phải chị.”

“Hử?” Trợ lý sững sốt.

“Rất cuộc có chuyện gì? Các người nói rõ ràng trước, nói rõ ràng cháu mới có thể quyết định phải làm như thế nào!” Cô bé giống như người lớn làm vẻ mặt phức tạp.

“Trẻ con thì quyết định cái gì? Trực tiếp gọi dì hoặc chị gì gì đó đến đây nói chuyện. Nơi này đã bị bán, các người tốt nhất lập tức chuyển nhà đi!” Trợ lý cũng bị cô bé chọc giận, trực tiếp gào lên.

“Cái gì? Vì sao phải chuyển nhà? Đây là nhà của tôi.” Cô bé nghe được sững sốt.

“Quên đi, Minh Tông, đừng lãng phí thời gian với một tiểu quỷ, trực tiếp tìm nữ chủ nhân nói sau.” Dịch Hành Vân vẫy vẫy tay với trợ lý Lý Minh Tông, nhú mồm hỏi cô bé: “Như vậy đi! Đưa số điện thoại di động của người lớn trong nhà cho chú, chú sẽ trực tiếp tìm cô ấy đàm phán.”

“Tôi có thể đưa số điện thoại của cô ấy cho chú, nhưng mà điện thoại của cô ấy tôi đang dùng. Chú gọi tới vẫn là tôi nghe mà thôi.” Cô bé lấy một cái di động màu trắng từ trong túi ra, thực bất đắc dĩ nhún vai.

Dịch Hành Vân và trợ lý Lý Minh Tông của anh lại há hốc mồm.

Cô bé này cố ý muốn chọc giận bọn họ sao?

Ánh mắt sắc bén của Dịch Hành Vân còn phát hiện di động của tiểu quỷ này là một chiếc điện thoại cảm ứng đời mới nhất.

“Có chuyện gì thì cứ gọi tới, tôi có thể nói chuyện cùng chú, số điện thoại của tôi là 3××××.....”

Tiếp theo cô bé đọc ra một dãy số điện thoại di động, nhưng cô mới nói một nửa, một cậu bé từ trong nhà lao ra, hung dữ rống to.

“Đang làm cái gì đấy hả? Lẽ mà lẽ mề, rõ ràng đã về mà còn ở đó nói cái gì thế hả? Tôi sắp chết đói rồi! Còn không mau vào?”

Cô bé ngẩn ngơ, giật mình vỗ cái trán, “À à! Tôi thiếu chút nữa đã quên..... Được rồi được rồi, tôi vào ngay đây.....”

Dứt lời, cô kích động vào cửa lớn, dùng sức đập cửa, hoàn toàn không nhìn đến hai người đàn ông ngoài cửa, vội vàng chạy vào nhà.

Dịch Hành Vân và trợ lý của anh cứ như vậy ngẩn ra vài giây, luôn cảm thấy bị tiểu quỷ kia dắt mũi.

“Tổng giám đốc..... Làm sao bây giờ?” Lý Minh Tông ngáp ngừng nhìn khuôn mặt đẹp trai đông lạnh của ông chủ.

Dịch Hành Vân nhú mồm, tức giận xoay người trở về xe, lạnh giọng nói: “Xem ra người phụ nữ họ Nhậm kia căn bản không rõ lập trường của mình, quăng giấy chứng nhận nhà đất đi, hạn cho cô ta trong vòng ba ngày rút khỏi nơi này.”

“Nhưng nhờ cô ta không chịu ra mặt.....” Lý Minh Tông lại hỏi.

Anh dừng chân, quay đầu liếc nhìn căn nhà một cái.

“Vậy trước cắt nước cắt điện, xử lý theo pháp luật, trực tiếp tố cáo cô ta chiếm đoạt, để tòa án đến giúp chúng ta đuổi người.”

“Như vậy có sợ làm to chuyện hay không”

“To chuyện càng tốt, có thể giúp khách sạn mới của chúng ta nổi tiếng!” Anh hừ lạnh.

Lý Minh Tông âm thầm thở dài, ông chủ này của anh thật sự là người lạnh lùng lại đáng sợ.

“Nhưng mà, cô ta sẽ không muốn để lớn chuyện.” Dịch Hành Vân lại nói tiếp.

“Làm sao mà anh biết?” Lý Minh Tông kinh ngạc.

“Người bình thường đều rất sợ gặp phải phiền toái từ tòa án, nhất là phụ nữ lại mang theo ba đứa trẻ con. Cô ta để bọn trẻ ở lại trong nhà một mình, đã sớm phạm pháp. Tôi dám cam đoan, người phụ nữ họ Nhậm này chỉ cần nhìn thấy giấy chứng nhận nhà đất sẽ nhanh chóng tới tìm tôi thôi.”

Dịch Hành Vân lên xe, chắc chắn cong khóe môi.

“Cô ngọc muốn chết, Hiểu Niên, người kia vừa nhìn đã biết không phải người tốt, cô còn dong dài với anh ta không dứt.”

Trên bàn ăn lớn, ba đứa trẻ con đang ngồi bên cạnh bàn ăn bữa tối, hai nam, một nữ, thoát nhìn đều chỉ khoảng bảy tuổi.

Trong đó một bé nam bộ dạng thông minh sáng sủa vừa ăn mỳ Ý vừa mắng, giống như cô bé làm sai chuyện lớn.

Cô bé thực vô tội bĩu môi, cô tên Nhậm Hiểu Niên, buổi chiều mới đứng ở cửa nói chuyện cùng Dịch Hành Vân kia đã bị mắng rồi.

“Tôi chỉ muốn biết anh tới làm gì, muốn hỏi rõ ràng thôi.” Cô giải thích.

“Mặc kệ anh ta muốn làm cái gì, cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta tốt nhất là đừng tiếp xúc với người ngoài mới không rước lấy phiền toái.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú của cậu bé đen lại, nhíu mày giống như người lớn.

“Tôi biết, nhưng anh ta nói có chuyện quan trọng.....” Nhậm Hiểu Niên lại nói.

“Toàn thế giới này chuyện quan trọng nhất chính là chuyện của chúng ta, cái khác thì không cần quan tâm.” Cậu bé vẫn dùng loại khẩu khí hoàn toàn không phù hợp với tuổi trách mắng cô.

Một cậu bé trắng trẻo thanh tú khác vốn vẫn đang cúi đầu chơi game, nghe anh càng nói càng lớn tiếng, nhin không được ngẩng đầu mở miệng nói chuyện thay Nhậm Hiểu Niên.

“Được rồi, Thần Võ, cậu đừng có dọa Hiểu Niên, cậu cũng biết cô ấy từ trước đến nay luôn thiếu đầu óc như vậy!”

“Cô ta chỉ thiếu đầu óc thôi sao? Vừa rồi còn ngu ngốc suýt chút nữa nói ra số điện thoại di động của mình. Nhìn lại chuyện tốt cô làm đi, hôm kia ‘lại’ phá hỏng máy móc.....” Nói tới đây, cậu bé quảng thật mạnh đĩa lên trên bàn ăn, ăn không vào.

Nhậm Hiểu Niên ăn năn liếc anh một cái, lẩm bẩm nói: “Thực xin lỗi..... Tôi cũng không cố ý.....”

“Chính là không cố ý mới đáng sợ, trời mới biết chừng nào thì cô sẽ khiến căn nhà này nổ tung.” Cậu bé xoa mi tâm hét lớn.

“Tôi cũng đâu có khoa trương như vậy, Nam Cung Thần Võ, anh đừng nói lung tung.” Nhậm Hiểu Niên tức giận hét tên của anh.

“Không có sao? Tuần trước là ai suýt chút nữa đốt nồi trụi lủi còn định châm lửa?” Bạn nhỏ Nam Cung Thần Võ mồm miệng thực sắc bén lại chanh chua.

“Đó chính là..... Chính là..... Tôi nhất thời đã quên mình đang nấu canh.....” Khí thế Nhậm Hiểu Niên suy sụp.

“Đúng, cô thường hay quên rất nhiều chuyện.” Nam Cung Thần Võ tiếp tục châm chọc.

“Đó là bởi vì tôi phải làm rất nhiều việc, bằng không về sau anh nấu cơm đi!” Cô kháng nghị.

“Không, nấu cơm là chuyện của phụ nữ.”

“Ai quy định?”

Hai người càng nói cơn tức càng lớn, cậu bé thanh tú vừa chơi game vừa khuyên nhủ: “Được rồi, khi ăn cơm mà cãi nhau sẽ không tiêu hóa được đâu. Hai người đều im hết đi, có chuyện chờ ăn xong bữa tối nói sau.....”

Nhậm Hiểu Niên và Nam Cung Thần Vô đều im miệng, đồng thời quay đầu nhìn anh.

“Tiểu Bạch, cậu chơi trò chơi của cậu là được rồi!” Nam Cung Thần Vô hừ một cái.

Nhậm Hiểu Niên cũng nhin không được nói anh: “Còn nói bọn tôi? Chính anh có ăn cơm đâu? Dạ Bạch, anh có thể buông máy chơi game xuống trước hay không? Đĩa mì Ý của anh lạnh rồi đó.”

Cậu bé thanh tú tên Phương Dạ Bạch, anh thực bất đắc dĩ hất tóc mái gần như che hết cả mắt, liếc mắt nhìn đĩa mì Ý, nhẹ nhàng nhuộm.

“Hiểu Niên, lúc nào cô cũng làm mì Ý, tôi thật sự ăn ngấy rồi.”

Nhậm Hiểu Niên phòng má tức giận, bỗng nhiên nhảy xuống ghế dựa, hét lớn về phía hai người bọn họ: “Không muốn ăn thì tự đi mà nấu, tôi nhiều việc như vậy còn phải chăm sóc các người, mệt chết mất!”

Phương Dạ Bạch nhanh chóng ngậm miệng, giả vờ không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục đánh điện tử.

Nhưng Nam Cung Thần Vô lại châm chọc hừ nói: “Đây là cô nợ bọn tôi! Còn dám than khổ.”

Nhậm Hiểu Niên đột nhiên cứng đờ, sau đó khí thế suy sụp cúi thấp đầu xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là oan ức cùng bất đắc dĩ.

“Đúng, đúng là tôi nợ các người, nhưng cũng không phải lỗi của tôi, tôi cũng là người bị hại mà!”

Nhìn cô uể oải khổ sở, vẻ mặt Nam Cung Thần Vô cũng hòa nhã hơn, miệng độc cũng ngậm lại, ần điều khiển từ xa bật tivi, đơn giản vừa ăn mì Ý vừa xem tin tức.

Bạn nhỏ Phương Dạ Bạch cũng buông máy điện tử, đi đến bên cạnh Nhậm Hiểu Niên, lấy từ túi tiền ra một cái nho nhỏ gì đó nhét vào trong tay cô.

“Hiểu Niên ngoan, đừng buồn, cho cô chơi.”

Cô cúi đầu nhìn quả cầu sắt nhỏ trong lòng bàn tay. Phương Dạ Bạch vươn ngón tay nhỏ bé gõ nó một cái. Nó đầu tiên là lặn lộn một chút, sau đột nhiên vọt ra bốn cái chân, khiêu vũ ở trong lòng bàn tay cô, vừa múa còn vừa phát ra âm thanh đáng yêu: “Hiểu Niên cô thật đẹp, Hiểu Niên cô thật đáng yêu, Hiểu Niên cô vĩ đại nhất.....”

Cô ngạc nhiên mở to hai mắt, bị chọc cười ha ha, “Oa oa oa, Dạ Bạch, anh rất lợi hại, lại thiết kế đồ chơi mới.”

“Cái này có thể ghi âm, cũng là USB.” Phương Dạ Bạch nói lại gõ hình cầu một cái, nó lập tức thu lại thành một quả cầu.

“Thật sự rất thú vị! Anh là thiên tài, Dạ Bạch.” Cô vui vẻ khen ngợi.

Phương Dạ Bạch nhìn cô cười, nụ cười ngây thơ đáng yêu tựa như thiên sứ nhỏ.

“Thú vị cũng sắp cầm đi bán đi, chúng ta sắp ăn không khí rồi.” Nam Cung Thần Vô lạnh lùng nhắc nhở.

Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc, quay đầu nhìn anh, “Thật vậy chẳng? Thần Vô, tiền..... Lại không đủ sao?”

“Đúng vậy, tiền chúng ta gửi ngân hàng không còn mấy đâu.”

“Hả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch.

“Cô làm việc bữa bãi càn rỡ như vậy thì tiền cũng chảy mất, cái máy cô làm hỏng lúc trước cũng mấy chục vạn.” Nam Cung Thần Vô hừ lạnh nói.

“Trời ạ, hôm nay khi tôi đi mua đồ ăn phát hiện trong ví tiền không còn lại bao nhiêu tiền, đang muốn đi lĩnh tiền.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn suy sụp.

“Số tiết kiệm vốn có thể chống đỡ nửa năm, kết quả bởi vì cô sơ ý, bây giờ chỉ đủ chống đỡ hai tháng.”

Nam Cung Thần Vô lườm cô.

“Vậy làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Cô phiền não dùng bàn tay nhỏ bé chụp vào trán, chụp đến nỗi cái trán đỏ lên.

“Đừng lo lắng, Hiểu Niên, cầm bán là có tiền thôi, hơn nữa tôi còn rất nhiều.” Phương Dạ Bạch vỗ vỗ bả vai của cô, lại lấy từ trong túi ra mấy cái đồ chơi tạo hình kỳ lạ.

“Oa nha, nhiều như vậy!” Cô kinh ngạc hô to.

“Xem, chúng nó sẽ cùng nhau khiêu vũ đó.” Anh đặt mấy vật nhỏ này trên mặt đất, lấy tay gõ nhẹ lên, toàn bộ đồ chơi vươn chân ra, không ngừng khiêu vũ, quay cuồng.

“Ha ha..... Thật hay!” Cô ngồi xổm xuống lại gõ vào chúng, toàn bộ lại thu về.

“Chơi vui sao? Còn có thể bắt bọn nó tổ hợp đây.” Anh cũng ngồi xổm xuống, đặt đồng đồ chơi thành một chuỗi, sau đó gõ một chút. Toàn bộ đồ chơi liền khiêu vũ giống nhau, rất là đáng yêu.

“Oa oa! Thật thú vị.....”

Hai bạn nhỏ cứ như vậy chơi tiếp, hồn nhiên đã quên chuyện không có tiền.

Hai tên tiểu quỷ.

Nam Cung Thần Vô khẽ gắt một tiếng, mặc kệ bọn họ, quay đầu nhìn tin tức nhảm chán.

Người dẫn chương trình đọc một số tin tức vô nghĩa giống con vẹt. Anh lạnh mặt, xem câu được câu không, phút chốc, anh biến sắc, thiếu chút nữa nghẹn chết, vội hô: “Tiểu Bạch, Hiểu Niên, hai người mau xem tin tức!”

“Làm sao vậy?” Hai người bọn họ ngẩng đầu nhìn TV.

Tivi đang thông báo tin tức, nói cái gì mà khách sạn, nhưng hình ảnh trên màn ảnh lại là khung cảnh xung quanh nơi này cùng căn nhà bọn họ đang ở.

“Tập đoàn khách sạn Tư Mạn nổi tiếng toàn cầu đầu tư hơn mười triệu, quyết định xây nên một khách sạn xa hoa hoàn mỹ bậc nhất ở Đài Bắc. Địa điểm là một mảnh đất lớn nơi rừng núi ngoại thành Đài Bắc. Nơi này chỉ có một tiểu khu cũ, phía trên là một mảnh đất chưa khai phá. Phong cảnh hợp lòng người, hoàn cảnh thanh u, cũng là nguyên nhân chính tập đoàn Tư Mạn chọn nơi này.....”

Tiếp theo, một người đàn ông với khuôn mặt đông lạnh xuất hiện trên màn ảnh, lấy khẩu khí rõ ràng trầm ổn nói: “Tập đoàn Tư Mạn chúng tôi lần này chuẩn bị xây dựng một khách sạn nghỉ ngơi có hồ nhỏ theo phong cách Nhật Bản. Toàn bộ kiến trúc và phong cách khách sạn lấy thiên ý Nhật Bản làm chủ đạo. Đến lúc đó, toàn bộ kiến trúc làm bằng gỗ sẽ hòa hợp với núi rừng, khu đất này cũng trở thành khách sạn ven sông loại nhỏ vùng ngoại thành Đài Bắc.....”

“A? Người này..... Người này chính là người đàn ông hôm nay đứng ngoài cửa! Hình như tên là cái gì mà Hành Vân Lưu Thủy.....” Nhậm Hiểu Niên trợn to hai mắt, chỉ vào màn hình hô.

Gương mặt trắng trẻo khôi ngô, ngũ quan thanh nhàn lại có vẻ lạnh lùng, tóc ngắn thoải mái được chải chốt chỉnh tề, lời nói cử chỉ toát ra sự tự phụ tài trí hơn người cùng xa cách.

“Tổng giám đốc tập đoàn khách sạn Tư Mạn..... Dịch Hành Vân.....” Phương Dạ Bạch nhìn chằm chằm chữ nhỏ giới thiệu trên màn ảnh, đọc ra người nợ tên.

“Đúng đúng đúng, là anh ta! Anh ta đưa cho tôi danh thiếp.....” Cô xoay người liều mạng tìm trong đồng túi ra cái danh thiếp: “Xem, anh ta tên Dịch Hành Vân.”

“Người này..... Thì ra đây là nguyên nhân anh ta tới cửa? Anh ta biến nơi ở của chúng ta thành khách sạn?” Nam Cung Thần Vô nhăn mày nhỏ lại.

“Cái gì? Anh ta muốn xây khách sạn ở đây? Thật hay giả vậy?” Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc hô.

“Không phải anh ta đã nói rồi sao? Bây giờ, anh ta nhất định là đang có ý với căn nhà này.”

“Vậy đừng để ý đến anh ta là được, dù sao chúng ta không bán.”

Cô hừ nhẹ một tiếng, nhưng vừa mới dứt lời, phóng viên trong tivi ôn hoà đối thoại với Dịch Hành Vân lại như quăng cho họ một quả bom phát nổ.

“Nghe nói nơi đó có một khu đất khó giải tỏa?”

“Không, rất thuận lợi, trước mắt đã xử lý xong.”

“Toàn bộ sao?”

“Đúng, bao gồm toàn bộ đất xung quanh đều đã hoàn thành thu mua. Trong đó còn có tòa biệt thự châu Âu, cũng đã hoàn thành thủ tục chuyển giao. Biệt thự kia cũng không tệ lắm, đang định giữ lại, xây lại thành nhà hàng.....”

Ba bạn nhỏ nghe được sững sốt, sau đây Nam Cung Thần Võ hồ nghi nhìn cô.

“Hiếu Niên, căn nhà này..... Là của ba cô sao?”

Nhậm Hiếu Niên ngẩn người một lát mới nói: “Chắc là vậy, chúng ta đã ở lâu vậy rồi.....”

“Chắc?”

“Ai, yên tâm yên tâm, căn nhà này tuyệt đối là.....” Nhậm Hiếu Niên nói xong, đột nhiên nhớ tới cái người ôn hoà đi cùng Hành Vân nói căn nhà này không phải của cô, nên cô bất chợt ngừng lại.

Thật ra cô cũng không rõ chuyện nhà ở này lắm. Trong ấn tượng, sau khi cô theo ba từ Mỹ trở về vẫn ở đây, cô đương nhiên cho rằng đây là của nhà cô.

“Cô có chứng nhận sở hữu đất không?” Nam Cung Thần Võ lại hỏi.

“Hử? Chứng nhận sở hữu đất là gì?” Cô ngơ ngác hỏi lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Thần Võ tái nhợt.

“Là giấy chứng minh cô có quyền sở hữu căn nhà này.” Phương Dạ Bạch giải thích.

“Tôi không biết, cho tới bây giờ chưa thấy qua.....” Cô có chút bất an.

Lúc này, phóng viên trong tivi lại nói: “Khách sạn cao cấp này khi nào sẽ khởi công?”

“Một tuần sau bắt đầu san bằng đất, dự tính một tháng nữa sẽ khởi công.” Dịch Hành Vân trả lời như thế.

“Một tuần?” Nam Cung Thần Võ hô nhỏ.

Lúc này Nhậm Hiếu Niên thật sự hoảng, cô bối rối nhìn về phía anh, nói: “Làm sao bây giờ? Thần Võ, buổi chiều lúc bọn họ đến có nhắc tới..... Nói..... Nói..... căn nhà này là của họ.....”

“Cái gì?” Sắc mặt Nam Cung Thần Võ khê biến.

Phương Dạ Bạch dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên đi đến phòng khách, cầm lại một phong thư, nói: “Đây là thư lúc chàng vạng tôi nhặt được ở cửa, bên trong hình như nói muốn chúng ta chuyển đi.”

Nam Cung Thần Võ đoạt lấy bức thư, cúi đầu đọc, kinh ngạc nói: “Đây là giấy tờ tồn chứng! Bên trong còn có một phần số liệu..... Nhà cùng đất cũng không phải của Hiếu Niên. Lúc trước người sở hữu là Phú Vinh Nhân, năm ngoái hắn ta đã chết. Căn nhà này tháng trước đã bị bán đi rồi, bây giờ, người sở hữu căn nhà và khu đất là..... Dịch Hành Vân.....”

Nhậm Hiếu Niên tiến lên xem đồng tư liệu kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh.

“Trời ạ..... cho tới bây giờ tôi cũng không biết nhà này không phải của ba.....”

“Phiền toái rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Nam Cung Thần Võ vụn vụn.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chúng ta thật sự sẽ bị đuổi đi sao?” Nhậm Hiếu Niên sắp khóc.

“Chúng ta có thể đi đâu? Tất cả mọi thứ đều ở đây, chúng ta tuyệt đối không thể rời đi. Quan trọng hơn là, chúng ta có thể tiếp xúc hoặc giao tiếp với người ngoài sao? Thời gian lâu, nhất định sẽ có người phát hiện chúng ta rất kỳ lạ.” Nam Cung Thần Võ nghiêm khắc giáo huấn.

Nhậm Hiếu Niên cùng Phương Dạ Bạch đều ngẩn ra.

Đúng vậy, tuy rằng nhìn qua không có gì, nhưng nếu để lâu người ngoài nhất định sẽ phát hiện ba đứa nhóc bọn họ rất không bình thường.....

Rất rất rất rất..... Không bình thường!

“Tôi thấy, nên để ‘Người lớn’ ra mặt giải quyết chuyện này.”

Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch đều nhìn Nhậm Hiểu Niên.

Nhậm Hiểu Niên sững sốt một lát, chậm rãi nhăn mày, cắn môi dưới, nhìn chăm chăm Dịch Hành Vân trong TV. Lại quay đầu nhìn cầu thang âm u thông xuống tầng hầm ngầm, bất đắc dĩ nói: “Thời gian còn chưa tới, người lớn không thể đi ra. Tôi thấy, tôi đi nói chuyện cùng vị tiên sinh ‘Hành vân lưu thủy’ kia trước thì hơn.....”

2. Chương 2

Trong mắt anh, cái loại sinh vật nho nhỏ này không biết kiềm chế, vui buồn thất thường, lúc nào cũng om sòm, kiêu căng vô lý lại khó khống chế, so với đối thủ khó chơi lại âm hiểm trên thương trường còn khiến anh đau đầu hơn.

Anh thù đối mặt với một đám kẻ thù, hoặc liên tục tăng ca một tháng, cũng không muốn ở cùng một đám trẻ con quá ba phút.

Nhưng thực bất hạnh, bà chị gả sang Pháp của anh gần đây cãi nhau với ông xã, mang theo một cặp sinh đôi bảy tuổi trở về Đài Loan. Kết quả, một người phụ nữ kiêu ngạo lại tâm thần cùng hai tiểu quỷ đáng sợ bị chiều đến vô pháp vô thiên chiếm lấy cả căn nhà, cuộc sống của anh hoàn toàn bị quấy rầy, cũng quấy long trời lở đất nơi duy nhất để anh nghỉ ngơi sau khi tan tầm.

“Hô, mệt chết tôi.”

Anh nhíu đôi mày rậm, vẻ mặt bức dọc đi vào công ty, miệng không ngừng rửa thầm.

Tối hôm qua ba ma nữ lớn nhỏ kia chỉ vì tranh nhau một hộp kem mà la hét đuổi nhau, khiến toàn bộ phòng khách vung vãi toàn vết kem dính dính.....

Càng khoa trương hơn là ba người còn vì phân công ai ngủ cùng ai mà cãi nhau như kẻ thù. Ầm ỉ cho đến rạng sáng mới ôm nhau ngủ.

Anh gần như thức trắng đến rạng sớm, thiếu chút nữa bị bọn họ làm cho phát điên. Vì thế sáng sớm rời giường anh vội gọi người giúp việc đóng tất cả hành lý của ba người đưa đến khách sạn. Khi đi để lại lời nhắn bảo ba người bọn họ trước khi anh tan tầm về nhà thì rút ra khách sạn ở.

Anh chịu đủ rồi, cho dù là chị gái, anh cũng bất chấp tình cảm. Căn nhà kia tuy là cha mẹ để lại, nhưng từ khi về Đài Loan nửa năm qua đều chỉ có một mình anh ở, anh có quyền cự tuyệt bất cứ kẻ nào xâm nhập địa bàn của anh.

Đi thang máy lên tầng chín, vào văn phòng của anh. Nữ thư ký và trợ lý Lý Minh Tông thấy anh đen mặt tiến vào, trong lòng đều sợ hãi, nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Hôm nay tâm tình của boss lớn thật tệ, da phải căng một chút mới được.

Quả nhiên, khi Dịch Hành Vân đi qua bàn Lý Minh Tông, lập tức hỏi: “Người phụ nữ họ Nhậm kia có gọi lại không?”

Lý Minh Tông lo lắng nói: “Còn chưa thấy.....”

“Đã cắt điện nước ngôi nhà đó chưa?”

Anh nói xong cởi áo khoác ngoài, treo chỉnh tề lên mắc, thậm chí còn cẩn thận điều chỉnh góc độ, sau đó choàng khăn quàng cổ lên cổ áo khoác, không ngừng chỉnh sửa cái khăn quàng lông dê cho nó nhìn như mới mới chịu thôi.

“À..... Cắt nước cắt điện trước xin..... Hơn nữa ngày hôm qua anh nói đưa giấy chứng nhận quyền sở hữu đất đến trước.....” Lý Minh Tông nhìn động tác nhỏ của anh, sợ đến mức run rẩy, lập tức nuốt câu nói kể tiếp vào trong bụng.

Trời ạ..... hôm nay cơn tức của ông chủ thuộc cấp đạn hạt nhân, anh cũng không muốn trở thành đối tượng bị đem đi chiến đầu tiên trong ngày.

Dịch Hành Vân là cao thủ quản lý marketing nổi tiếng trong giới khách sạn. Mới ba mươi tuổi, đã là nhân vật tập đoàn quốc tế Tư Mạn cực kì nể trọng. Hai năm trước anh nhận được chức tổng giám đốc khu vực Châu Á, phụ trách khai thác, thiết kế cùng quản lý toàn bộ khách sạn ở Châu Á. Mỗi khách sạn cao cấp được anh xây dựng đều có nét đặc sắc riêng, thường trở thành tiêu điểm của truyền thông, hơn nữa danh tiếng rất tốt, luôn được khen ngợi.

Thiên tài có ánh mắt chuẩn xác hơn nữa cực kỳ có đầu óc buôn bán làm ăn, lại là một người đàn ông tính tình lạnh lẽo, âm trầm, xoi mói, còn có chút thích sạch sẽ. Hơn nữa lúc đang tức giận, anh lại càng âm trầm, càng xoi mói, càng thích sạch sẽ hơn.....

Theo mức độ cầu kì anh sửa sang lại khăn quàng cổ, cùng với treo cái áo bành tô còn phải cân nhắc xem giá áo có song song với mặt đất hay không, Lý Minh Tông gần như có thể xác định cảm xúc của ông chủ anh hôm nay vô cùng vô cùng không tốt.

“Chuyện này rõ ràng có thể đồng thời tiến hành, tôi không giao thì anh cũng không biết xử lý sao cho linh hoạt à?” Dịch Hành Vân mắng.

“Nhưng thời tiết lạnh thế này, nếu cắt điện nước, đứa bé đó.....” Lý Minh Tông mới nói một nửa, thấy ánh mắt anh tỏa ra khí lạnh bức người, lập tức sửa miệng:“Vâng, tôi lập tức đi làm ngay.”

Sắc mặt Dịch Hành Vân u ám đến cực điểm, đi tới bàn công tác, cúi đầu lấy đầu ngón tay sờ qua mặt bàn, nhú mày lại.

Trong lòng Lý Minh Tông run lên, thầm kêu không ổn, nghĩ rằng nữ thư ký mới tới này tám phần không được ở lại rồi.

“Thư ký Trần.” Dịch Hành Vân không hờn giận hô.

“Vâng.” Thư ký Trần vội vàng lao vào văn phòng.

“Tôi nói rồi, giữ gìn văn phòng tôi chỉnh tề sạch sẽ là công việc cơ bản nhất của thư ký, cô không nghe rõ sao?” Dịch Hành Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

“Tôi..... Tôi có lau qua.....” Thư ký Trần tái nhợt mặt nói.

“Lau qua? Vậy đây là cái gì?” Dịch Hành Vân chỉ vào lớp bụi mỏng sau máy tính.

“Cái đó.....”

“Chỗ nào nhìn thấy mới lau, không thấy thì bỏ qua, qua loa như thế sao có thể làm thư ký của tôi?” Anh nghiêm khắc trách mắng.

“Xin lỗi..... Tôi lau lại một lần.....” Cô kinh hoàng nói.

“Không cần, cô có thể đi rồi.” Anh lạnh lùng giận giữ trừng mắt nhìn cô.

Sắc mặt Thư ký Trần trắng bệch, nhìn về phía Lý Minh Tông cầu cứu, Lý Minh Tông lập tức xin tha giúp cô:“Tổng giám đốc, xin cho cô ấy một cơ hội, Thư ký Trần làm không tốt công tác vệ sinh nhưng những chuyện khác đều xử lý rất hoàn mỹ.....”

Dịch Hành Vân lạnh lùng nhướn mày, dùng giọng nói không hề có độ ấm hỏi anh:“Xem ra, anh cũng muốn đi rồi.”

Lý Minh Tông hoảng sợ, lập tức ngậm miệng.

“Đi ra ngoài.”

Một đêm không ngủ, Dịch Hành Vân đau đầu vô cùng, tính nhẫn nại hoàn toàn biến mất, đừng nói một mẩu bụi, bây giờ ngay cả một hạt cát anh cũng không thể chịu được.

Lý Minh Tông biết nói thêm nữa cũng chỉ chọc anh càng tức giận, vì thế nhanh chóng đẩy thư ký Trần về mặt chán nản dời đi, nhưng thư ký Trần không cam lòng, không nhịn được quay đầu kháng nghị: “Tổng giám đốc, công tác của tôi là thư ký, không phải người dọn vệ sinh.....”

Dịch Hành Vân lạnh lùng lườm cô một cái, “Nếu vệ sinh cơ bản đơn giản nhất còn làm không tốt, thì ở trong mắt tôi cô cũng không bằng người dọn vệ sinh.”

Thư ký Trần tức giận đến cắn môi dưới, xoay người lao ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

“Thư ký Trần.....” Lý Minh Tông hô, cũng đi ra ngoài.

Dịch Hành Vân phiền chán xoa xoa cái gáy, sắc mặt u ám ngồi vào chỗ của mình. Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên, anh thuận tay cầm lấy nghe.

“Alo?”

“Tổng giám đốc, tầng một có vị..... Có vị..... họ Nhậm..... Tiểu.....”

Họ Nhậm? Dịch Hành Vân nhăn mày, gần như là lập tức ra lệnh: “Để cho cô ta lên.”

“Hả? Ngài..... Muốn gặp sao?” Tổng đài chần chờ hỏi.

“Đương nhiên.”

“Đã biết, tôi lập tức mời cô ấy lên.....”

Dịch Hành Vân cúp máy, cười lạnh trong lòng.

Xem đi, người phụ nữ kia quả nhiên chủ động tìm tới, nhận được giấy chứng nhận sở hữu đất nên chắc sợ rồi.

Không lâu sau, có người gõ cửa văn phòng, anh lên tiếng: “Mời vào.”

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, anh đứng dậy chuẩn bị xem đối phương là loại phụ nữ kiểu gì, nhưng tầm mắt anh lại bắt trượt, bởi vì người tới có chiều cao rất thấp.....

Hơn nữa thân hình..... Rất nhỏ!

“Dịch Hành Vân tiên sinh, bây giờ tôi đã biết sự tình thật sự rất nghiêm trọng, cho nên tôi tới nói chuyện với chú.”

Đối phương vừa vào cửa đã dùng giọng nói hòa hoãn non nớt, khẩu khí lại y như người lớn, nói chuyện với anh.

Anh há hốc mồm ngẩn người, trừng mắt nhìn cô bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc đuôi ngựa, tóc mái giống chó cắn lộn ra đáng điệu thơ ngây buồn cười.....

Làm quái gì có người phụ nữ họ Nhậm nào? Vị khách trước mắt dĩ nhiên là cô bé vừa gặp hôm qua.

“Tiểu quý! Cháu đến đây làm gì?” Anh khiển trách.

“Tôi đến đàm phán chuyện căn nhà với chú.” Nhậm Hiểu Niên mang theo cái túi bằng vải, đi vào văn phòng tổng giám đốc.

“Người lớn nhà cháu đâu? Có đến không?” Dịch Hành Vân đi ra cửa nhìn, nhưng bên ngoài không có ai khác.

“Cô ấy không rảnh, không có cách nào đến, cho nên để tôi đến nói chuyện với chú.” Nhậm Hiểu Niên giải thích.

Dịch Hành Vân hít một hơi, xoay người đi đến trước mặt cô bé, nhăn mày.

“Bạn nhỏ à, loại chuyện này không thể đùa nghịch, một con nhóc như cháu có thể đàm phán cái gì? Lập tức gọi điện thoại cho dì cháu đến.”

“Tôi không đùa, người lớn nhà tôi..... Cô..... Cô ấy thật sự không thể tới, cho nên chuyện có liên quan đến căn nhà, do tôi xử lý.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhậm Hiểu Niên rất nghiêm túc.

“Cháu xử lý? Chú chẳng có gì để nói với một tiểu quỷ như cháu cả, cháu về nói cho người lớn trong nhà, nếu trong vòng ba ngày không chuyển đi, chú sẽ tố cáo cô ta chiếm dụng đất trái phép.” Hai tay Dịch Hành Vân bắt chéo bên hông, nghiêm khắc quát.

Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc, vội la lên: “Hả? Chú không thể làm như vậy.....”

“Chú đương nhiên có thể, đây là quyền lợi của chú ” Dịch Hành Vân nói xong đột nhiên dừng lại.

Anh đang làm cái gì? Đàm luận quyền lợi và pháp luật với một đứa trẻ bảy tuổi, thật sự là điên rồi.

“Được rồi, nơi này không phải chỗ trẻ con nên đến, cháu mau về đi.” Lười phải lãng phí thời gian cùng một tiểu quỷ, anh nói xong thuận tay đẩy cô bé ra ngoài.

Nhậm Hiểu Niên cố gắng giữ cho thân thể nhỏ nhỏ đứng vững, quay đầu hô to: “Chờ một chút, tôi còn có chuyện muốn nói, chúng tôi không thể chuyển nhà, nơi đó có một thứ rất quan trọng, chúng tôi tuyệt đối tuyệt đối không thể rời đi.”

“Vậy đem thứ quan trọng gì đó đóng gói, mang theo đi hết là ổn.” Dịch Hành Vân giữ chặt cánh tay nhỏ của cô bé, trực tiếp đẩy ra ngoài.

Cô bé có chút tức giận gạt bàn tay to của anh ra, hô: “Buông ra, chú rất không lịch sự! Đây là cách một tổng giám đốc đãi khách sao?”

Anh sửng sốt.

Là anh nghe lầm sao? Lời này lại từ trong miệng một đứa con nít nói ra sao?

“Tôi thật sự có nỗi khổ tâm mới đến tìm chú.” Nhậm Hiểu Niên thở dài một hơi y như người lớn.

Lại nữa rồi, nỗi khổ tâm.....

Trẻ con học theo cách nói của người lớn? Thật sự là vừa khoa trương vừa buồn cười.

Dịch Hành Vân phản cảm trừng mắt nhìn cô bé, hừ lạnh nói: “Một đứa tiểu quỷ thì có nỗi khổ tâm cái gì? Cháu biết cái gì mà nỗi khổ tâm? Chú thấy chưa chắc cháu đã biết viết hai chữ ‘khổ tâm’ nữa là. Đừng náo loạn nữa, về nhà đi đóng gói hành lý, im lặng rời khỏi căn nhà kia đi.”

“Chúng tôi thật sự không thể chuyển đi!” Nhậm Hiểu Niên dậm chân.

“Các người không thể không chuyển.” Anh đẩy cô bé ra cửa lớn.

“Vấn đề không đơn giản như chú tưởng đâu.....” Cô bé giãy dụa, ngửa đầu hét lớn với anh.

“Với chú mà nói, chỉ đơn giản như thế này thôi. Căn nhà đó đã bị chú mua, mà các người toàn bộ cút hết. Bây giờ, cháu nên trở về giúp mọi người sắp xếp lại hành lý.” Anh hừ lạnh.

“Chờ một chút, tôi không thể đi, tôi còn chưa nói xong.” Cô bé giữ chặt tay nắm cửa, lớn tiếng nói.

“Chú phải đi họp, không có thời gian, đi mau.” Anh muốn giằng tay cô bé ra.

“Không được, tôi không đi.” Cô túm chặt không buông.

“Cháu.....” Anh chán nản.

Rốt cuộc cô bé này bị làm sao vậy? Là quá to gan hay quá tùy hứng? Dám chạy đến văn phòng của anh quấy rối tranh cãi ầm ĩ, người lớn nhà đó dạy con kiểu gì vậy?

“Xin chú nghe tôi nói hết đã, Dịch tiên sinh, lần này tôi đến thật sự muốn thương lượng chuyện căn nhà với chú. Tôi biết tôi tùy ý chạy tới thực mạo muội, nhưng chuyện này thật sự quá quan trọng với chúng tôi.....” Nhậm Hiểu Niên thấy anh dừng lại, lập tức chuyển qua cách cầu xin.

Trong vài giây suy nghĩ của Dịch Hành Vân hỗn loạn.

Lời nói của tiểu quý này, từng câu từng chữ đều giống như người trưởng thành, nhưng cô bé rõ ràng chỉ là trẻ con, loại quý dị không hài hòa cũng không hợp lý này, làm cho đầu anh càng đau.

“Cháu mấy tuổi?” Anh xoa huyết thái dương, đột nhiên hỏi.

“Hả?” Nhậm Hiểu Niên ngẩn ngơ.

“Chắc mới chỉ lớp một đúng không?” Anh nghiêm túc trừng mắt với cô bé.

“À.....”

“Học sinh tiểu học nên có bộ dáng của học sinh tiểu học, giờ này học sinh tiểu học hẳn là phải đi học, không phải chạy tới chỗ này làm loạn.”

“Cái đó..... Tôi..... Ở nhà tự học, không cần đến trường. Còn nữa, tôi cũng không phải đến làm loạn, tôi chỉ hy vọng chú có thể để cho chúng tôi tiếp tục ở tại căn nhà kia. Nơi đó có một thứ vô cùng quan trọng, cũng có kí ức quan trọng nhất của tôi. Xin chú đừng đuổi chúng tôi đi, nếu có thể, xin cho chúng tôi thuê, tôi sẽ trả tiền thuê.....” Nhậm Hiểu Niên cố gắng biểu hiện bộ dáng giống học sinh tiểu học.

Ở nhà tự học? Trẻ con có thể ở nhà tự học, bình thường phải rất có trình độ. Nhưng xem ra tiểu quý này học được quá nhiều, mới không biết trên dưới tới nơi này tìm anh thảo luận chuyện quan trọng như vậy.

Đợi chút.....

Anh đã hiểu, người phụ nữ kia chắc chắn cố ý phái tiểu quý đến này, chiêu bài đồng tình này là hy vọng anh có thể buông tha cho nhà bọn họ, để bọn họ tiếp tục ở đó.

Hừ, đâu có dễ dàng như vậy.

Lông mày Dịch Hành Vân nhíu chặt, nói:“Là dì cháu phái cháu tới phải không? Lợi dụng cháu tới làm tiểu thuyết khách, làm cho chú mềm lòng? Nói cho cháu, vô dụng thôi, căn nhà kia chú đã quyết quy hoạch thành một bộ phận của khách sạn, xây thành nhà ăn nước người, không thể cho các người thuê. Khuyến các người tốt nhất hôm nay liền chuyển đi, nếu không.....”

Anh dừng một chút, lộ ra nụ cười lạnh, lại nói:“Ngoại trừ pháp luật, chú còn có rất nhiều cách để ép các người rời đi.”

Nhậm Hiểu Niên nản lòng nhìn anh, hiểu rõ anh nói cách khác là ý gì.

Quả nhiên giống như Thần Võ nói, Dịch Hành Vân này không dễ dàng thu phục như vậy.

Chỉ nhìn ánh mắt anh tản ra ánh sáng lạnh lẽo, mũi thẳng như dùng thước kẻ ra, còn có đôi môi hơi nhếch lên, cả khẩu khí ngắn gọn xúc tích kia, là có thể thấy được cá tính tự phụ, cố chấp, kiên cường, cường thế của người đàn ông này. Hơn nữa, cô đoán anh có lẽ còn mang chút tố chất thần kinh.....

Trước khi ra cửa, Nam Cung Thần Võ đã báo trước thất bại của cô.

“Nói chuyện” cùng loại người này vốn chỉ vô dụng. Anh sẽ không nghe lời cô, có khi vừa nhìn thấy cô sẽ ném cô ra ngoài, thậm chí, anh còn có thể uy hiếp cô.....

Nam Cung Thần Võ quả thật thần thông, tất cả đều bị anh ta đoán trúng.

Nhưng cô vẫn đến đây, bởi vì cô thật sự không thể rời khỏi căn nhà kia. Trước khi cô sửa lại tất cả sai lầm, tuyệt đối không thể đi.

Thần Võ có dạy cô một chiêu, nói rằng sử dụng chiêu này có lẽ có thể khống chế được Dịch Hành Vân.....

“Bây giờ, lập tức ra khỏi đây, về nhà đóng gói hết hành lý. Ngày mai chú sẽ đến nghiệm thu căn nhà. Đến lúc đó mà còn lưu lại cái gì, chú sẽ vứt ra ngoài hết.” Dịch Hành Vân không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, đuổi người.

“Chúng tôi sẽ không chuyển, tuyệt đối không chuyển, nếu chú đã tuyệt tình như thế, tôi liền ” Cô gân khuôn mặt nhỏ nhắn hét lớn, bỗng nhiên, cảm giác đau đớn quen thuộc đánh úp trái tim của cô. Cả người cô run rẩy ngã về phía trước.

Dịch Hành Vân nhú mào, nghĩ thầm không ngờ tiểu quỷ này còn biết diễn trò.

“Đứng lên, đừng làm bộ, chú không bị lừa đâu.” Anh đi về phía cô bé, dùng mũi chân nhẹ đẩy đẩy thân thể nhỏ bé của cô.

“A.....” Nhậm Hiểu Niên ôm chặt ngực, sắc mặt trắng xanh kinh khủng.

Không ổn..... sao đột nhiên có thể như vậy? Thời gian rõ ràng còn chưa tới mà!

“Này, mau đứng lên!” Anh không hờn giận quát.

Nhậm Hiểu Niên cũng rất muốn đứng lên, giờ phút này tốt nhất cô nên lập tức về nhà, nhưng trái tim co rút mãnh liệt lại làm cho cô không còn chút hơi sức nào để cử động.

“Đừng giả vờ, tiểu quỷ, mau đứng lên.” Dịch Hành Vân đưa một tay ra lật cô bé lại, khi nhìn thấy sắc mặt cô bé tái nhợt thì ngây người.

Tiểu nha đầu này có bệnh thật sao? Cả khuôn mặt đều trắng xanh.

“Cháu làm sao vậy?” Anh ngồi xổm xuống hỏi.

“Không sao..... A!” Cô lắc đầu, đang định mở miệng, trái tim lại thất lại, đau đến nỗi cô co cả người.

“Cháu bị bệnh sao?” Anh phát giác có điểm không đúng, bàn tay to nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lên, cũng sờ lên trán cô bé, kiểm tra xem có phát sốt hay không. Nhưng trán của cô bé chẳng những không nóng, ngược lại lạnh như băng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều lạnh đến khiếp người.

Anh ngẩn ra, ngạc nhiên nói:“Mặt của cháu sao lại.....”

Nhậm Hiểu Niên không đợi anh hỏi xong, lập tức bối rối đẩy ra tay anh, vội vã muốn rời đi. Nhưng mới xoay người, liền đâm vào cửa, cả người ngã ngồi về phía sau, túi trong tay cũng rơi xuống đất.

“Oa, thực xin lỗi thực xin lỗi..... A?” Lý Minh Tông vội xin lỗi, nhưng khi nhìn kĩ lại, không khỏi kinh hô:“Cháu ...Cháu không phải cô bé kia sao? Sao cháu.....”

Nhậm Hiểu Niên không để ý tới anh ta, thở hắt ra, cầm túi đứng lên, túm chặt ngực, lách qua bên cạnh anh ta chui đi ngoài.

“Này! Bé à.....” Lý Minh Tông hô một tiếng, lập tức quay đầu nhìn ông chủ, kinh ngạc hỏi:“Tổng giám đốc, cô bé kia sao lại chạy đến đây?”

“Tiểu quỷ kia chạy tới tìm tôi đàm phán chuyện nhà ở.” Dịch Hành Vân tức giận ấn huyệt thái dương đang giật giật.

“Vậy người lớn nhà con bé đâu? Có đến không?” Lý Minh Tông lại hỏi.

“Người lớn nhà nó đang cố ý trốn tránh.....” Dịch Hành Vân đang nói đột nhiên thoáng nhìn thấy cái ví da màu hồng phấn, bỗng dừng lại.

“Vậy làm sao bây giờ? Không thấy người lớn, vậy ba đứa trẻ con chúng tôi nên xử trí thế nào?” Lý Minh Tông hao tổn tâm trí hỏi.

Dịch Hành Vân nhặt cái ví da kia lên, mở ra nhìn, mào kiếm hơi hơi nhăn lại.

“Nói không chừng..... Chúng ta có thể tìm được cô ta.....”

“Hả.....”

Ở trong một căn phòng thí nghiệm đặc chế, Nhậm Hiểu Niên chỉ mặc một chiếc áo trắng mỏng, nằm trên giường dài. Thân thể nhỏ nhắn dần dần chip thí nghiệm, miệng không ngừng phát ra tiếng rên nhỏ, dường như đang phải chịu sự đau đớn rất lớn.

Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch ngồi ở trước màn hình máy tính bên ngoài, chăm chú nhìn số liệu không ngừng lên xuống trên màn hình. Số liệu đó dường như đang biểu hiện biến hóa trên thân thể Nhậm Hiểu Niên, biểu tình hai người bọn họ vô cùng nghiêm túc mà cẩn thận, bộ dáng kia không giống trẻ con một chút nào.

“Lần này thời gian ngắn hơn.”

Phương Dạ Bạch dùng dây buộc tóc buộc toàn bộ tóc mái lên, lộ ra cái trán cùng ngũ quan trắng nõn đáng yêu, nhưng mà, khẩu khí của anh cùng “cậu bé đáng yêu” hoàn toàn cách xa cả vạn dặm.

“Ngắn lại mấy ngày?” Trên mặt Nam Cung Thần Võ đeo một cái kính mắt màu đen, nhìn giống vị tiến sĩ nhỏ thông minh chuyên nghiệp.

“Gần hai tháng.” Phương Dạ Bạch nói.

“Năm năm qua, chưa từng từng xảy ra trường hợp này.....” Nam Cung Thần Võ mở máy tính, xem lại những số liệu trước kia, tư thế và động tác lưu loát, dường như đã rất quen với việc này.

“Đúng vậy, vừa rồi khi cô ấy gọi điện thoại về, tôi còn tưởng cô ấy nói đùa.” Phương Dạ Bạch lẩm bẩm.

Một giờ trước, Nhậm Hiểu Niên gọi điện cầu cứu, nói thân thể cô không thoải mái, cũng không tìm thấy ví tiền bắt xe trở về, muốn bọn họ đến đón cô.

Lúc đầu, anh còn tưởng rằng Hiểu Niên đùa anh, nhưng sau nghe thấy giọng cô không ổn, vì thế hai người bọn họ mới vội vàng gọi một chiếc xe taxi đi đón cô.

Sau đó, vừa về nhà không bao lâu, Hiểu Niên bắt đầu phát tác!

Nam Cung Thần Võ cảm thấy rất lo lắng, bởi vì biến hóa của Nhậm Hiểu Niên thường rất có quy luật. Năm năm nay, bình thường chỉ đến tháng bảy và tháng hai cô mới có thể biến đổi, nhưng bây giờ mới tháng mười hai.....

“Cái này chứng tỏ trong một tháng nữa cô ấy sẽ biến thân sao?”

“Có lẽ lần này sẽ nhanh hơn.”

“Thần Võ, Hiểu Niên dường như không ổn.” Phương Dạ Bạch trừng mắt nhìn hệ thống theo dõi biểu hiện trên tấm thủy tinh lớn trong suốt, hô nhỏ.

Nam Cung Thần Võ lập tức quay sang nhìn về tấm thủy tinh.

Kia không chỉ là một tấm thủy tinh đơn giản, mà là biểu đồ theo dõi cảm ứng, giống như màn hình cảm ứng trong suốt trong phim khoa học viễn tưởng, chỉ nhẹ lướt trên tấm thủy tinh một chút là có thể nhìn hoặc tìm tin tức.

Đầu ngón tay nhỏ bé của Phương Dạ Bạch ấn một cái trên tấm thủy tinh, trên màn hình lập tức xuất hiện tình trạng tất cả các bộ phận và sinh lý của Nhậm Hiểu Niên.

“Nhiệt độ cơ thể Hiểu Niên hơi cao.” Anh lo lắng nói.

“Nhưng số liệu lại bắt đầu giảm xuống.” Nam Cung Thần Võ nhăn đôi mày nhỏ.

“Sao lại thế này?”

“Tôi nghĩ, Hiểu Niên bị cảm?”

“Bị cảm?”

“Ừ, hệ thống giám sát đo được yết hầu cô ấy đang bị nhiễm trùng, số vi khuẩn gia tăng gần gấp trăm lần, bạch cầu cũng tăng lên.” Nam Cung Thần Võ lại chạm lên mặt thủy tinh, phóng to biểu đồ phân tích phần yết hầu của Nhậm Hiểu Niên.

“Như vậy, lần này Hiểu Niên biến đổi sớm là vì bị cảm sao?” Phương Dạ Bạch nghi hoặc nói.

“Không biết, sinh vật học có nhiều biến đổi không thể đoán trước, chỉ cần một chút siêu virus cũng tạo thành ảnh hưởng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Thần Võ rất nghiêm túc.

“Chính bởi vì lượng biến đổi quá lớn, nên mãi vẫn không tìm thấy phương pháp sao?” Phương Dạ Bạch bắt đầu nói.

“Đúng vậy.....” Nam Cung Thần Võ cũng thực bắt đầu.

Năm năm, vẫn không tìm thấy phương pháp.....

Nhậm Hiểu Niên trên giường hơi cử động, ngồi dậy nhìn bọn họ, giọng nói theo loa phóng thanh truyền ra: “Thần Võ..... Gửi số liệu thời gian biến đổi vào máy tính của tôi.....”

“Cô muốn làm gì? Cô bây giờ tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút, Hiểu Niên, cô bị cảm.” Phương Dạ Bạch khuyên nhủ.

“Tôi không sao.....” Cô lắc đầu, nhưng xem ra đã rất yếu.

“Không có việc gì mới là lạ, cô đang sốt, trước ngủ đi, số liệu cũng không chạy mất đâu mà sợ.” Nam Cung Thần Võ hừ nhẹ.

“Lần này có phải đã biến hóa sớm đúng không, tôi phải tiến hành phân tích một chút.....” Cô muốn xuống giường nhưng lại cảm thấy đầu óc quay cuồng.

“Cô nằm nghỉ đi đã, Hiểu Niên, chuyện phân tích giao cho Thần Võ là được, tốt xấu gì cậu ta cũng chuyên nghiên cứu hóa.” Phương Dạ Bạch thở dài.

“Nhưng mà tôi.....” Cô đỡ lấy đầu, vẻ mặt bất an.

“Lấy kiểu tinh thần vứt đi của cô bây giờ có thể phân tích ra cái quỷ gì? Đến lúc đó mà tính sai thì không phải càng tệ hơn sao?” Nam Cung Thần Võ tức giận trách mắng.

Nhậm Hiểu Niên sớm đã quen với cái miệng độc ác của anh, cũng không để ý, đành phải nằm lại lên giường.

“Tôi đã điều chỉnh lại độ ẩm trong phòng, cô ngủ một chút đi.” Phương Dạ Bạch ẩn điều khiển điều hòa.

Cô gạt đầu, nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Tiếp tục quan sát biến hóa tế bào của cô ấy, hai giờ sau đánh thức cô ấy dậy.” Nam Cung Thần Võ nhìn chăm chăm vào biểu đồ đường cong quy luật nói.

“Được.....” Phương Dạ Bạch vừa nói xong thì chuông cửa đột nhiên vang lên dồn dập. Anh kinh ngạc, xoay người nhìn camera theo dõi ngoài cửa, trên màn hình xuất hiện Dịch Hành Vân và trợ lý của anh.

“Ê, là cái tên Hành Vân Lưu Thủy kia.” Phương Dạ Bạch ngạc nhiên.

“Sao anh ta lại tới nữa?” Nam Cung Thần Võ phiền chán trừng mắt nhìn màn hình.

“Làm sao bây giờ?” Phương Dạ Bạch nhíu mày.

“Đừng để ý đến anh ta, kệ đi, dù sao anh ta cũng không vào được.....” Nam Cung Thần Võ hừ nói.

Nhưng anh còn chưa nói xong thì Phương Dạ Bạch đã kinh ngạc nhìn trên màn hình vị khách không mời mà đến kia lại mở được cửa lớn.

“Thần Võ, bọn họ vào được!” Anh hô nhỏ.

“Sao lại thế này? Sao anh ta lại mở được cửa? Khóa chip điện tử anh thiết kế lẽ ra chỉ có ba người chúng ta mới có thể ra vào cơ mà!” Nam Cung Thần Võ kinh ngạc.

Phương Dạ Bạch cũng nghi hoặc, nhưng anh nhanh chóng phát hiện Dịch Hành Vân đang cầm trong tay một cái ví da rất quen mắt.

“Này, Anh ta..... Tên họ Dịch kia cầm ví của Hiểu Niên, Hiểu Niên luôn để chìa khóa trong ví.....”

“Vì sao ví của Hiểu Niên lại ở trong tay anh ta?” Nam Cung Thần Võ kinh hãi.

Phương Dạ Bạch nhìn chăm chăm vào màn hình, biểu tình càng lúc càng bất an.

“Nguy rồi, bọn họ vào phòng khách!”

“Mau, đi lên ngăn cản anh ta, tuyệt đối không thể để cho anh ta phát hiện ra nơi này.” Nam Cung Thần Võ gấp gáp nói.

“Nhưng Hiểu Niên.....” Phương Dạ Bạch lo lắng nhìn Nhậm Hiểu Niên một cái.

“Để cho cô ấy ngủ, chúng ta đi lên trước, mau lên.” Nam Cung Thần Võ kéo Phương Dạ Bạch vội vàng lao ra khỏi phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm ở tầng ngầm thứ hai, bọn họ chạy dọc theo cầu thang lên trên, đi ra từ sau một cánh cửa bí mật đặt sau tủ làm việc ở tầng ngầm đầu tiên, nhanh chóng đẩy tủ về vị trí cũ, bởi vậy, sẽ không ai phát hiện ra cầu thang đi thông xuống tầng ẩn.

Lúc này, có tiếng bước chân chậm rãi từ trên tầng xuống, sắc mặt Nam Cung Thần Võ nghiêm nghị, tháo kính xuống, quay đầu nhìn Phương Dạ Bạch, nói: “Tiểu Bạch, đừng quên anh mấy tuổi.”

Phương Dạ Bạch nhìn anh, chậm rãi kéo băng đô trên đầu xuống, lộ ra nụ cười vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

“Tôi biết, tôi bảy tuổi.”

3. Chương 3

Dịch Hành Vân nhìn chằm chằm hai thằng nhóc trước mắt, mày không tự giác nhíu mày căng thẳng.

Ở văn phòng nhặt được ví da của tiểu nha đầu kia, anh có chút kinh ngạc. Một cô bé làm sao có thể mang theo một cái ví đầy thẻ tín dụng cùng giấy chứng nhận như vậy. Ngạc nhiên hơn nữa là đồng giấy chứng nhận đó căn bản không phải của cô bé, mà là của một người phụ nữ khác!

Nhậm Hiểu Niên.

Khuôn mặt thanh tú, nho nhã, tính theo ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư thì năm nay hai mươi sáu tuổi, quan trọng nhất là.....

Chưa kết hôn.

Chưa kết hôn lại mang theo ba đứa trẻ con?

Dịch Hành Vân khẳng định, người phụ nữ tên Nhậm Hiểu Niên trên ảnh chụp chính là người chiếm dụng đất gây phiền toái cho anh. Cô ta không chỉ tránh gặp mặt, còn cho trẻ con ra ứng phó anh, thật sự là rất không có trách nhiệm.

Nhưng mà, càng làm Dịch Hành Vân buồn bực hơn là chủ nhân cái ví này sao có thể đem đồ quan trọng như vậy giao ột cô bé giữ?

Chẳng lẽ..... người phụ nữ đó thật ra đã chết rồi?

Phỏng đoán này làm anh phiền lòng không thôi, chẳng lẽ đến lúc đó còn phải giúp xử lý ba đứa trẻ con cô ta để lại?

Vì muốn xác nhận sự thật, anh cũng đã tìm người điều tra người phụ nữ Nhậm Hiểu Niên này, mặt khác quyết định đến căn nhà này để quan sát tình huống.

Anh biết nơi này cửa lớn khóa chặt, vốn định xông vào, không ngờ tay anh mới đụng tới cửa lớn, cửa lớn lại chậm rãi tự động mở ra, điều này nhưng làm anh cùng trợ lý Lý Minh Tông hoảng sợ.

“Tổng..... Tổng giám đốc, căn nhà này thật kì lạ..... Anh thật sự muốn vào sao?”

“Đương nhiên.” Căn nhà đã bị anh mua, cho dù có kì lạ, anh cũng phải làm rõ ràng tình huống.

Vì thế hai người vào cửa lớn, lại dọc theo đường mòn giữa những bụi cỏ dại đi vào.

Thẳng thẳng mà nói, Dịch Hành Vân vừa vào liền hối hận.

Phòng khách to như vậy tuy rằng vẫn lưu lại trang hoàng hoa lệ lúc đầu, nhưng phần lớn đồ dùng đã cũ, phủ kín một tầng bụi. Hơn nữa đồ lặt vặt lộn xộn, rác gần như đã tràn ra khỏi thùng rác, chỉ có sofa cùng cái bàn trong phòng ăn còn duy trì sạch sẽ cơ bản.

Xem ra, người ở nơi này mỗi ngày chỉ sử dụng hai thứ này.

Thói quen sống của người nhà này thật sự tẻ nhạt nói nổi.

“Oa, bên ngoài nhìn thì không tồi, sao bên trong lại bẩn thỉu lộn xộn như vậy!” Lý Minh Tông kinh ngạc nói.

“Lập tức tìm người dọn dẹp lại toàn bộ, muốn dọn sạch chỗ này sợ mất không ít thời gian đâu”

“Vâng.” Lý Minh Tông lập tức liên lạc với công ty vệ sinh.

Dịch Hành Vân tiếp tục kiểm tra các phòng, anh đi vào phòng bếp, bị lộ gia vị lộn xộn cùng cả bồn bát bẩn chưa rửa dọa sợ tới mức xoay người bước đi.

Chẳng lẽ, người phụ nữ Nhậm Hiểu Niên kia thật sự đã ‘thăng’ rồi sao? Cho nên nơi này chỉ còn lại ba đứa trẻ con?

Anh đang định lên tầng hai, tìm mấy đứa trẻ con kia, lại nghe thấy được dưới cầu thang truyền đến tiếng vang kỳ quái.

“Tổng giám đốc, anh muốn đi đâu?” Lý Minh Tông hô nhỏ.

“Tầng hầm ngầm dường như có người.....” Anh thông thả đi xuống cầu thang.

“Nhớ không phải là người thì sao?” Lý Minh Tông sợ hãi nói.

Anh tức giận lườm trợ lý một cái, tiếp tục đi xuống dưới. Sau đó, phát hiện hai tên tiểu quỷ ngay tại góc tầng hầm ngầm.

Một đứa tuấn tú thông minh, tóc ngắn chỉnh tề nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt lanh lợi. Một đứa khác trắng nõn ngây thơ, tóc mái gần như che hết đôi mắt trong veo khéo léo. Nhưng bọn chúng không đáng yêu chút nào, bởi vì, khi anh dẫn bọn chúng đến phòng khách hỏi thăm, bọn chúng không phải không trả lời, chỉ có điều hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Tiểu nha đầu kia đâu? Không phải con bé đã về rồi sao?” Nhìn hai cậu bé, anh lập tức nghĩ đến cô bé xông vào văn phòng anh.

Đã ba tiếng rồi, hẳn con nhóc phải về nhà rồi phải? Nhưng người đâu? Sao không thấy bóng dáng?

“Nhà chúng ta có nuôi gà sao? Tiểu Bạch.” Tiểu quỷ thông minh quay đầu hỏi tiểu quỷ vẫn đang cắm đầu vào chơi điện tử.

“Không có.”

Dịch Hành Vân ngẩn ra, khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, quát khê: “Người lớn hỏi, phải ngoan ngoãn trả lời.”

“Oa, cậu đánh chết đại ma vương đi, Tiểu Bạch.”

“Đúng vậy, mình có được thần kiếm của ma vương.....”

Hai đứa trẻ con không để ý tới anh, chỉ chuyên tâm thảo luận trò chơi.

Lông mày Dịch Hành Vân nhăn lại.

Lý Minh Tông biết ông chủ sắp bốc hỏa, vội nói: “Hai đứa nghe lời một chút, nhanh đi gọi các cháu ra đây.”

“Chúng ta có dì sao? Thần Võ?” Lần này đổi thành Phương Dạ Bạch hỏi.

“Không có.” Nam Cung Thần Võ cười nhạo lắc đầu.

“Vậy người phụ nữ ở đây có quan hệ gì với hai đứa?” Lý Minh Tông nhăn nheo hỏi lại.

“Không có quan hệ gì.” Nam Cung Thần Võ nhún vai.

“Không có quan hệ gì.” Phương Dạ Bạch phụ họa, vừa chơi trò chơi vừa lặp lại.

“Không có quan hệ gì? Không có quan hệ gì sao có thể ở cùng nhau?” Lý Minh Tông ngạc nhiên nói.

Anh mới hỏi xong, chợt nghe hai bạn nhỏ thảo luận: “Đánh tiếp thật sự không có vấn đề gì sao? Thần Võ.”

“Đúng, cậu phải đánh chết hai quái vật tự tiện xông vào nhà người khác này thì mới đạt được!”

Lý Minh Tông lúc này mới phát hiện ra bọn chúng căn bản không phải trả lời vấn đề của anh, ngược lại..... Giống như đang châm chọc anh, biểu tình cứng đờ.

Bọn trẻ con chết tiệt!

Cơn tức của Dịch Hành Vân bùng lên, tiến lên cướp máy điện tử trên tay Phương Dạ Bạch.

“Chuyên tâm trả lời vấn đề cho chú.”

Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch đều sửng sốt một chút, ngừng đầu nhìn anh.

“Nói, người phụ nữ tên Nhậm Hiểu Niên đang nơi đâu?” Dịch Hành Vân lấy ví da ra, chỉ vào ảnh trên chứng minh thư.

Nam Cung Thần Võ nhướn mày, đề phòng hỏi: “Ví của Hiểu Niên sao lại ở trong tay chú?”

“Chú trộm của Hiểu Niên?” Phương Dạ Bạch cũng hỏi.

Nghe bọn họ gọi thẳng tên Nhậm Hiểu Niên, Dịch Hành Vân có chút kinh ngạc, đến tận cùng đám tiểu quỷ này cùng Nhậm Hiểu Niên kia có quan hệ gì?

“Tên trộm này, trả ví cho bọn tôi.” Nam Cung Thần Võ xông lên muốn lấy lại ví da.

Dịch Hành Vân giơ cao tay lên, đề đầu anh lại, hừ lạnh nói: “Đừng nói lung tung, là cô bé kia đánh rơi trong văn phòng chú. Nhưng chú rất ngạc nhiên, vậy quan trọng như vậy sao cô Nhậm Hiểu Niên kia lại để ột cô bé mang trên người? Rốt cuộc người phụ nữ kia ở đâu?”

“Cô ấy không ở đây.” Nam Cung Thần Võ bị đề lại đỉnh đầu, tránh không ra, tức giận đến mức liếc mắt nhìn khua khua đôi tay nhỏ.

“Không ở đây là có ý gì? Chẳng lẽ cô ấy đã.....” Dịch Hành Vân ngăn ra.

“Buông Thần Võ ra!” Phương Dạ Bạch lao lên túm lấy tay anh.

“Này này, người bạn nhỏ à, mấy đứa làm gì đấy hả?” Lý Minh Tông hoảng hốt, đi lên ôm lấy Phương Dạ Bạch.

“Oa! Người lớn bắt nạt trẻ con.....” Nam Cung Thần Võ kêu to.

“Tiểu quỷ này cầm miệng lại!” Dịch Hành Vân gầm lên.

Khi bốn người này đang lờ lờ kéo kéo tranh cãi ầm ĩ không ngớt, có người yếu đuối vô lực mắng nhẹ: “Mấy người đang làm cái gì thế hả?”

Bốn người ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía cầu thang. Nhậm Hiểu Niên đang đỡ tường, trừng mắt nhìn bọn họ.

“Hiểu Niên!” Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch đồng thời kêu lên.

Nghe bọn họ gọi cô bé là Hiểu Niên, Dịch Hành Vân vô cùng kinh ngạc.

Sao lại vậy, cô bé này cũng tên Hiểu Niên?

Nhậm Hiểu Niên chậm rãi đi về phía trước, suy yếu nhưng tức giận trừng mắt nhìn Dịch Hành Vân cùng Lý Minh Tông.

“Mau buông bọn họ ra.”

Lý Minh Tông bị khí thế của cô áp đảo, sững sờ buông Phương Dạ Bạch ra. Dịch Hành Vân nhú mày buông tay đang nắm tay Nam Cung Thần Võ ra. Hai thằng nhóc lập tức chạy về phía Nhậm Hiểu Niên.

“Hiểu Niên, cô đi ra làm gì?” Phương Dạ Bạch lo lắng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Tôi..... Nghe thấy tiếng động..... Đi ra nhìn xem.....” Nhậm Hiểu Niên nhỏ giọng nói.

Nam Cung Thần Võ bắt lấy tay cô thăm dò mạch đập, mày nhú lại, nói nhỏ: “Cô không nên ra đây, bây giờ cô đang phát sốt, căn bản là sắp té xỉu.”

Dịch Hành Vân tức giận nhú mày, gơ ví da trong tay lên, giọng nói lạnh lùng: “Nhậm Hiểu Niên này ở đâu?”

Nhậm Hiểu Niên thấy ví da của mình, ngẩn ngơ, kêu lên: “A, đó là ví của tôi.....”

“Là ví da của cháu sao? Vậy sao trong đây tất cả đều là giấy tờ của Nhậm Hiểu Niên?” Anh quát hỏi.

“Đó là bởi vì.....”

“Mau gọi người lớn có thể xử lý chuyện này ra, hôm nay chú nhất định phải nhìn thấy cô ta.” Dịch Hành Vân phiền giận nói.

“Chú gặp được rồi đó.” Nhậm Hiểu Niên bất đắc dĩ nói.

“Cái gì?” Dịch Hành Vân ngẩn ra.

“Tôi chính là Nhậm Hiểu Niên.”

Dịch Hành Vân không vui trừng mắt nhìn cô, giận mắng: “Đừng nói đùa, Nhậm Hiểu Niên này đã hai mươi sáu tuổi.”

“Đó..... Đó là..... Giả ! Bởi vì tôi vẫn luôn muốn lớn lên, cho nên ba tôi giúp tôi làm một đồng giấy tờ giả.” Nhậm Hiểu Niên vội vàng giải thích.

Dịch Hành Vân ngây người.

Giả ? Chứng minh thư..... Hộ chiếu..... Thẻ tín dụng..... Tất cả đều là giả ?

Lý Minh Tông cũng há hốc mồm, có người cha nào đi giúp con làm loại giấy tờ giả này? Cái này là làm giả giấy tờ đó!

“Thật buồn cười, anh ta nghĩ cậu hai mươi sáu tuổi đó, Hiểu Niên.” Nam Cung Thần Võ nhìn về phía Nhậm Hiểu Niên, cười trào phúng, nhưng lặng lẽ nháy mắt với cô.

Khóe miệng Nhậm Hiểu Niên xẹt qua một tia cười khổ.

“Đúng vậy, thật buồn cười, Hiểu Niên, sao cậu có thể hai mươi sáu tuổi được chứ?” Phương Dạ Bạch cũng thần nhiên cười, chỉ là biểu tình khi anh nhìn Hiểu Niên có chút đau thương.

Dịch Hành Vân tức giận rút tấm chứng minh thư kia ra, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Chứng minh thư làm giả cũng quá giống thật?

“Đưa ví cho tôi, đây là đồ cá nhân, sao chú có thể tùy tiện xem?” Nhậm Hiểu Niên tiến lên, nhanh chóng cớp ví da cùng chứng minh thư trong tay anh về.

Dịch Hành Vân nhìn cô chăm chăm, cảm thấy..... Có cảm giác rất không ổn cùng quái dị.

Vô cùng..... Không ổn.

“Vậy người lớn nhà mấy đứa đến tột cùng là chạy đi đâu rồi?” Lý Minh Tông nhin không được hỏi lại một lần.

“Không biết.” Lần này ba đứa trẻ con đồng thời lắc đầu.

Cơn tức Dịch Hành Vân toàn bộ trào lên, gầm lên: “Sao có thể không biết? Chẳng lẽ cô ta không về sao? Cứ như vậy mà vứt bỏ ba đứa ở đây à?”

“Cô ấy có việc, sắp tới sẽ không về.” Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng nói lại.

“Lập tức liên lạc cho cô ta, bảo cô ta trở về.” Anh quát.

“Cô ấy khoảng một tháng sau mới có thể trở về.” Nam Cung Thần Vô nói.

“Còn phải một tháng nữa?” Dịch Hành Vân ngẩn ra.

“Đúng vậy, mới chỉ tháng sau lại đến.....” Nhậm Hiểu Niên nói.

“Quên đi!” Dịch Hành Vân lườm cô một cái, hít vào thật sâu, “Cho dù cô ta không ở đây, hôm nay chú cũng sẽ lấy căn nhà này.”

“Hôm nay?” Nhậm Hiểu Niên kinh hoàng mở to hai mắt.

“Đúng vậy, hôm nay, bây giờ, sắp xếp hết đồ của mấy đứa, đêm nay trước mười hai giờ phải dọn sạch.”

Dịch Hành Vân hạ thông điệp.

“Chúng tôi không dọn, cũng không chuyển.” Nam Cung Thần Vô ra tiếng nói.

“Đúng, không chuyển.” Phương Dạ Bạch cũng nói.

“Không chuyển sao?” Dịch Hành Vân cười lạnh một tiếng, lập tức quay đầu hỏi Lý Minh Tông đang đứng ngây ngốc bên cạnh: “Người của công ty Vệ sinh đâu?”

“Đang đi trên đường.” Lý Minh Tông nói.

“Tốt lắm, anh ở lại đây giám sát bọn họ dọn dẹp xong thì rời đi, sau đó báo cho trung tâm cứu trợ hoặc viện mồ côi gì gì đó, bảo bọn họ dọn dẹp luôn cả ba tiểu quỷ này.” Khẩu khí của Dịch Hành Vân như thể coi mấy người Nhậm Hiểu Niên như rác vậy.

“Vâng.” Lý Minh Tông trộm liếc bọn họ một cái, lời điện thoại ra gọi.

“Chú không thể làm vậy..... Đây là nhà của tôi.....” Nhậm Hiểu Niên vội la lên.

“Thực đáng tiếc, đã không phải rồi, bây giờ nó thuộc quyền sở hữu của chú.” Dịch Hành Vân quăng cho cô một cái cười lạnh, sau đó đi tuần tra xung quanh giống như chủ nhân, lại nói: “Kết cấu căn nhà này tốt lắm, hơn nữa còn có tiền đình sân sau, thiết kế thành nhà ăn chắc hẳn sẽ rất tuyệt.”

“Không được, không thể, căn nhà này không thể để cho chú cải tạo bữa như vậy được, xin chú cho chúng tôi một tháng, để chúng tôi nghĩ cách.....” Nhậm Hiểu Niên xông lên giữ chặt tay anh.

“Tránh ra!” Anh gần như là theo bản năng gạt cô ra.

Cô đứng không vững, cả người ngã sắp xuống phía sau, đầu đập lên tay vịn sofa, ngất xỉu.

“Hiểu Niên!” Nam Cung Thần Vô cùng Phương Dạ Bạch kinh hô lao tới.

Chính Dịch Hành Vân cũng ngây dại, anh không ngờ vùng tay lên lại sẽ làm cô bé té xỉu.

“Tên chết tiệt kia! Anh làm Hiểu Niên bị thương!” Phương Dạ Bạch rống to.

“Tổng giám đốc.....” Anh thở hắt ra vì kinh ngạc.

” Vậy..... Làm sao bây giờ? Có cần đưa cô bé đi bệnh viện không ?” Lý Minh Tông kinh hô.

” không! Không thể đưa đến bệnh viện!” Nam Cung Thần Vô cùng Phương Dạ Bạch đồng thanh hô to .

Dịch Hành Vân kinh ngạc trừng mắt nhìn bọn họ.

3.2

“Hiểu Niên không thể đến bệnh viện!” Nam Cung Thần Vô đẩy anh ra, lấy tay bảo vệ Nhậm Hiểu Niên.

“Đúng, cô ấy không thể đi.” Phương Dạ Bạch cũng ôm lấy cô.

“Vì sao không thể.” Dịch Hành Vân khó hiểu.

“Cô ấy..... Không thích đi bệnh viện, hơn nữa chúng tôi có thuốc của mình.” Nam Cung Thần Vô nói.

“Có thuốc của mình? Là ý gì? Mấy đứa bị bệnh đều tự uống thuốc linh tinh sao?” Dịch Hành Vân khó có thể tin hỏi.

“Không phải uống linh tinh, mà là..... Chúng tôi có thuốc tự chuẩn bị ình..... Uống vào sẽ không sao.” Nam Cung Thần Vô nói xong quay đầu nói với Phương Dạ Bạch:“Tiểu Bạch, cậu đi lấy thuốc.”

“Được.” Phương Dạ Bạch gật đầu, đứng dậy đi về phía ngăn tủ, mở ngăn kéo ra, lấy ra một cái lọ thủy tinh nhỏ.

Dịch Hành Vân đoạt lấy cái lọ thuốc không nhãn mác, nhíu mày quát hỏi:“Đây là thuốc gì?”

“Đưa tôi, đây là thuốc cảm của chúng tôi!” Phương Dạ Bạch hét to.

“Đây là thuốc cảm? Ai đưa ? Mua thế nào ? Mấy đứa..... Mấy đứa luôn uống bậy uống bạ mấy loại thuốc không nhãn mác này hả?” Anh trừng mắt nhìn lũ tiểu quỷ đó.

“Đó không phải thuốc linh tinh đâu.” Nam Cung Thần Vô nhăn mặt nói. Thuốc anh đặc chế bị nói thành thuốc linh tinh, khiến cho anh rất khó chịu.

“Đúng vậy, thuốc này còn hiệu quả hơn thuốc bác sĩ kê. Mau đưa cho tôi, Hiểu Niên phải mau chóng uống thuốc.....” Phương Dạ Bạch túm đuôi Dịch Hành Vân.

“Đủ rồi, Người lớn nhà mấy đứa để trẻ con sống như vậy sao?” Cả ngày hôm nay đầu Dịch Hành Vân đã co rút đau đớn, bây giờ lại càng đau.

“Cô ấy tự thân mình còn không lo xong, không có cách nào khác.” Nam Cung Thần Vô hừ lạnh.

Người nhà này quả thật không đỡ nổi!

Dịch Hành Vân không chịu nổi tịch thu cái chai, sau đó xoay người ôm lấy Nhậm Hiểu Niên.

“Này, chú muốn làm gì?” Nam Cung Thần Vô hét lớn.

“Chú đưa con bé đến bệnh viện, chú không cho phép mấy đứa làm bừa như vậy.” Anh nói xong đi thẳng ra cửa lớn.

Tuy rằng anh ghét trẻ con, nhưng không thể trơ mắt nhìn chúng nó làm ẩu.

“Không được! Buông Hiểu Niên ra!” Phương Dạ Bạch đi theo phía sau anh kêu to.

“Người như chú đừng xen vào chuyện của chúng tôi!” Nam Cung Thần Vô quát.

Người như chú?

Tiểu quỷ này dám không biết lớn nhỏ nói anh như thế?

Dịch Hành Vân tức giận hừ lạnh, “Yên tâm, chú chỉ đưa tiểu nha đầu này đi khám bệnh mà thôi, xác định con bé không sao sẽ lập tức đưa nó về. Chuyện của mấy đứa chú cũng chẳng thèm quản.”

Sau khi phiền chán bỏ lại những lời này, anh không để ý đến sự ngăn cản của hai tiểu quỷ kia , ôm Nhậm Hiểu Niên đi cấp cứu.

Sau khi truyền nước biển lại được ngủ một giấc, Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng tỉnh.Nhưng khi cô phát hiện mình ở phòng cấp cứu bệnh viện, quả thực bị dọa ngây người.

“Tôi..... Tôi..... Tôi muốn về.....” Cô sợ hãi đứng lên, không để ý đến kim còn cắm ở cánh tay đã muốn nhảy xuống giường.

Dịch Hành Vân nhanh chóng bắt lấy cô, quát khê:“Cháu đang làm cái gì đấy hả? Chờ truyền nước biển xong rồi về.”

“Không, tôi..... Tôi không thể tới bệnh viện.....” Cô nói xong đầu có chút quay cuồng, cúi đầu thở gấp một hơi.

“Cháu đừng lộn xộn, gáy của cháu bị thương, ngoan ngoãn nằm xuống.” Anh đẩy cô về giường.

“Đầu tôi.....” Cô kinh ngạc vuốt cái gáy dán băng gạc, khi nhớ ra là anh hất tay đẩy cô ra thì mày nhỏ khe cau lại.

“Còn nữa, cháu bị bệnh, đang phát sốt, chờ hạ sốt mới có thể đứng lên.”

“Tôi không cần truyền nước.....” Cô bất an nhìn chắt lỏng trong bình, lại nói: “Tôi uống thuốc ở nhà là được rồi.”

“Chắc, bị bệnh phải đến bệnh viện khám, không nên tùy tiện uống thuốc, sao chút đạo lý đó mà mấy đứa cũng không hiểu? Chẳng lẽ cô giáo không dạy sao?” Anh khiển trách.

“Chú không hiểu.....” Cô vội la lên.

Từ trước đến nay cô bị bệnh nhưng không bao giờ đến bệnh viện ngoại trừ sợ bí mật bị bại lộ, còn là sợ thuốc của bệnh viện sẽ ảnh hưởng đến biến hóa của tế bào trong cơ thể.

“Ngồi im cho chú, chú mệt muốn chết rồi, đừng có tăng thêm phiền toái cho chú nữa. Vì mấy tiểu quỷ các cháu, chú còn phải tới bệnh viện đầy vi khuẩn cùng hôi hám này Thật sự là quá đủ rồi.” Anh không nề mặt, tức giận bịt mũi, nhưng bực mình hơn cả là anh lại vì tiểu quỷ này mà bận bịu cả ngày trời.

Nhậm Hiểu Niên trừng mắt nhìn anh, ngậm miệng lại, âm thầm nói nhỏ trong lòng.

Người này chỉ được cái đẹp mã, nhưng cá tính thật sự rất tệ.

“Rốt cuộc đi cháu chạy đi đâu rồi hả? Cháu bệnh thành như vậy, cô ta cũng nên đến thăm chứ?” Hai tay anh cọ vào thắt lưng hồi.

Nhậm Hiểu Niên không hé răng.

“Không phải cháu nên gọi cho cô ta về sao?”

Nhậm Hiểu Niên vẫn không hé răng.

“Nhậm Hiểu Niên, chú đang hỏi cháu đấy, sao không trả lời?” Anh nhăn mày.

“Không phải chú bảo tôi im lặng sao?” Cô bất đắc dĩ nói.

“Cháu.....” Anh thiếu chút nữa tắc thở. Tiểu quỷ này.....

“Nếu chú thấy mệt với phiền, thì về đi! Không cần quan tâm đến tôi, tôi ở đây một mình cũng được, chờ truyền nước xong tôi sẽ tự về nhà.” Nhậm Hiểu Niên hừ nhẹ.

“Chú thực sự không muốn quản cháu đâu, nhưng mà đầu cháu bị thương là do chú, chú sẽ phụ trách tới cùng. Chờ truyền xong, bác sĩ xác định cháu không sao thì cháu có thể đi. Chú sẽ bảo trợ lý đưa cháu về.” Anh nghiêm mặt nói.

“Chú muốn phụ trách như thế nào? Chú hại tôi sưng u một cục, nhớ não bị chấn động hoặc ngu đi thì làm sao?” Cô trừng anh.

“Nếu sợ thật bị như vậy thì đi chụp X quang.....” Hai tay anh tiếp tục cọ thắt lưng.

Nghe thấy chụp X quang, mặt cô sắc đột nhiên thay đổi nhảy dựng lên, kinh hoảng kêu: “Không được! Không thể chụp, trăm ngàn không thể chụp X quang – a ôi!”

Hét được một nửa, trước mắt cô quay cuồng, lại ôm lấy đầu ngã lên trên giường.

Dịch Hành Vân sợ hãi, lập tức vươn tay nhẹ đặt lên trán cô, thử nhiệt độ cơ thể cô.

“Làm sao vậy, đầu còn đau không?” Anh ghé sát vào nhìn cô chăm chăm, mày nhíu chặt.

Nhậm Hiểu Niên ngăn ngợ, chậm rãi mở mắt ra.

Tay Dịch Hành Vân cũng giống như con người anh, mạnh mẽ mà lạnh như băng. Nhưng bàn tay to lớn lạnh lẽo này đặt trên trán cô lại khiến cô vô cùng thoải mái, ngoài ý muốn giảm bớt choáng váng trong đầu cô.

Nhưng rõ ràng anh là người khiến người ta chán ghét, vì sao chớp mắt cô lại cảm thấy thật ra anh không xấu như vậy.....

“Bị choáng sao? Có buồn nôn không?” Anh thấy cô ngẩn người, đưa cả hai tay lên áp lên mặt cô, lại hỏi.

Cô bỗng dưng cảm thấy thẹn thùng, vội vàng đẩy tay anh ra.

“Không sao, không sao, tránh ra một chút, đừng chạm vào tôi.....”

Dịch Hành Vân thu tay, trầm ngâm :“Nếu thực sự không thoải mái thì làm kiểm tra toàn diện.....”

“Tôi không cần kiểm tra, tôi chỉ muốn về nhà, cho tôi về nhà.” Cô hô to.

Anh kinh ngạc nhú mày, phản ứng của cô bé này thật sự rất kỳ quái, cô dường như vô cùng sợ kiểm tra thân thể.

“Tôi..... Tôi muốn về, tôi không muốn ở đây..... cho tôi về nhà.....” Cô phiền lòng chôn mặt vào gối.

“Tốt, muốn về cũng để chú đưa về. Nhưng mà về nhà rồi mà thấy không khỏe, chú cũng mặc kệ.” Anh hừ lạnh.

“Tốt nhất là mặc kệ đi, cũng đừng đến làm phiền chúng tôi, để chúng tôi sống yên” Cô lẩm bẩm nói.

“Không thể để mấy đứa sống ở đây được, buổi tối công ty vệ sinh sẽ bắt đầu dọn dẹp căn nhà kia, trước khi sang tuần mấy đứa phải chuyển đi.” Anh đã sai Lý Minh Tông đi xử lý những chuyện có liên quan.

Nhậm Hiểu Niên chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh,“Chúng tôi thật sự..... không thể không chuyển đi sao?”

“Đúng.”

“Như vậy..... Có thể cho tôi chút thời gian không? Nhà tôi.....‘Người lớn’ nhà tôi có lẽ một tháng nữa sẽ về. Sau khi cô ấy về chúng tôi sẽ lập tức chuyển nhà.”

“Một tháng? Không được.” Anh lạnh lùng đó nói.

“Làm ơn, bây giờ chúng tôi không có tiền, cũng không có chỗ nào để đi. Chú đuổi ba đứa trẻ con bọn tôi đi sẽ khiến truyền thông ồn ào, cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh của khách sạn đấy.” Cô nhắc nhở anh hậu quả.

Dịch Hành Vân nhú mày, tiểu quỷ này dám uy hiếp anh?

“Thật ra, chỉ cần tạm thời xin nhân viên trung tâm cứu trợ trẻ em an bài ấy đứa là được.” Anh cười lạnh.

“Tôi sẽ đến đài truyền hình yêu sách, nói chú là ba ba của ba đứa chúng tôi.” Cô học anh cười lạnh.

“Cái gì?” Dịch Hành Vân trố mắt há hốc mồm.

Con nhóc..... Con nhóc này nói cái gì? Ba ba?

“Tôi nói thật đấy, nếu chú thật sự không đàn xép, tôi sẽ đến đài truyền hình lên án, lại mang Thần Võ cùng Tiểu Bạch đến công ty chú làm loạn, nói chú ác ý bỏ rơi bọn tôi.” Cô hừ lạnh.

Nam Cung Thần Võ đã dạy cô chiêu này. Hôm nay trước khi cô đi, Thần Võ đã nói, nếu Dịch Hành Vân nhất quyết đuổi bọn họ đi thì hãy đe dọa anh ta, quấy lớn chuyện.

Chẳng qua buổi sáng ở văn phòng anh ta cô chưa kịp đe dọa thì thân thể cô đã phát tác thôi.

“Cháu.....” Dịch Hành Vân trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bỗng cảm thấy biếu tình lúc này của cô thoát nhìn không giống đứa bé bảy tuổi.

Lúc trước anh đã cảm thấy cô bé này dùng từ quá mức thành thạo, không thể ngờ ngay cả cá tính cũng vượt tuổi quá đáng.....

“Chỉ cần chú để bọn tôi ở lại đó một tháng, tôi sẽ không làm loạn.” Nhậm Hiểu Niên lén nhìn phản ứng của anh.

“Cháu cho là người khác sẽ tin lời một đứa tiểu quỷ sao?” Anh giận dữ cười lại.

“Tin, đối với đại đa số mọi người, nhất là phóng viên, lời trẻ con có lại là chân thực nhất.”

“Vậy thì sao? Chú căn bản sẽ không để ý loại tin tào lao này, nếu chú dám.....” Anh hừ một tiếng.

Ánh mắt cô đột nhiên biến chuyển, không đợi anh nói xong, liền giả bộ khóc to: “Ba! Sao ba lại bỏ con? Oa..... Ba rõ ràng chính là ba con còn không thừa nhận..... Ba ba..... Con tìm ba thật khổ quá.....”

Mọi người trong phòng cấp cứu đều kinh ngạc.

Dịch Hành Vân hoảng sợ, vội vàng che miệng của cô lại, nói: “Cháu đang làm cái gì đấy hả?”

“Oa.....” Cô né khỏi tay anh, lại kêu to: “Ba ba vì sao ba không nhận con cũng không cần con –”

“Này, đừng làm loạn!” Anh vừa tức vừa vội.

“Ba..... vì sao ba lại hung dữ với con..... Oa.....” Cô tiếp tục diễn, gần như kinh động toàn bộ bác sĩ y tá trong phòng cấp cứu.

“Được rồi được rồi, mau câm miệng, lập tức câm miệng lại cho chú.” Anh lại che miệng cô, sốt ruột trách móc.

Cô im lặng, gương mặt nhìn anh, chờ anh trả lời.

Dịch Hành Vân trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhưng tuyệt đối không đáng yêu của cô, buông tay ra, âm thầm cắn răng. Không ngờ anh lại bị một tiểu quỷ bảy tuổi uy hiếp.

“Được, một tháng, đến lúc đó mấy đứa phải cút hết.” Anh tức giận nói.

Cô cười thầm trong lòng, thật sự giống như Thần Võ nói, Dịch Hành Vân là người đàn ông sĩ diện, anh chịu không nổi những chuyện làm ình mất mặt.

“Cám ơn, trong một tháng, tôi sẽ nghĩ cách chuyển nhà.” Cô tươi cười.

“Trước tiên phải nói rõ là căn nhà đó chỉ ấy đứa mượn tạm. Trước khi mấy đứa chuyển nhà, chú sẽ tìm người đến dọn dẹp sạch sẽ, cho nên sẽ thường xuyên ra vào. Mấy đứa phải mở cửa, không được phép khóa.” Anh lập tức lại nói.

“A? Chú muốn sửa sang lại phòng ở trước?” Tươi cười trên mặt cô nhanh chóng biến mất.

Để cho người ngoài ra ra vào vào nhà cô, vậy bí mật của cô chẳng phải.....

“Sao? Không được thì ngày mai mấy đứa phải chuyển đi.”

“Được được được..... Cứ vậy đi, chỉ cần để cho chúng tôi ở một tháng thì thế nào cũng được.” Cô vội vàng vươn hai tay làm bộ đầu hàng và hoảng hốt, cũng cảm kích mỉm cười với anh.

Anh lại nhú mày, hoài nghi có thật là mình đang nói chuyện với một đứa nhóc 7 tuổi không.

Nhậm Hiểu Niên này dùng từ, khẩu khí, thậm chí biểu tình, động tác, đều giống người lớn. Khiến trong lòng anh luôn hiện lên một cảm giác kì lạ, cảm giác này giống như.....

Giống như trong thân thể cô bé này đang cất giấu một linh hồn của người lớn.

4. Chương 4

Tuy Nhậm Hiểu Niên tranh thủ được thời gian tạm một tháng, nhưng mà, giờ lại phải suy nghĩ xem xử lý phòng thí nghiệm thế nào mà vẫn không tổn thất gì cho cô.

Phòng ở bị tịch thu, có nghĩa là ba người họ phải tìm chỗ khác để mở phòng thí nghiệm, nhưng để xây lại phòng thí nghiệm có lẽ phải tốn rất nhiều tiền lớn, mà trước mắt tiền họ gửi trong ngân hàng vốn không đủ.....

“Tiểu Bạch bán người máy USB đi, chúng ta sẽ có một khoản thu.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Nhưng với hình dáng bây giờ của tôi, không có cách nào đi tìm Lưu Kinh Lý của khoa học kỹ thuật Lăng Thông nói chuyện được.” Nhậm Hiểu Niên bắt đầu dĩ nhiên.

Trước kia đều là cô ra mặt bàn bạc với Quản lý Lưu về những tác phẩm của Tiểu Bạch, nhưng bây giờ cô thế này.....

“Tôi đã thiết kế một cái webcam chat, cho cô và Quản lý Lưu dùng webcam chat nói chuyện với nhau là được.” Phương Dạ Bạch nói ra cách giải quyết.

“Tôi và Quản lý Lưu nói chuyện với nhau? Khi nào.” Nhậm Hiểu Niên ngẩn ngơ.

“Ngày hôm qua.”

–“Tôi không có.....”

“Ngu ngốc, Tiểu Bạch mô phỏng theo dáng điệu của cô, nói chuyện trực tuyến với Quản lý Lưu, Quản lý Lưu thấy người máy hình cầu kia, rất thích, giá và hợp đồng đều được thỏa thuận ngay, tiền cũng được gửi vào tài khoản trước rồi, cô chỉ cần mang người máy USB đến là được rồi.”

“Hả? Thế anh ta đã nhìn thấy rồi.....” Cô giật mình.

“Yên tâm đi, anh ta nhìn trên máy tính, mặt mũi và giọng nói của cô lúc hai mươi sáu tuổi, anh ta không nghi ngờ gì.” Phương Dạ Bạch nói.

“Oa, có thể làm được như vậy sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Cái này rất đơn giản.” Phương Dạ Bạch nhún vai.

“Đừng quên, Tiểu Bạch là thiên tài máy tính, chuyện này với anh ta mà nói không thấm thía chút nào đâu.” Nam Cung Thần Vô cười khê.

“Tiểu Bạch là thiên tài máy tính, Thần Vô là thiên tài sinh hóa y học, các anh đều rất lợi hại.....”

“Cô cũng là chuyên gia tế bào con người đấy, Hiểu Niên.” Phương Dạ Bạch bổ sung.

“Chuyên gia với thiên tài để làm gì? Năm năm, chúng ta đến giờ vẫn chưa giải được câu đố kia.....” Cô than vãn, chợt nghe tiếng chuông cửa lớn bị mở ra.

“Suyt, đừng nói nữa.” Nam Cung Thần Vô thấp giọng quát dừng, “Tên kia đến đấy.”

Cô và Phương Dạ Bạch lập tức không lên tiếng, làm bộ ngoan ngoãn ăn cơm trưa.

Vì thế, khi Dịch Hành Vân đi vào phòng, nhìn thấy ba đứa trẻ ngồi trên bàn cơm, yên lặng ăn cơm hộp.

Lông mày của anh bắt giác nhíu lại.

Mỗi lần gặp ba tiểu quỷ này, anh đều khó chịu, không chỉ là vì anh vốn ghét trẻ con, mà nhân tố quan trọng hơn là do bọn chúng không giống trẻ con chút nào.

Mấy ngày nay, căn nhà được dọn sạch sẽ, anh phải thảo luận quá trình sửa chữa với nhà thiết kế nên phải thường xuyên kiểm tra kết cấu và bố cục của căn nhà trước, vì thế mà luôn phải đối mặt này ba người “Dân bản xứ” này.

Bây giờ anh cũng đã biết rõ tên của ba đứa nhóc này, ngoài Nhậm Hiểu Niên ra, hai đứa trẻ kia một đứa là Nam Cung Thần Vô, một đứa là Phương Dạ Bạch, ba tính cách khác nhau, lại khó trị như nhau, nếu không sẽ không đáp lại câu hỏi của anh, sẽ không tranh luận, ngoan ngoãn nghe lời người lớn ngay từ đầu rồi.

“Dịch Hành Vân, tới rồi à.” Nhậm Hiểu Niên chủ động chào hỏi anh.

Nhìn xem, chính là cái loại khẩu khí với thái độ đối đãi ngang hàng này làm anh tức giận, tiểu nha đầu này nghĩ mình đang gọi ai đấy? Anh không phải là bạn bè của cô.

“Cháu nên gọi tôi là chú Dịch đi?” Anh nhắc lần lại nữa.

“Gọi cha còn hay hơn.” Nam Cung Thần Vô cười nhạo nói.

Anh kiềm chế tức giận, lạnh lùng quát khê: “Muốn tiếp tục ở lại thì ngoan một chút cho chú. Biết lễ phép một chút, Nam Cung Thần Vô.”

Nhậm Hiểu Niên thấy anh tức giận, vội vàng vỗ vỗ Nam Cung Thần Võ, muốn anh ta kiềm chế một chút, sau đó nhận lỗi nói: “Ngại quá, họ..... Hơi nghịch chút, chú đừng giận.”

Anh trừng mắt nhìn cô, hừ nói: “Các cô các cậu là do thiếu giáo dục nên mới bướng bỉnh, chú thấy nên đưa tất cả vào trường học đọc sách mới được.”

“Trường học rất nhàm chán.” Phương Dạ Bạch nói.

Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng đẩy anh ta, vội hỏi: “Chúng tôi..... Chờ..... đi về. Sau khi chuyển nhà, đi sẽ đưa chúng tôi về trường học.”

“Không cần giải thích, dù sao cũng không phải là chuyện của chú.” Anh nheo mắt lại, lườm quần bọn nó có đi học hay không, xoay người đi thẳng lên cầu thang tầng hai.

“Anh muốn làm gì?” Nam Cung Thần Võ quát.

“Chú muốn xem từng phòng trên tầng một chút.” Anh nói xong liền đi lên trên.

Sắc mặt Nam Cung Thần Võ hơi thay đổi, buông dưa xuống, nhảy xuống ghế dựa, đuổi theo, ba bước cũng thành hai bước, đứng chặn trước cửa phòng mình.

“Tôi không cho phép người khác vào phòng tôi.”

“Tránh ra, tiểu quỷ.” Dịch Hành Vân cúi đầu nhìn anh.

“Không được, anh dám xâm phạm quyền riêng tư của tôi, tôi sẽ kiện anh.” Nam Cung Thần Võ mất hứng bỏ lại một câu, vào phòng, đập mạnh vào cửa.

Anh há hốc mồm. Riêng..... Quyền riêng tư? Kiện anh? Bây giờ tiểu quỷ bảy tuổi đều khoa trương như vậy sao?

Lúc này, Phương Dạ Bạch cũng xông lên tầng nhanh như chớp, chạy về phòng mình, khóa trái luôn.

Sự tức giận xông lên đầu, Dịch Hành Vân tức đến nỗi hai tay xoa thắt lưng, lớn tiếng tức giận nói: “Mấy đứa nghe cho rõ, căn nhà này giờ không phải là của mấy đứa nữa.”

Nhậm Hiểu Niên lén lút đến bên cạnh anh, bắt đắc dĩ thở dài, cầu xin: “Trong phòng họ có tài liệu với mấy thứ rất quý giá, không thể làm bữa bãi được, có thể xin chú một tháng sau tới sửa lại sau được không?”

Dịch Hành Vân quay đầu nhìn cô, nghiêm khắc nói: “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, chú thấy chú đã rất nhân từ với các cháu rồi, mới có thể để các cháu kiêu ngạo như thế.”

“Rất xin lỗi, tính hai người họ là vậy, tôi sẽ dạy dỗ lại họ.” Nhậm Hiểu Niên cười khổ.

“Cháu cũng chỉ là tiểu quỷ, cháu muốn dạy dỗ ai?” Anh tức giận nói.

“Tôi..... Tôi dù sao cũng hơn họ một tháng.....”

“Hừ, thật sự là đủ rồi, chú lại hờn dỗi với ba đứa trẻ con bảy tuổi, rất buồn cười.” Anh xoa ấn đường, dứt khoát xoay người xuống tầng, đi cầu thang thông với tầng hầm ngầm.

Nhậm Hiểu Niên sợ hãi, sợ anh nhìn thấy thứ không nên thấy, căng thẳng theo sau anh, hỏi: “Dịch Hành Vân, bây giờ chú muốn làm gì?”

“Chú muốn đến xem tầng hầm ngầm.” Anh nói.

“Tầng hầm ngầm không có gì hay để xem.” Cô vội hét lên.

“Chú phải xem xét tầng hầm ngầm một chút thì tương lai mới biết dùng để làm gì.” Anh tiến vào tầng hầm ngầm, mở đèn lên, trước mắt lập tức xuất hiện một không gian rộng lớn.

Nơi này vốn dĩ rất nhiều đồ linh tinh, nhưng dọn sạch đi, chỉ còn lại một cái tủ làm việc lớn kê sát tường với một đồng hồ giấy.

“Chỗ này là nhà kho, không có gì hay để xem đâu.....” Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng giải thích.

Anh quay đầu liếc cô một cái, nhún mày nói: “Kỳ lạ, cháu đi theo chú làm gì?”

“Tôi..... Tôi muốn giới thiệu giúp chú.” Cô cười trừ với anh.

“Không cần, tự chú sẽ xem.” Anh phiền chán vẫy vẫy tay.

Nhưng cô vẫn dán lấy anh không tha, anh đi một bước, cô cũng đi một bước.

“Nhậm Hiểu Niên, cháu không có việc gì làm sao?” Anh đứng lại, xoa người lườm cô.

“Không có việc gì hết.” Cô lắc đầu.

“Không có việc gì thì đi đọc sách.”

“Sách tôi đọc hết rồi.” Cô vẫn lắc đầu.

“Vậy đi làm việc cháu muốn làm, đừng đi theo chú.” Anh nói xong đến chỗ tủ làm việc.

Cô mở to hai mắt, chỉ sợ anh phát hiện ra cửa vào phòng thí nghiệm.

Anh yên lặng nhìn tủ làm việc, nhớ tới ngày đó không hiểu sao lại phát hiện Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch ở trong này, khi đó, hai tiểu quỷ trốn ở đây làm gì?

Còn có, ngày đó Nhậm Hiểu Niên hình như cũng đi lên tầng từ chỗ này, nhưng lúc ấy anh không thấy cô.....

Một cảm giác lỳ lợ lại nảy lên trong lòng.

Nói thẳng, anh để bọn nhóc ở lại không phải uy hiếp chúng thật, mà là anh rất muốn thấy “người phụ nữ” chăm sóc cho ba tiểu quỷ kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Không biết vì sao, anh cảm thấy người nhà này có gì đó không bình thường, nhưng lại không thể nói rõ ra được.

Sai trợ lý Lý Minh Tông đi thăm dò, lại không tra ra được tài liệu liên quan đến người trong nhà này, đến ngay cả chính tín xã cũng không tìm ra dấu vết nào.

Vì vậy Lý Minh Tông còn kêu gào nơi này là tà môn, nói mấy người ở đây vốn không phải là người.

“Chỗ này..... Bình thường lúc nào chơi trốn tìm chúng tôi mới xuống đây.....” Nhậm Hiểu Niên không biết anh suy nghĩ gì, muốn dời sự chú ý của anh đi.

Anh liếc cô, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Với trực giác của anh, ba tiểu quỷ quái gở lão luyện này vốn không thể nào chơi trò trốn tìm ngây thơ được.

“Bình thường các cháu làm gì?” Anh thật sự rất tò mò. Theo quan sát của anh, chúng không đến trường, cũng rất ít khi ra khỏi nhà, gần như đều ở trong nhà. Trẻ con bình thường có đứa nào chịu được một ngày buồn chán như vậy?

“Hả?” Nhậm Hiểu Niên bị anh hỏi ngẩn ra.

“Luôn trốn trong nhà vậy ba đứa các cháu đang làm gì?” Anh hỏi lại.

“Cũng không làm gì cả..... Thì..... Thì đọc sách..... Làm gì đấy..... Việc của mình.....” Cô lắp bắp nói.

“Việc của mình? Cháu nói cho chú biết, trẻ con bảy tuổi thì có việc gì?” Anh nhú mày. Hai bé gái bảy tuổi nhà chị gái anh vốn không thể ở yên trong phòng mười phút được.

“À, thì..... chúng tôi đều ở đây..... Ừm..... à.....” Cô đang cố gắng nghĩ ra một lý do, di động lại đột nhiên vang lên.

Cô cầm lấy nghe, trong tai truyền đến giọng Nam Cung Thần Võ dè dặt trách mắng.

“Cô đang làm gì đấy? Đừng để ý Dịch Hành Vân, cô càng đi theo anh ta, anh ta càng dễ nghi ngờ hơn, nhanh đi chuyển tiền đi.”

“À? Đúng rồi đúng rồi, nên chuyển tiền.....” Cô hô nhỏ một tiếng, lấy tay vỗ vỗ lên trán, lập tức ngẩng đầu nói với Dịch Hành Vân: “Tôi nhớ ra rồi, tôi phải ra ngoài, chú cứ từ từ mà xem đi.”

Dứt lời, không đợi anh trả lời, cô xoa người chạy lên phòng khách.

Dịch Hành Vân neho mắt lại, nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ nhắn của cô, nảy lên sự nghi ngờ trong lòng.
Chuyển tiền ?

Tiểu nha đầu này ra ngoài chuyển tiền gì? Không phải là..... Là mua bán thuốc phiện chứ?

Nghĩ đến “Thuốc phiện”, anh biến sắc.

Nghĩ lại, ba đứa trẻ kỳ quặc này sống một mình, còn cố ý để cho căn nhà lớn thành tan hoang thế này, anh càng chắc chắn phỏng đoán của mình.

Người phụ nữ kia không ra mặt, có lẽ thật sự lợi dụng ba đứa trẻ ngây thơ không biết gì về chuyện thuốc phiện.....

Khụ, được rồi, hoặc là chúng tuyệt đối không ngây thơ không biết gì, nhưng bọn chúng trưởng thành sớm còn hay làm mấy chuyện thần bí kì lạ, chắc chắn là có nguyên nhân, hoặc đã trải qua chuyện gì đấy.

Một cơn tức giận bỗng nhiên xông vào ngực, tính cách thích sự sạch sẽ của anh khiến anh ghét những gì không sạch sẽ, không chỉ là hoàn cảnh công việc, còn có việc và người. Trên thương trường, anh có thể dùng thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng anh không làm trái pháp luật, cũng ghét nhất là dính vào thuốc phiện, gái gú, bài bạc..... Những hành vi thối nát buồn nôn kia đều làm anh thấy ghê tởm.

Xem ra, anh phải điều tra rõ ràng mới được. Nếu anh thấy mấy tiểu quý kia không làm việc phi pháp nhơ bẩn, anh cũng không dễ dàng buông tha chúng, cũng muốn bắt được người phụ nữ trốn sau màn kia.

Vì thế, anh gọi điện thoại cho Lý Minh Tông, muốn anh ta chạy từ công trường khách sạn đang thi công tới, cùng anh theo đuôi taxi Nhậm Hiểu Niên ngồi, đi một mạch vào nội thành.

“Kỳ lạ, em gái nhỏ kia tự mình bắt taxi muốn đi đâu vậy? Cô bé ấy dường như rất quen với việc một mình ra khỏi nhà, còn tự mình gọi taxi.....” Lý Minh Tông ngồi bên cạnh lái xe buồn bực hỏi.

“Được rồi, đừng mất dấu.” Dịch Hành Vân nhìn chăm chăm vào xe taxi phía trước, lạnh lùng nói.

“Vâng.”

Thật ra Dịch Hành Vân cũng phát hiện, Nhậm Hiểu Niên bảy tuổi thật sự biết ra khỏi nhà một mình, giống lần trước cô trực tiếp chạy tới công ty tìm anh “nói chuyện”, thế này có giống chuyện mà một đứa trẻ bình thường sẽ làm không?

Con bé giống như hoàn toàn không ý thức đến tuổi của mình, hoặc nên nói là dường như đã xem mình như người trưởng thành.

Rất cuộc là cha mẹ kiểu gì mà để con bé có cá tính này?

Còn có, “Người lớn” từ miệng cô nói ra có quan hệ gì với cô?

“A, tổng giám đốc, cô bé xuống xe rồi.” Lý Minh Tông hô nhỏ.

Dịch Hành Vân nhìn thân hình nhỏ bé của cô xuống taxi, đi vào tòa cao ốc văn phòng cao nhất.

“Minh Tông, dừng xe.”

“Tổng giám đốc, anh..... Muốn vào theo sao?” Lý Minh Tông dừng xe bên đường, quay đầu hỏi.

“Nơi này không dừng xe được, anh đừng chờ tôi, về công ty luôn đi.” Anh nói xong mở cửa xuống xe, đi đến tòa cao ốc.

Lý Minh Tông ngạc nhiên nhìn anh, thăm lăm lăm: “Tổng giám đốc làm sao vậy? Sao lại để ý đến việc của một tiểu nha đầu như vậy?”

Dịch Hành Vân theo vào cao ốc, đúng lúc thấy Nhậm Hiểu Niên bị bảo vệ cao ốc ngăn lại.

“Cháu gái à, cháu muốn tìm ai?”

“Tôi có thứ này cần đưa cho quản lý Lưu của khoa học kỹ thuật Lăng Thông.” Nhậm Hiểu Niên chỉ vào hộp giấy nhỏ trong tay.

“Xin đợi một chút, tôi đi thông báo cho quản lý Lưu.”

Bảo vệ nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, đang định gọi điện thoại, một người đàn ông mặc tây trang màu sẫm vội vàng đi ra từ trong thang máy, cười nói với Nhậm Hiểu Niên: “Cháu chính là Nhậm Hiểu Niên à? quản lý Lưu đang ở bên ngoài, anh ấy bảo tôi đưa cháu đi tìm anh ấy.”

Nhậm Hiểu Niên sửng sốt, đột nhiên sắc mặt hơi thay đổi.

Không đúng.

Quản lý Lưu chỉ biết “Nhậm Hiểu Niên” hai mươi sáu tuổi, cho tới giờ anh ta chưa từng thấy dáng vẻ bảy tuổi của cô, nhưng người này vừa nhìn thấy cô đã gọi được ngay tên cô.....

Một sự sợ hãi vô hình chui vào lòng cô, cô chỉ cảm thấy lưng run lên từng cơn.

“Đi thôi! Quản lý Lưu đang chờ cháu.....” Người đàn ông kia đưa tay muốn kéo cô.

Cô sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

“Này!” Người đàn ông lập tức đuổi theo.

Dịch Hành Vân tuy rằng còn chưa hiểu tình hình cho lắm, nhưng anh nhanh chóng đi lên bắt lấy Nhậm Hiểu Niên đang muốn chạy ra cửa lớn, thấp giọng kêu: “Làm sao vậy? Sao lại thế này?”

Nhậm Hiểu Niên kinh hoàng ngẩng đầu, thấy anh đột nhiên ngẩn ngơ.

Sao Dịch Hành Vân lại ở đây?

“Sao cháu lại muốn chạy?” Dịch Hành Vân nhíu mày hỏi.

Cô còn chưa trả lời, người đàn ông mặc tây trang kia lại tới đây giữ chặt tay cô, nói: “Không phải cháu muốn tìm quản lý Lưu sao? Đi theo chú, chú đưa cháu đi tìm anh ấy.”

“Đừng chạm vào tôi!” Cô hoảng sợ hét lên, nép sát vào Dịch Hành Vân.

Dịch Hành Vân bắt lấy tay người nọ, lạnh lùng gạt bỏ: “Buông cô bé ra.”

Người nọ nhìn anh chằm chằm, hừ nhẹ: “Anh là thế nào với cô bé?”

“Tôi? Tôi là người giám hộ.” Dịch Hành Vân nghiêm chỉnh nói.

Nghe anh tự nhận là người giám hộ của cô, đột nhiên tim Nhậm Hiểu Niên nhảy dựng, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Người giám hộ?” Trong mắt người nọ hiện lên một tia nghi hoặc.

“Đúng, từ giờ về sau tôi chăm sóc cho cô bé này, xin hỏi anh có chuyện gì sao?” Dịch Hành Vân lạnh tanh hỏi.

“Cháu còn cần người giám hộ à?” Người nọ cúi nhìn Nhậm Hiểu Niên, khẩu khí mang theo sự châm biếm.

Sắc mặt cô nháy mắt trắng xanh, cả người cứng lại.

Người này..... Là ai?

Anh ta biết! Biết thân thể của cô, còn cả chuyện của cô!

“Cô bé đương nhiên là cần, cô bé mới chỉ bảy tuổi thôi.” Tính cách Dịch Hành Vân không kiên nhẫn, dùng sức cản tay người nọ.

“Vậy sao?” Người nọ cười cười, chậm rãi lùi ra, nói với Nhậm Hiểu Niên đang sợ hãi: “Được rồi, xem ra chúng tôi đành phải để lần sau hàn huyên vậy, Nhậm Hiểu Niên ‘bảy tuổi’.”

Người nọ nói xong liền rời đi, nhưng lời nói anh ta để lại lại làm cho Nhậm Hiểu Niên bị dọa nhũn cả hai, cả người suy sụp ngồi dưới đất.

Thật sự..... Có vấn đề.

Phương Dạ Bạch vẫn nghi ngờ có người âm thầm tìm kiếm tin tức của ba người họ, nhưng đối phương là ai bọn họ cũng không biết. Vì để được an toàn, Tiểu Bạch mới phong tỏa toàn bộ tư liệu liên quan đến ba người họ.

Chính sự bình tĩnh của năm năm nay khiến cô nghĩ Tiểu Bạch chỉ quá nhạy cảm thôi.

Không ngờ, hôm nay đã có người trực tiếp tìm tới cô.....

“Cháu biết người kia sao?” Dịch Hành Vân cúi đầu nhìn cô.

Cô ngạc nhiên lắc đầu.

“Nhưng anh ta hình như lại biết cháu.” Anh nhíu mày.

Cô kinh hãi hơi rụt lại.

Đúng, người nọ biết cô, đây mới là nguyên nhân chính khiến cô bất an.

Rốt cuộc..... Người nọ biết được những gì? Đã biết bao nhiêu?

Quen nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô lâu ngày, anh tức giận kéo cô, giận nói: “Cháu đấy, rốt cuộc một mình chạy tới chỗ này làm gì?”

“Tôi.....”

“Cháu vừa nói cháu muốn tìm một quản lý Lưu? Anh ta là ai vậy? Cháu muốn đưa tiền gì cho anh ta?”

Cô trợn mắt, lườm mắt anh hồ hởi: “Chú theo dõi tôi à?”

“Một bé gái ít tuổi chạy đến kiểu tòa nhà kinh doanh này, rốt cuộc cháu muốn đưa tiền gì?” Anh nhìn cái hộp nhỏ trong tay cô.

“Ai, Dịch Hành Vân, chú theo dõi tôi thật đấy à?” Cô nhăn mày nhỏ.

“Chú đây là giám sát cháu, để cháu không lầm đường lạc lối.”

“Hả? Lầm đường lạc lối cái gì?” Cô há hốc mồm.

“Đưa chú cái hộp cháu đang cầm xem bên trong có cái gì? Có phải có người bảo cháu chuyển hàng cấm gì đó không?” Anh đưa tay muốn lấy cái hộp của cô.

Hả! Anh ta..... Anh ta sao lại nghĩ cô đưa hàng cấm?

“Không được! Không thể cho chú xem được.” Cô kinh hãi, vội vàng giấu cái hộp ra sau.

“Chú biết ngay là có vấn đề, mau đưa cho chú.” Cô càng giấu, anh càng chắc chắn cô đang làm chuyện xấu.

“Không được.” Cô cố gắng giữ chặt cái hộp hơn.

“Đưa chú xem nhanh lên, tiểu quỷ cháu ngộ nhờ ngây thơ bị người ta lợi dụng, chết thế nào cũng không biết, đưa chú –” Anh giận dữ, bàn tay to dùng sức kéo một cái.

Kết quả là cái hộp bị chia thành hai nửa, kim loại hình tròn rơi ra, một quả bóng tròn rơi xuống đất lại đột nhiên vươn tứ chi ra, giống người máy nhỏ.

“A! Chú xem, là tại chú là tại chú, nếu rơi hỏng thì làm sao bây giờ?” Cô hồn hển dậm chân, vội ngồi xổm xuống nhặt lên.

Anh đỡ ra, ngạc nhiên nhìn món đồ chơi người máy nhỏ này, thì thào hỏi: “Này..... Đây là cái gì?”

Cô vỗ khuôn mặt nhỏ, rút từ trong đầu người máy cái USB được ghép ở trong, thở phà phà hết lớn với anh: “Đây là USB!”

“Cháu làm..... Đây là Phương Dạ Bạch thiết kế à?”

Trong một quán cà phê, Dịch Hành Vân mở to hai mắt nhìn người máy nhỏ đang múa trên mặt bàn, vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng, cái này là Tiểu Bạch thiết kế.” Nhậm Hiểu Niên hơi vỗ vào đầu người máy, người máy không múa nữa.

“Sao thế được?” Anh khó tin cầm lấy người máy, cẩn thận quan sát nghiên cứu.

Một đứa trẻ bảy tuổi, làm sao có thể thiết kế ra người máy USB tinh xảo như vậy?

Trừ phi.....

“Tiểu Bạch là thiên tài, anh ấy là thiên tài máy tính.” Nhậm Hiểu Niên vốn sợ bị anh phát hiện, nhưng ngấm lại, chỉ cần nói Tiểu Bạch là thiên tài thôi, hẳn anh ta sẽ không thấy nghi ngờ gì đâu.

Thì đúng, Tiểu Bạch vốn là bẩm sinh, Thần Võ cũng thế. Ngày trước cha đã từng nói, hai người họ đều là nhân tài ưu tú nhất, cho nên cha rất coi trọng bọn họ.

Dịch Hành Vân thả người máy lên bàn, vỗ nhẹ đầu của nó, nó lại bắt đầu múa, thậm chí còn phát ra giọng nói đáng yêu và buồn cười: “Hiểu Niên cô thật đẹp, Hiểu Niên cô thật đáng yêu, Hiểu Niên cô vĩ đại nhất.”

Anh không nhận được sợ hãi than, cái này thật sự là do thiên tài thiết kế.

Nhưng nói là một thiên tài bảy tuổi thiết kế, thật sự rất khoa trương.

“Quá lợi hại. Phương Dạ Bạch kia chẳng phải mới bảy tuổi thôi sao?”

“Bảy tuổi thì sao? Chỉ số thông minh của Tiểu Bạch rất cao, anh ấy thích chơi máy tính, chỉ cần là chuyện liên quan đến máy tính thì anh ấy đều làm.” Nhậm Hiểu Niên không nói bừa, khi lần đầu tiên cha giới thiệu Tiểu Bạch đã nói anh ta là thần máy tính.

Chỉ số thông minh cao sao? Dịch Hành Vân giật mình, gương mặt nhìn Nhậm Hiểu Niên trước mắt, nghĩ đến nguyên nhân ba đứa tiểu quỷ chúng trưởng thành sớm như thế có lẽ là vì chỉ số thông minh cao quá.

“Chú hiểu rồi, Ba đứa cháu..... Đều là những đứa trẻ có chỉ số thông minh cao?” Nếu là vậy thì tất cả những chuyện kì lạ trước kia đều có đáp án rồi.

“À..... Cứ coi là vậy đi.....” Cô hơi ngượng ngùng thừa nhận.

Thật ra, cô cũng không phải là thiên tài, chỉ số thông minh cũng chỉ tạm tạm thôi, nhưng cô rất chăm chỉ, cũng vì chịu ảnh hưởng của cha nên mới có chút trình độ về lĩnh vực sinh hóa tế bào con người.

“Khó trách các cháu khó dạy bảo như vậy, cũng không giống với trẻ con bình thường, thì ra là do quá thông minh.” Bây giờ anh đã hơi hiểu được những điều nghi ngờ kỳ lạ trong lòng.

“Chúng tôi đâu có khó dạy? Chúng tôi đều rất an phận thủ thường, nếu chú không xông tới.....” Cô khẽ lẩm bẩm, thu dọn từng bộ phận người máy USB.

“Cháu tìm quản lý Lưu kia, là muốn bán người máy này đúng không?” Anh lại cầm một bộ phận trong đấy lên.

“Đúng vậy, chúng tôi hợp tác rất lâu rồi, quản lý Lưu rất thích tác phẩm của Tiểu Bạch, mỗi lần đều ra giá mua.”

“Chờ một chút, chuyện này không phải người lớn nên ra mặt giải quyết sao?” Anh lại cảm thấy không bình thường.

“Trước kia đều là người lớn ra mặt, nhưng vì chú muốn đuổi chúng tôi đi, chúng tôi không có tiền chuyển nhà, phải cần tiền ngay nên mới vội vàng muốn kiếm tiền từ USB này.” Cô lườm anh một cái.

Anh nhíu mày, trầm ngâm một giây, nói: “Vậy được rồi, trước khi vị người lớn kia của các cháu trở về, chú sẽ giúp các cháu đàm phán vụ làm ăn này.”

“Hả? Chú giúp chúng tôi đàm phán sao? Không không không cần.....” Cô vội vã lấy lại người máy, không muốn anh ta làm lộn xộn hết lên.

“Quản lý Lưu ra giá bao nhiêu? Chú đàm phán, giá hẳn là sẽ tốt hơn.” Anh rút tay lại, không cho cô lấy.

Cô nghe vậy thì hoảng sợ, lập tức liều mạng lắc đầu, vội vã đưa tay, nói: “Không cần không cần, trăm ngàn lần chú đừng tham dự vào chuyện của chúng tôi, đưa tôi.”

“Vì sao không tham gia vào? Bỗng nhiên chú thấy chuyện này rất thú vị.” Anh dựa ra sau, không trả cho cô.

Nói về thỏa thuận làm ăn, anh là cao thủ, người khác muốn mời anh còn chưa chắc đã đến, tiểu quỷ này lại một mực từ chối.

“Chú sao có thể làm như vậy hả, tôi nói chú đừng quan tâm.....” Cô tức giận nhỏ giọng kêu, nhảy xuống ghế dựa, tính đi lên lấy lại người máy.

Lúc này, bồi bàn bưng cà phê nóng và ca cao nóng tới, cô nhảy lên như vậy, vừa lúc chạm vào bồi bàn, cái khay trong tay người bồi bàn hơi rung một chút, cả cái tách nghiêng ngã. Dịch Hành Vân kinh hãi, vươn tay lập tức ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực.

Trong nháy mắt, ca cao nóng trong tách trên khay tràn ra, vung vãi đầy mặt đất.

Người bồi bàn giật mình, vội đỡ lấy cái tách, hoảng sợ: “Em gái, có bị bỏng không?”

Dịch Hành Vân ngậm than một hơi, chỉ chút nữa thôi ca cao nóng này sẽ đổ hết lên đầu Nhậm Hiểu Niên.

“Tiểu nha đầu này, cháu không thể cẩn thận một chút được sao? Không được hấp tấp vụng về như thế!” Anh tức giận mở miệng mắng to.

Nhậm Hiểu Niên gấn ra, hơi tỉnh lại.

Này..... Đây là tình huống gì vậy?

Giờ phút này, cô đang thân mật dựa vào giữa hai tay hai chân Dịch Hành Vân, cả người bị anh ôm chặt, mũi tràn ngập mùi nước hoa bạc hà cỏ xanh nhàn nhạt của anh.....

“Sao vậy? Bị bỏng rồi sao?” Anh cúi đầu sờ sờ đầu cô, rồi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên hỏi.

Cô nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, ngũ quan tuấn tú lạnh lùng đột nhiên phóng to trước mắt cô, nháy mắt, tim cô như bị giật điện, hơi co rút lại. Tiếp theo trong ngực bắt đầu như sấm đánh ầm ầm, đập thùng thùng.

“Này, Nhậm Hiểu Niên? Cháu có sao không?” Anh vỗ vỗ gò má nhỏ nhắn trắng mịn của cô.

Bỗng nhiên cô hoàn hồn lại, kích động không cho anh chạm vào, giấy dựa thoát ra khỏi cái ôm của anh, đè ngực, thở nhẹ nói: “Tôi không sao..... Không có việc gì.....”

Trời ơi, cô chưa từng bị người ta ôm như vậy nhé. Ngay cả ba ba lúc còn sống cũng chưa bao giờ ôm như thế. Dịch Hành Vân sao có thể ôm cô bừa bãi? Thật sự là..... Thật sự là.....

“Thật sự không sao chứ?” Dịch Hành Vân thấy cô là lạ, lại sờ sờ đầu cô.

“Không được..... Tùy tiện sờ tôi!” Cô gạt tay anh, đỏ mặt la hét.

Anh nhú nhú mày, tiểu nha đầu này làm sao vậy? Thái độ thật kém.

“Việc này, thật xin lỗi, tôi lập tức lau sàn ngay, mang một tách ca cao nóng khác đến.....” Người bồi bàn nói xin lỗi.

“Không..... Không cần, tôi không uống, tôi muốn về.” Nhậm Hiểu Niên xoay người, nắm chặt cái hộp nhỏ trong tay, chạy ngay ra khỏi quán cà phê.

“Này, Nhậm Hiểu Niên!” Dịch Hành Vân gọi một tiếng, nhưng cô cũng không quay đầu lại. Anh nhú nhú mày, chỉ đành vội vàng trả tiền rồi đuổi theo.

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, nhưng mặt Nhậm Hiểu Niên vẫn hơi nóng. Cô vừa đi vừa vỗ nhẹ trán mình, tự nói thầm: “Mày thần kinh gì vậy? Mau tỉnh lại cho tao, chẳng qua người ta có lòng tốt kéo mày lại thôi, mày đổ mặt tím đập cái quỷ gì vậy?”

“Nhậm Hiểu Niên!” Dịch Hành Vân ở phía sau gọi cô.

Cô kinh sợ, chạy trốn nhanh hơn.

Nhưng Dịch Hành Vân người cao chân dài, lập tức đã đuổi kịp ngay, khom người đè vai cô lại, nói: “Chú gọi cháu sao cháu vẫn chạy?”

Cô thở một hơi, quay đầu nói: “Tôi tôi tôi..... Phải về nhà.”

“Cháu không tìm quần lí Lưu kia sao?” Anh cúi đầu nhìn cô, đột nhiên phát hiện mặt cô đỏ bừng, thoát nhìn..... Rất đáng yêu.

“Không được, việc hơi ngoài dự tính, tôi muốn về liên lạc với anh ta trước.” Cô về bàn bạc với Thần Võ và Tiểu Bạch chuyện này. Người lạ kia xuất hiện làm cô rất bất an.

“Chú đưa cháu về.” Anh gật gật đầu.

“Không cần không cần, tự tôi về được.” Cô vội la lên.

“Đúng lúc chú phải về thăm công trường, đi cùng thôi, như vậy cháu còn tiết kiệm được tiền xe taxi.” Anh nhìn nhìn đồng hồ, thật ra lúc này anh nên ở công ty, nhưng để một mình Nhậm Hiểu Niên về anh lại hơi lo lắng.

Tiết kiệm tiền taxi?

Này này, vị tiên sinh này, tuy cô nghèo nhưng vẫn có tiền bắt taxi!

Cô đang muốn phản đối anh, nhưng chưa kịp nói, khóe mắt lại thoáng thấy người đàn ông lạ kia đã đứng ở góc đường nhìn cô chằm chằm. Cô hoảng sợ, cả người ngáy ra.

Rốt cuộc..... Đối phương là loại người nào? Vì sao lại để mắt đến cô?

Một chút sợ hãi đột nhiên tràn ngập lòng cô. Cô sợ hãi không thôi, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh.

“Sao vậy? Đi thôi!” Dịch Hành Vân vỗ vỗ đầu cô.

“À.....” Cô không tự giác đứng sát vào anh, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy tay áo tây trang.

Động tác ỷ lại nhỏ này làm anh ngẩn ra, cúi đầu nhìn cô một cái, lại theo ánh mắt cô nhìn qua góc đường, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông đuổi theo cô kia xoay người đi vào trong đám đông.

Lạ thật, chẳng lẽ người kia theo dõi Nhậm Hiểu Niên.

Bàn tay nhỏ được bàn tay lớn ấm áp của anh nắm lấy tim cô đập chệnh một nhịp, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Bây giờ người xấu rất nhiều, sau này đừng chạy loạn một mình ở ngoài, biết không? Anh cuối đầu, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của cô, lạnh giọng cảnh cáo.

Giọng anh thật dữ nhưng mà không hiểu sao lời anh nói khiến cô yên tâm, đồng thời cũng làm tim cô đập nhanh.

Dịch Hành Vân này..... Thật ra không phải là người xấu

Thật sự..... Không xấu.....

5. Chương 5

Nhậm Hiểu Niên vừa về nhà đã biết có chuyện xảy ra.

Cửa lớn khép hờ, đồ đạc trong phòng lộn xộn. Đáng sợ hơn là, không thấy Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch!

“Thần Võ? Tiểu Bạch?” Cô hoảng hốt gọi, từ phòng khách vào phòng bếp, lại ra sân sau. Nhưng đi khắp cả căn nhà lớn hoàn toàn không thấy tiếng họ, yên tĩnh rợn người.

Dịch Hành Vân theo sau vào cửa cũng thấy không ổn, hô nhỏ: “Xảy ra chuyện gì vậy? Hai tiểu quỷ kia đâu?”

Đúng vậy, người đâu? Bình thường Phương Dạ Bạch buổi chiều đều nằm trên sofa đánh điện tử đâu? Nam Cung Thần Vô luôn ngồi bên cửa sổ uống cà phê đâu?

Bây giờ nơi bọn họ từng ngồi chỉ còn lại một đồng hồ lộn xộn, người thì không biết đã đi đâu.

“Thần Vô! Tiểu Bạch!” Cô hoảng loạn kêu to, chạy lên lầu, phát hiện trong phòng hai người họ đều bị bới lung tung, đồ đạc vung vãi khắp nơi.

Cô thẫn hốt một hơi, trong lòng hoảng sợ, xoay người chạy về phòng mình.

Phòng cô cũng bị lục soát, quần áo hỗn độn, thậm chí, máy tính ghi chép của cô và một đồng hồ liệu cũng đã bị cầm đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có người đến bắt Thần Vô và Tiểu Bạch đi sao?

Cô giật mình, nghĩ đến người đàn ông xa lạ muốn dẫn cô đi, toàn thân lạnh lẽo run rẩy.

“Này.....” Dịch Hành Vân đi theo cô vào phòng, kinh ngạc trừng mắt nhìn căn phòng bừa bộn, cũng chấn động.

Đây là kẻ trộm sao? Nhưng nếu là trộm, vậy hai cậu bé kia đâu?

“Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh thì thào hỏi.

Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng nhớ ra phòng nghiên cứu dưới hầm, xoay người vội vã chạy ra bên ngoài.

Dịch Hành Vân ngăn cô lại, vội la lên: “Chờ một chút, cháu muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi tìm bọn họ.....” Cô giãy dụa, vẻ mặt bối rối hoảng loạn.

“Cháu muốn đi đâu tìm bọn họ?” Anh quát.

“Tầng hầm ngầm..... Có thể họ ở tầng hầm ngầm.....” Cô dùng sức đẩy ra anh, lao xuống tầng, trong lòng tràn đầy hy vọng bọn họ trốn ở phòng nghiên cứu, hy vọng bọn họ và tất cả dụng cụ phân tích đều ổn.

“Tầng hầm ngầm?” Anh ngăn người.

Khi cô chạy như điên đến tầng hầm, cả người lập tức cứng đờ.

Tủ gỗ thông xuống tầng hầm ngầm bị đẩy ra, cánh cửa bí mật cũng bị mở tung.

“Làm sao vậy.....” Dịch Hành Vân chạy theo xuống tầng, nhìn thấy cánh cửa này thì cứng họng.

Nơi này còn có tầng hầm ngầm?

“Nguy rồi..... Nguy rồi.....” Cô sợ hãi lao vào trong, chỉ thấy toàn bộ phòng nghiên cứu trống rỗng, tất cả dụng cụ đều đã bị chuyển đi. Thiết bị của cô tử mị thiết kế riêng cũng bị lấy mất.

Cô trở mắt đứng bất động, máu chảy ngược, đầu trống rỗng.

Không còn? Tất cả đều..... không còn!

Dịch Hành Vân theo vào tầng hầm ngầm, đánh giá không gian rộng lớn trống trải này, cảm thấy nơi này dường như bị quy hoạch giống như một văn phòng.

Nhưng, ai lại đặt văn phòng dưới tầng hầm ngầm?

Trọng điểm là, giấu ở nơi kín như vậy để làm gì?

“Tất cả đều bị..... lấy đi rồi.....” Nhậm Hiểu Niên hai chân mềm nhũn, vừa tuyệt vọng vừa sợ ngồi xồm xuống đất.

“Cái gì bị lấy đi? Nơi này để làm gì? Có gì quan trọng bị đánh cắp sao?” Dịch Hành Vân cúi đầu nhìn bộ dáng như thấy quỷ của cô, nghi ngờ hỏi một đồng hồ vấn đề.

Cô thất thần lắc đầu, căn bản không thể nói cho anh đã bị trộm cái gì.

Đó là hy vọng của cô!

Là hy vọng duy nhất có thể biến cô trở về tuổi thật.....

“Nói rõ ràng, rốt cuộc đã mất cái gì? Chú đi báo cảnh sát.” Anh nhú mày, lấy di động ra.

“Không! Đừng báo!” Cô hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng kéo tay anh.

“Vì sao không báo? Có người đột nhập ăn trộm, còn hai đứa trẻ con mất tích.....”

“Không cần! Báo cảnh sát cũng vô dụng, cảnh sát không giúp được tôi, không ai giúp được tôi, không ai có thể giúp tôi!” Cô đột nhiên kích động gào to, toàn bộ hốc mắt đều đỏ.

Anh kinh ngạc nhìn cô, không thể hiểu vì sao cô ngăn anh báo cảnh sát, tại sao trên mặt một đứa nhóc bảy tuổi lại có biểu cảm đau khổ và ảm đạm như thế, càng không hiểu đau lòng trong ngực anh là vì sao.

“Chuyện này..... tự tôi..... tự tôi sẽ nghĩ cách.....” Tuy cô nói như vậy, nhưng sợ hãi và bất an đã gần như cắn nuốt cô.

Năm năm nay, Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch luôn luôn ở bên cô. Bọn họ có cùng cảnh ngộ, cùng vấn đề, bọn họ y lại nhau, chống đỡ cho nhau, nghĩ cách thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn cho nhau. Ba người bọn họ sớm đã trở thành một thể thống nhất.

Bây giờ, không thấy bọn họ, chỉ để lại mình cô đối mặt với thử thách, đối mặt với kẻ địch không biết tên, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Đối phương là ai? Bọn họ biết bí mật của cô.

Nhưng vì sao bọn họ lại biết? Cô nghĩ chuyện này từ đầu tới cuối chỉ có bốn người biết, mà người thứ tư chính là người cha đã mất của cô.

Những người đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Bọn họ có ý đồ gì?

Càng nghĩ, trong lòng càng hoảng.

“Nghĩ cái gì? Một tiểu quỷ như cháu có thể nghĩ ra cách gì? Bây giờ trọng điểm là tìm Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, chuyện này cứ giao cho cảnh sát đi.” Dịch Hành Vân bị khẩu khí giả người lớn của cô chọc tức, luôn cảm thấy cô quá mức cật lực lại trưởng thành sớm, cật lực lại trưởng thành sớm làm cho cả người anh không thoải mái.

“Không, chờ một chút, tôi sẽ tìm xem, có lẽ..... Có lẽ bọn họ chỉ đang trốn.....” Cô sốt ruột rút di động ra, lần lượt gọi cho Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch.

Bấm số, từng tiếng chuông vang lên ở trên tầng. Cô ngạc nhiên, xoay người chạy về phòng khách.

“Này, Nhậm Hiểu Niên!” Dịch Hành Vân đành phải chạy theo cô lên tầng một.

Nhậm Hiểu Niên trở lại phòng khách, theo tiếng chuông tìm được ở dưới sofa không phải di động, mà là máy tính bảng, là Ipad bị Phương Dạ Bạch sửa đổi!

Đưa tay lấy Ipad ra, cô ngẩn ngơ, sao Tiểu Bạch lại để chiếc Ipad quan trọng này dưới sofa? Bình thường anh coi Ipad này như tay chân, đi đâu cũng không rời khỏi người, có khi anh còn dùng Ipad này nghe điện thoại.

“Sao lại có Ipad dưới sofa?” Dịch Hành Vân kinh ngạc hỏi.

“Tôi cũng không.....” Cô lắc đầu, lướt trên màn hình Ipad, bỗng trên màn hình cảm ứng xuất hiện một tin nhắn.

Hiểu Niên, đừng lo lắng cho chúng tôi, chính cô phải cẩn thận.

Cô ngạc nhiên ngẩn người, hiển nhiên đây là tin Tiểu Bạch và Thần Võ để lại cho cô.

Nhưng, muốn cô cẩn thận với ai? Cẩn thận cái gì? Bọn họ bảo cô đừng lo lắng cho bọn họ, nhưng rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn câu chữ ngắn ngủi là có thể biết lúc ấy khẩn cấp đến mức nào. Tiểu Bạch đánh chữ cực nhanh mà cũng chỉ để lại mười ba chữ này, có thể thấy được nhất định là đối phương tới rất bất ngờ. Bất ngờ đến nỗi

ngay cả chuông báo động của hệ thống theo dõi cũng không kịp kêu, bất ngờ đến nỗi làm cho bọn họ trở tay không kịp.

Là loại người nào có thể tránh thoát hệ thống theo dõi mà xông thẳng vào?

Cô xiết chặt Ipad, run nhẹ, trong lòng bàn tay và lưng chảy ra mồ hôi lạnh.

Cô cũng là mục tiêu của bọn họ sao? Cô nên làm gì bây giờ? Một người cô biết làm thế nào?

“Sao vậy? Ipad này có vấn đề gì sao?”

Dịch Hành Vân muốn cầm Ipad nhìn, cô lại vội vàng xóa tin nhắn rồi mới đưa cho anh.

“.....Ipad này..... Là Tiểu Bạch?”

Một tiểu quỷ bảy tuổi có Ipad, nếu không phải biết ba đứa nhóc này là thiên tài, nhất định anh sẽ không chấp nhận nổi.

Dịch Hành Vân nhìn màn hình Ipad trống không, lại chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn khuôn khổ tái nhợt của cô, trán khê nhăn lại.

Nhìn cô sợ đến mức này thì chắc chắn mọi chuyện không đơn giản, hơn nữa, tiểu nha đầu này dường như có việc giấu anh.

Đúng, từ lần đầu tiên gặp cô, anh đã cảm thấy cô giấu rất nhiều bí mật.

Bình thường, bí mật càng nhiều chứng tỏ càng phiền toái, mà anh ghét bị dính đến những chuyện phiền toái, nhất là những phiền toái không liên quan đến anh.

“Việc đã đến nước này, mà cháu còn không gọi cho người lớn về sao?” Anh lạnh lùng nói.

“Cô ấy..... Không ở trong nước.” Cô bất lực lắc đầu, nhanh chóng lấy lại Ipad của Tiểu Bạch từ trong tay anh, ôm chặt vào lòng.

“Chắc, nhà mấy đứa thật đúng là lộn xộn!” Anh chịu không nổi khê mắng một câu.

Lộn xộn sao? Cô nhìn đồng hồ bọn xung quanh, ngẫm lại hoàn cảnh của chính mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Đúng vậy, cuộc sống của cô từ năm năm trước bắt lộn xộn, rối loạn đến mức cô không thể thu dọn nổi.....

Dịch Hành Vân mắng đi mắng lại, nhưng mọi chuyện đã đến nước này rồi anh cũng không mặc kệ được. Dù sao mọi chuyện cũng phát sinh ở trong nhà anh, hơn nữa trước mắt chỉ còn lại một mình Nhậm Hiểu Niên, không thể để đứa nhóc bảy tuổi như nó ở nơi này, nhờ lại ra chuyện gì thì lại càng phiền toái.

Hơn nữa, người đàn ông xa lạ chiều nay định mang cô đi làm anh vô cùng để ý, luôn cảm thấy dường như có chuyện không ổn đang tiến dần về phía cô.....

Nghĩ đến đây, trong lòng anh thấy sợ hãi, lập tức gọi điện thoại cho trợ lý Lý Minh Tông, bảo anh ta lập tức báo cảnh sát, thái độ tích cực như xử lý công việc.

“Minh Tông, anh lập tức liên lạc với cục trưởng Vương.....”

“Không được, báo cảnh sát cũng vô dụng.” Nhậm Hiểu Niên kinh hoàng định ngăn anh.

Anh không để ý tới cô, giao xong mọi việc mới cúp máy nhìn cô, nhíu mày nói: “Hai tiểu quỷ kia nhất định đã xảy ra chuyện, loại chuyện này vẫn nên giao cho cảnh sát điều tra thì hơn. Yên tâm, bạn chú là cảnh sát, chắc chắn sẽ tìm ra manh mối. Nhưng mà trong khoảng thời gian này cháu tạm thời đừng ở đây nữa.”

“Hả? Không ở đây thì đi đâu?” Cô lo lắng hô nhỏ.

“Cháu tạm thời đến chỗ chú ở, điều tra rõ ràng rồi về.” Bất đắc dĩ, anh đành phải quyết định như vậy.

“Chú muốn tôi..... đến nhà chú ở?” Cô sững sờ.

“Đúng.”

“Nhưng..... Như vậy có ổn không?”

“Đương nhiên không ổn, nhưng chú không thể cháu ở lại đây một mình, lại không biết nên quăng cháu đi đâu.” Anh bực mình nói.

“Dịch Hành Vân.....” Trong lòng cô nóng lên.

“Chú đã bận lắm rồi, cháu ngoan ngoãn một chút, ngậm miệng lại, im lặng theo chú về.” Anh dùng hai tay xoa thắt lưng, cúi đầu trừng cô một cái, tức giận khế quát.

Nhậm Hiểu Niên giật mình, sợ hãi và bất an cố nén giờ hóa thành nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt.

Anh ngạc nhiên, nhú mày nói: “Sao vậy? Không muốn đi theo chú sao?”

Cô lắc đầu, dụi mắt.

“Thế cháu khóc cái gì?” Anh tức giận nói.

“Không có gì.....” Cô ghen ngào, không đáp.

Cô không nói anh cũng hiểu được. Thật ra cô rất sợ hãi, nhưng vẫn cố chịu đựng, cố ra vẻ bình tĩnh mà thôi.

Bình thường đứa bé bảy tuổi gặp phải loại chuyện này, không bị dọa đến ngất người thì là khóc nháo, vì sao cô lại không giống thế? Thật sự là bởi vì chỉ số thông minh cao sao?

Chỉ số thông minh có quan hệ trực tiếp đến độ thành thực sao? Nếu vậy, sao chị gái anh càng sống lâu, càng già càng ngây thơ?

“Không có gì thì đừng khóc lung tung, chú ghét trẻ con thích khóc, đi thôi.” Anh phụng phịu hừ nhẹ, xoay người đi ra ngoài.

Cô nhanh chóng lau nước mắt trên má, cũng không bị khẩu khí thô lỗ và biểu tình hung ác của anh dọa, ngược lại vào giờ phút này nhìn anh có vẻ mềm lòng.

Cảm giác ỷ lại bỗng nhiên dâng trào, cô bước đôi chân nhỏ xíu chạy theo anh, chủ động nắm lấy bàn tay anh.

Dịch Hành Vân đi không ngừng, nhưng khi nắm ngón tay nhỏ bé mềm mại của cô nắm lấy tay anh trái tim anh có hơi lệch một nhịp. Ngũ quan phiền giận nháy mắt trở nên hòa nhã, hơn nữa, đường cong đôi mắt và khóe miệng cũng đột nhiên trở nên nhu hòa.

Nhưng chính anh cũng không biết lúc này mình có biểu tình gì, càng không biết xao động trong ngực kia là cái gì.

Đáng lý nên tức giận, nhưng rõ ràng lại không phải tức giận.....

Thật là kỳ lạ.

Nhà Dịch Hành Vân là biệt thự kiểu cũ nằm tách biệt, rất có phong cách Nhật Bản, cả tòa nhà bằng gỗ tràn ngập cảm giác khiêm tốn, hoàn toàn khác với biệt thự kiểu châu Âu Nhậm Hiểu Niên ở.

Tuy rằng không lớn nhưng sạch sẽ không vương một hạt bụi, bên trong dường như đã được sửa chữa. Sàn nhà, cả tòa nhà đều làm bằng gỗ thủ công tinh xảo, đơn giản hóa đến mức thấp nhất hiện đại xa hoa phong, hơn nữa từng món đồ đều được bày biện kỹ lưỡng, có không khí nghệ thuật hỗn hợp. Ở đây làm cho người ta liên tưởng đến khu nghỉ dưỡng nước nóng Nhật Bản, vô cùng thanh tịnh đẹp để thoải mái.

Nhậm Hiểu Niên được sắp xếp ở tầng hai, toàn bộ sàn và cửa sổ đều là gỗ hoa, giường màu thuần trắng cũng được làm từ gỗ khiến người ta vừa nhìn đã thấy vui vẻ thoải mái, rất muốn lao đến ngã xuống giường.

“Oa..... Nhà chú tuyệt quá” Cô đi vào phòng, tán thưởng.

“Phòng ở chỉ cần sạch sẽ đều rất tuyệt, nhà mấy đứa ở quá bừa bộn không khác gì bãi rác.” Anh nói.

Cô chột dạ ngậm miệng, nhìn bốn phía, quả nhiên nơi nơi đều được lau sáng bóng.

“Cháu tạm thời ở lại đây, phòng rửa mặt bên cạnh cầu thang. Ở nhà chú có quy định, trước khi lên giường phải tắm rửa, hơn nữa phải duy trì vệ sinh sạch sẽ, không cho phép vứt đồ lung tung, không cho phép ăn trong phòng, lại càng không cho phép ầm ĩ, nghe chưa?” Dịch Hành Vân hai tay xoa thắt lưng, nghiêm khắc cảnh cáo.

“Vâng.” Thật nhiều “Không cho phép” À! Xem ra, Dịch Hành Vân này là loại đàn ông thích sạch sẽ lại có tố chất thần kinh.

“Lại đây, bây giờ vào phòng tắm đi tắm đi, buổi chiều cháu ra ngoài đường, trên người nhất định có rất nhiều vi khuẩn.” Anh đưa cô đến phòng tắm cạnh cầu thang kia.

Còn vi khuẩn cơ đấy? Làm ơn đi, vi khuẩn có mặt khắp nơi, tắm một lần hay một trăm lần cũng giống nhau.

Cô nói thầm trong lòng, nhưng khi anh vừa mở cửa gỗ phòng tắm, liền trợn tròn mắt.

Gạch sứ đen lấp lánh, bồn tắm lớn trắng thuần, sáng ngời, vừa đẹp vừa hiện đại.

Cô chưa từng nghĩ phòng tắm nhà mình cũng có thể biến thành..... ờ, cấp năm sao như thế này!

Dịch Hành Vân quả nhiên là làm khách sạn, nhà của anh ta từng góc đều rất “Khách sạn”.Chẳng qua, anh đã bỏ bớt cảm giác lạnh lẽo ở khách sạn, tăng lên rất nhiều ấm áp gia đình.

“Nghe rõ, chú chỉ nói một lần, phòng tắm cũng phải duy trì sạch sẽ, không phun sữa tắm lung tung, nền gạch sẽ vừa bẩn vừa trơn.....”

Ồ, phòng tắm không thể bẩn, thì bảo người ta tắm kiểu gì bây giờ? Cô không nhận được lại nói thầm.

“Còn có, đây là nước ấm, đây là nước lạnh, phân biệt cho rõ, đừng có nhầm, nếu không bị bỏng chú cũng mặc kệ.” Anh phụng phịu, cẩn thận thuyết minh rằng nước đầu phân chia.

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, bạch áo sơ mi sườn cổ áo, cổ tay áo cuộn cuộn nổi lên, tuần lãng trên mặt có một tia bị nhân quấy rầy không thoải mái, khẩu khí cũng rất lạnh cứng rắn, nhưng là, cô biết anh này đó cảnh cáo lý chân chính trọng điểm chỉ có hai câu –

chuyên hội hoạt, cẩn thận bị phồng.

Này nhân, nói chuyện liền càng muốn như vậy hung sao? Không nên đem hảo ý đều dùng ác ngữ đóng gói sau mới xuất khẩu sao?

Anh chân chính ôn nhu khi, không biết sẽ là bộ dáng gì nữa.....

“Uy, tiểu quỷ, ngươi có hay không đang nghe?” Anh trừng mắt cô.

“Có rồi.” Cô thu hồi dật dăng tâm, vội vàng gật đầu.

“Nghe rõ sở trước hết tắm rửa, đem toàn thân rửa, tôi xuống lầu làm điểm ăn.” Anh dứt lời xoay người tránh ra, nhưng ngắm đến đầu cô, lập tức lại nhíu mày, “Đầu ngươi phát cũng thuận tiện tẩy một chút, có hương vị.”

Cô cả kinh, thực khứ lại gật đầu một cái, vội vàng đem phòng tắm môn quan thượng, ảo não bắt lấy tóc để sát vào cái mũi nghe thấy một chút.

Có cái gì hương vị? Thực thối sao?

Được rồi, cho dù có điểm hương vị, nhưng bình thường bị Thần Vô cùng Tiểu Bạch nói cớthối, cô cũng không có gì cảm giác, khả bị anh như vậy nói, cô lại cảm thấy hảo xấu hổ lại quá mất mặt.

Kỳ quái, làm sao như vậy để ý của anh nói a?

Võ một chút chính mình cái trán, cô cởi quần áo, thể này mới phát hiện này gian phòng tắm cũng không lạnh, dường như thiết có rãnh điều, không giống cô ở nhà khi mỗi lần tắm rửa đều lạnh phát run.

Thật sự là cao cấp nơi a! Dịch Hành Vân cũng thật hưởng thụ.

Cô lại một lần nữa thán bội, đưa tay cầm lấy vôi hoa sen, điều tốt lắm thủy độ ấm, mới chỗ xung yếu tẩy, lơ đãng thoáng nhìn kính trung có cái tiểu cô nương, nhất thời ngẩn ngơ.

Cô bé vẻ mặt trắng nõn tính trẻ con, chính ngốc trừng mắt cô, động bất động.

Kiểu nhỏ thân thể, tế gầy tứ chi, đôi, thâm u ử dột.

Năm năm, cô thủy chung không thể thói quen chính mình bảy tuổi này bộ dáng, cho nên, này năm năm đến cô ít chiếu gương, chỉ cần đứng đi xem gương, cô có thể tạm thời đã quên chính mình bề ngoài có thay đổi, cô hội nghĩ đến chính mình vẫn là hai mươi sáu tuổi nên có bên ngoài.

Sương mù khí trời, mơ hồ gương, mơ hồ của cô hình ảnh, cũng mơ hồ của cô ánh mắt.

Cô giờ lên cao run nhè nhẹ thủ, làm cho nước ấm từ đầu đổ xuống, thật hy vọng có thể đem trong lòng bất lực cùng sợ hãi, còn có trận này ác mộng tất cả đều hướng đi.

Toàn bộ hướng đi thôi! Cô thật sự chịu đủ.....

Thủy từ đầu chảy tới của cô mặt, cùng nước mắt, đi xuống lưu, cô cúi đầu vỗ về chính mình bằng phẳng non nớt ngực, không biết chính mình cũng bị vây ở này phó thân thể trung bao lâu.

Vây ở này bảy tuổi trong thân thể.....

Chính một mình ai oán khổ sở khi, phút chốc, môn bị xô xao một tiếng mở ra, Dịch Hành Vân ôm vài món quần áo liền như vậy xông vào.

“Người không mang quần áo, liền tạm thời trước mặc.....”

Cô kinh hãi quay đầu trừng anh, lập tức ngồi xổm xuống thân dùng hai tay che ôm lấy chính mình, lên tiếng thét chói tai:“A —”

Dịch Hành Vân hoảng sợ, ngây người một giây, mới tức giận khiển trách:“Người quý gọi là gì a?”

“Người người người..... Người làm sao có thể tùy tiện vào đến?” Cô hổn hển giận kêu.

“Tôi giúp người đưa quần áo a!” Anh vỗ tay trung cô bé quần áo.

“Biến thái! Sắc lang! Cẩn xuất đi!” Cô lại thét chói tai.

Biến..... Biến thái? Sắc lang? Đây tiểu quý điên ư? Đi nơi nào học loại này mắng chửi người trong lời nói?

Anh tức giận mắng:“Uy, Nhậm Hiểu Niên, không cho phép nói lung tung nói, người không phải không mang quần áo tới sao? Chẳng lẽ tẩy hoàn muốn quang thân thể chạy ra đi? Tôi là hảo ý lấy ngoại sinh nữ quần áo trước cho người mượn mặc.....”

“Kia cũng không thể trực tiếp xông tới a! Tôi..... Tôi không có mặc quần áo nha!” Cô cũng lớn tiếng chửi.

“Người không có mặc quần áo lại như thế nào?” Kỳ quái, ai tắm rửa mặc quần áo ?

“Còn hỏi tôi như thế nào? Người là nam nhân, tôi là người phụ nữ a! Mau đi ra!” Cô lại thét chói tai, thuận tay cầm lấy vôi hoa sen hướng anh cuồng phun.

Anh bị phun đầy người thủy, bắt đắc dĩ chỉ có thể nhanh chóng lờ ra phòng tắm, ở ngoài cửa giận xịch:“Cái gì người phụ nữ? Tiểu quý, người mới bảy tuổi, tôi đều có thể làm ba người, người kia trơn oa nhi đáng người có cái gì hảo che ?”

Trong phòng tắm, Nhậm Hiểu Niên vội vàng khóa tới cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, không ngừng thở.

Thực đáng giận, nếu không phụ thân thí nghiệm ra sai lầm, cô nguyên bản còn có cup Cnha!

Cô cắn môi dưới, nhịn không được phản kích sắc giọng:“Người rất không lễ phép ! Tôi về sau đáng người hội tốt lắm!”

“Về sau? Kia chờ về sau rồi nói sau! Bây giờ người cái loại này đáng người cửi hết tôi đều lười xem.” Anh cười lạnh.

Rống..... Tức chết nhân! Đây tên vô lại!

“Mở cửa, đem quần áo lấy đi vào.” Anh vỗ ván cửa.

Cô hờn dỗi không nghĩ khai.

“Mau đưa môn mở ra, quần áo không lấy đi vào mặc, chờ một chút quang thân thể đi ra hội lãnh tử.” Anh thấp xích.

Cô ngẩn ra, bị nổi giận tức giận đến tiêu thăng tim đập, nhất thời ngừng nửa nhịp, sau đó, lại so với phía trước nhanh hơn tiết tấu cuồng đạn.

Thì ra..... Anh là sợ tôi cảm lạnh, hảo tâm giúp cô lấy quần áo đến a.

“Mở cửa nhanh, đây là chị của tôi nữ nhi quần áo, cô cùng người tuổi giống nhau, hẳn là có thể mặc.”

Cô cắn môi dưới, mở ra một cửa khâu, vươn tay, anh xem cô loại này động tác, vừa tức giận vừa buồn cười, cầm quần áo thật mạnh đặt ở cửa cô tay nhỏ bé thượng.

“Mặc trở ra, tối hôm nay lại biến lạnh, người nếu bị cảm chính là gây phiền toái cho tôi.” Anh cảnh cáo.

“Đã biết.” Cô cầm quần áo ôm vào phòng tắm, sẽ đem môn quan thượng, then thùng nắm bắt tay vào làm trung chiết chỉnh tề quần áo, cấp trên còn làm ra vẻ nhất kiện chiết thành hình vuông nho nhỏ quần lót.

Thiên nga.....

Bây giờ cô một chút cũng không lạnh, ngược lại cảm thấy có điểm nóng, hơn nữa của cô khuôn mặt nhỏ nhắn cùng ngực không ngừng nóng lên.

Dịch Hành Vân nhìn Nhậm Hiểu Niên ngồi đối diện, lại một lần nữa cảm thấy này cô bé thật sự rất đáng yêu.

Mặc mũ quả dưa màu hồng phấn và quần lông màu đen của cháu anh, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn qua ngây thơ đáng yêu khiến người ta yêu thích.

Nhưng mà cô mở miệng là ảo giác này lập tức biến mất.

“Dịch Hành Vân, chú nấu còn khó ăn hơn tôi.” Nhậm Hiểu Niên cắn cắn đồ ăn có một mặt cứng như đá, nhìn đôi lông mày nhỏ.

Dịch Hành Vân lườm cô một cái. Tiểu quỷ này còn dám phê bình anh?

“Chuyên ngành của chú không phải nấu ăn.” Anh không vui hừ lạnh.

“Nhưng nấu mì ăn liền không cần chuyên ngành.” Cô thật vô lực, người này ngay cả mì ăn liền cũng có thể nấu thất bại, thật quá lợi hại.

“Chú không hay xuống bếp, hôm nay vì cháu ngoại lệ, cháu ngoan ngoãn ăn là được rồi. Buổi tối lạnh cháu uống chút canh ấm lót dạ dày, chú đã gọi nhà hàng, chờ chút nữa họ sẽ đưa đến.” Khuôn mặt tuần tú của anh chảy dài.

Vì cô nên nấu ăn sao?

Cô chớp mắt mấy cái, trong lòng áy náy, nâng bát cẩn thận uống canh, bỗng nhiên cảm thấy cũng không khó ăn lắm.

Không lâu sau, đồ ăn được đưa tới. Anh chọn một phần bánh bao canh ngon miệng tinh xảo, lại gọi cho cô một phần Fastfood cho trẻ con, làm cho cô lại há hốc mồm.

Cơm trẻ con! Anh nghĩ trẻ con sẽ ăn cơm trẻ con à? Hơn nữa, cô cũng không phải trẻ con.....

Được rồi, bộ dáng cô bây quả thật là trẻ con, nhưng cô cũng không hy vọng anh coi cô như trẻ con!

Cô muốn anh dùng ánh mắt nhìn một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi để nhìn cô, giống đàn ông nhìn phụ nữ, giống nhân vật nam chính nhìn nhân vật nữ chính trong phim.....

Dịch Hành Vân đang ăn phát hiện cô chăm chú nhìn mình, ngừng đưa một chút, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Sao thế? Muốn ăn sao?”

Cô không hé răng, vẫn cứ nhìn anh chăm chăm. Nếu bây giờ cô là bộ dáng hai mươi sáu tuổi, anh cũng sẽ đối xử với cô như vậy sao?

Có thân mật nhiệt tình hơn không? Hay là..... càng không thân mật nhiệt tình?

“Thì ra cháu muốn ăn bánh bao canh à? Chú nghĩ trẻ con chắc sẽ thích loại cơm trẻ con này.” Anh khẽ cười một tiếng, gấp một chiếc bánh vào trong bát cô.

“Tôi không phải trẻ con!” Cô bật thốt lên kháng nghị, lời vừa ra khỏi miệng mới đột nhiên nhận ra mình vừa nói cái gì, lập tức che miệng lại.

Trời ạ! Trời ạ trời ạ, cô bị làm sao vậy? Hơn nữa vừa rồi cô..... đang nghĩ cái gì vậy?

“Cháu không phải trẻ con? Vậy cháu là cái gì?” Anh phì cười.

Cô bị ngữ khí đùa cợt của anh chọc tức, ngượng ngùng cúi đầu, há miệng dùng sức cắn bánh bao canh, không ngờ canh trong bánh bao lại phun ra, bắn lên mặt cô, còn bắn vào trong mắt.

“A!” Cô kêu một tiếng, nhắm chặt mắt, sốt ruột muốn tìm khăn tay.

“Chắc! Cháu đừng cử động!” Mặt Dịch Hành Vân tái mét, tức giận mắng khẽ, nhanh chóng tiến lên, cầm lấy khăn tay, nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên dùng sức lau.

“Rốt cuộc cháu làm cái gì vậy hả? Ăn cái bánh bao canh cũng có thể ăn thành như vậy.” Anh vừa tức vừa giận.

Rảnh rỗi mang một đĩa tissue về hành xác mình, anh quả thật là tự tìm phiền toái.

“Mắt..... mắt.....” Cô ngửa đầu hô.

“Không được nói, không cho phép lộn xộn.” Anh tức mắng, lại cầm một cái khăn lông ướt, ngồi bên cạnh cô, cẩn thận giúp cô lau nước canh bắn vào mắt.

Cô lẳng lặng để anh lau, không dám lộn xộn.

Anh lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xong mới nói: “Được rồi, mở mắt ra xem nào.”

Cô mở mắt ra, lại chớp mắt mấy cái, phát hiện khuôn mặt anh cách mặt cô không đến mười cm.

A! Cô kinh ngạc muốn lùi ra sau, nhưng cái gáy bị anh đè lại, không lùi được.

“Thế nào? Mắt còn đau không?” Anh nhìn cô chăm chăm.

“Không..... Không đau.....” Cô trợn to hai mắt, nín thở.

“Hả? Nhưng sao mắt vẫn đỏ.....” Anh đưa tay nhẹ vạch mí mắt cô lên, tiến lại gần quan sát.

Gần quá.....

Anh dựa vào gần quá, gần đến nỗi cô có thể nhìn rõ lông mi dài đẹp, lỗ chân lông, còn có đường vân trên đôi môi gợi cảm của anh.

Tâm hồn cô bay toái loạn, tim đập như trống.

Thì ra, anh là người đàn ông đẹp trai như vậy, thì ra cô không chỉ không ghét anh mà còn hơi thích anh!

“Chớp mắt mấy cái chú xem nào.” Anh ra lệnh nói.

Nhưng cô không chớp, chỉ yên lặng nhìn anh đăm đăm.

Dịch Hành Vân thấy cô ngẩn người, buồn bực hỏi: “Này, Nhậm Hiểu Niên, cháu ngẩn ngơ cái gì vậy?”

Cô bị gọi hồn về, lúc này mới ngượng ngùng quay đầu tránh đi, khẽ nói: “À, tôi..... Tôi không sao!”

“Thật sự không sao chứ?” Tay anh chạm vào mặt cô.

“Đúng! Chú đừng tùy tiện chạm vào tôi, như vậy rất kỳ!” Cô rút lại một chút, gạt tay anh ra, vừa thẹn vừa lúng túng trừng anh một cái.

“Có cái gì kỳ lạ? Chú chỉ giúp cháu lau mặt thôi mà.” Anh không vui nói.

“Một người đàn ông giúp một người phụ nữ lau mặt, còn không kỳ lạ sao?” Cô lẩm bẩm nói.

“Cháu thì phụ nữ cái nỗi gì? Cháu chỉ là một con nhóc bảy tuổi thôi! Chú giúp cháu lau mặt cũng giống như ba giúp con gái lau mặt, chẳng có gì kỳ lạ cả.” Anh châm biếm ẩn lên trán cô, quay về chỗ ngồi.

Lúc trước gọi anh là ba để trêu đùa, bây giờ bị anh coi thành con gái cô lại không cười nổi.

Con người thật sự rất kỳ quặc, thay đổi tâm tình thì cảm giác cũng thay đổi cả vạn dặm.

“Nhưng dù sao chú cũng không phải ba tôi, một người đàn ông tùy tiện sờ một cô bé, người ta sẽ nói chú là ‘Lolicon.’” Cô phẫn nộ nói, cố ý châm biếm anh.

“Lolicon? Đó là cái gì?” Anh nhú mày.

“Là biến thái yêu trẻ con!” Cô hừ nhẹ.

Anh ngẩn ngơ, lập tức ghen hòng.

“Yêu trẻ con? Tuyệt đối không thể, chú ghét trẻ con là chuyện mọi người đều biết, dù là trai hay gái chú đều cảm thấy thực phiền.” Anh nhìn cô, đùa cợt nhếch khóe môi.

“Nếu cảm thấy phiền, còn đem tôi về làm gì?” Cô có chút buồn rầu.

“Không có cách nào khác, không thể để mình cháu ở lại đó được. Nếu cháu xảy ra chuyện khiến bọn nhà báo bối rối, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của công ty và khách sạn mới.” Anh tiếp tục ăn bánh bao canh.

Hảo cảm đối với anh đột nhiên biến mất, cũng ăn không vào nữa. Cô hờn dỗi nhảy xuống ghế dựa, không nói lời nào xoay người đi ra cửa.

“Này, Nhậm Hiểu Niên, cháu không ăn cơm còn định đi đâu?” Anh ngạc nhiên.

“Tôi muốn đi về.”

“Về? Trở về làm gì? Một mình cháu không sợ sao?” Anh đứng lên, trừng mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô.

“Có sợ hay không là chuyện của tôi, không cần chú quan tâm.”

“Tốt, chỉ cần cháu bước qua cánh cửa đó chú sẽ thực sự mặc kệ.” Anh dùng lực đập đôi đũa lên trên bàn, lạnh lùng đe dọa.

Cô dừng một chút, nói không sợ là lừa người, nhưng cô không chịu nổi khẩu khí anh ngại cô phiền, bởi vậy vẫn dỗi mở cửa.

Dịch Hành Vân không ngờ cô còn nhỏ đã quật cường như vậy. Đang chuẩn bị gọi cô lại, tiếng chuông di động từ trong túi của cô lại vang lên.

Nhậm Hiểu Niên sững sốt, lấy di động ra nghe xong cả người liền hoảng sợ cứng đờ, còn lập tức quăng điện thoại xuống đất như bị điện giật.

Anh kinh ngạc đi qua, hỏi: “Làm sao vậy? Ai gọi thế?”

Cô xoay người nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch giống như rất hoảng sợ.

Anh nhú mày, nhặt di động lên, đưa lên bên tai nghe.

“Ha ha..... Nhậm Hiểu Niên, cô không trốn thoát đâu, chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm được cô..... Nhanh thôi.....” Di động truyền đến một giọng nam xa lạ.

“Anh là ai?” Anh lạnh lùng hỏi.

Đối phương vừa nghe thấy tiếng anh, lập tức cúp máy.

Anh buồn bực nhìn sang cô, nghi hoặc không thôi, “Rốt cuộc ai đang tìm cháu? Cháu dây vào chuyện gì vậy?”

Cô hoảng sợ lắc đầu, vẻ mặt cũng vô cùng hoang mang.

Không ngờ những người đó lại biết số điện thoại của cô!

Bọn họ..... đang tìm cô!

Hơn nữa có khả năng sẽ nhanh chóng tìm được cô!

Làm sao bây giờ? Cô rất hoảng sợ, bởi vì cô bỗng nhiên có cảm giác những người đó tìm cô tuyệt đối không có ý tốt.

Nhìn cô sợ tới mức không nói ra lời, Dịch Hành Vân ngồi xổm xuống, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Được rồi, chuyện này chú sẽ điều tra rõ, di động rất dễ định vị, tạm thời cháu đừng dùng, trong khoảng thời gian này cũng đừng ra ngoài, biết chưa?” Anh nói xong đưa điện thoại di động trả lại cô.

Cô gật gật đầu, đưa tay muốn cầm lấy, nhưng tay cô run lấy bẫy lại khiến di động rơi xuống.

“A..... xin lỗi..... tôi hậu đậu quá.....” Cô miễn cưỡng tươi cười, đôi tay run rẩy đan chặt vào nhau.

Anh nhìn cô chăm chăm.

Cách ăn nói này là của đứa bé bảy tuổi sao?

Vẻ mặt này cũng không nên xuất hiện trên mặt một đứa trẻ con bảy tuổi.

Nhậm Hiểu Niên trước mắt lại khiến cho anh cảm thấy giống người phụ nữ thành thực!

Không, không chỉ lại, mà là thường xuyên, cô thường xuyên có những biểu cảm và lời nói không hợp tuổi, là những hành vi cử chỉ lời nói làm anh hỗn loạn.

“Tay run như vậy mà còn nói không sợ –”

Anh đang định cười nhạo cô để ngăn chặn cảm giác rung động kỳ lạ trong lòng, nhưng mới nói một nửa, cô đã nhào vào trong lòng anh, đôi tay nhỏ bé ôm chặt cổ anh.

Anh ngẩn ngơ, đột nhiên không biết làm thế nào.

Nhưng cơ thể nhỏ nhỏ, mềm mại trong lòng hơi run rẩy nhanh chóng khơi dậy sự thương tiếc và ý muốn bảo vệ của anh. Anh đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Đừng sợ, có chú ở đây, không có gì phải sợ.”

Nhậm Hiểu Niên không nói gì, nhưng đôi tay nhỏ bé lại ôm anh càng chặt.

Anh nhất định không biết, những lời này của anh đã an ủi trái tim đang sợ hãi rối loạn của cô. Từ nay về sau, cam tâm tình nguyện để anh nuôi, không muốn rời đi.

6. Chương 6

“Chậc!”

Tiếng hừ không vui bật ra từ miệng Dịch Hành Vân khiến cuộc họp đang tiến đột nhiên bị gián đoạn. Không khí đột nhiên đông lại, mọi người kinh hoàng nhìn anh, âm thầm đoán già đoán non xem anh lại không vừa lòng với chi tiết nhỏ của ai.

Dịch Hành Vân phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía anh, đột nhiên run lên một cái, rồi giật mình phát hiện mình mới phát ra tiếng. Hơn nữa, suốt cả cuộc họp mình không để tâm nghe báo cáo.

Đúng, anh không nghe, bởi vì trong đầu anh không ngừng nhớ tới chuyện đêm qua.

«Đừng sợ, có chú ở đây, không có gì phải sợ.»

Thật sự là điên rồi! Khi đó làm sao anh có thể nói chuyện kiểu ma quỷ này với Nhậm Hiểu Niên được?

Càng khoa trương hơn nữa là sau đấy lại còn điên khùng ôm cô về giường [bởi vì cô vẫn ôm anh không buông] ở bên cạnh cô đến khi cô ngủ mới về phòng [bởi vì cô vẫn phát run].....

Anh chắc chắn là bị trùng tà rồi, nếu không sao lại làm ra hành vi không giống với tác phong của anh thế chứ. Từ lúc điên khùng đưa cô bé về nhà tối hôm qua, anh đã không bình thường rồi.

Thậm chí hôm nay anh còn làm chuyện càng không bình thường hơn.....

Không thể để cô bé ở nhà một mình, lại không biết ném cô bé đến chỗ nào, cuối cùng vì lo lắng cho sự an toàn của cô bé, anh đành phải mang cô bé đến công ty.

Shit!

Cứ nghĩ đến biểu cảm của toàn bộ nhân viên trong công ty khi anh mang cô bé vào, anh lại hối hận không thôi. Không cần đoán cũng biết sẽ có một đồng lời ra tiếng vào sau lưng anh, mà càng truyền sẽ càng khoa trương hơn.

Chỉ cần nhìn ánh mắt khác thường của các cán bộ trong cuộc họp là anh biết hình tượng của mình đã mất sạch rồi.

“À..... Tổng giám đốc, anh có gì không hài lòng về thiết kế phòng theo phong cách Nhật này sao?” Trưởng phòng thiết kế kiến trúc lo lắng, cẩn thận hỏi.

Dịch Hành Vân bắt mình phải kéo tâm trí về, ngẩng đầu liếc mắt nhìn bản thiết kế 3D chiếu trên màn chiếu, lạnh lùng nói:“Bên ngoài không cần trang trí nhiều, chỉnh màu gỗ đậm hơn đi, tôi muốn toàn bộ tòa villa thể hiện phong cách cổ xưa yên tĩnh đặc sắc.”

“Vâng.”

Anh dặn dò xong liền cho tan họp luôn, vội vàng kết thúc cuộc họp lần này, mọi người ra khỏi phòng họp rồi mà vẫn còn ngạc nhiên khe khẽ bàn tán.

Lý Minh Tông đi theo phía sau anh, thầm sửng sốt, ông chủ soi mói này của anh trước giờ đi họp chưa lúc nào ngắn gọn như vậy, chẳng lẽ vì liên quan đến tiểu nha đầu Nhậm Hiểu Niên kia sao?

Hơn nữa làm người ta không thể tưởng tượng được, theo hiểu biết của anh về Dịch Hành Vân, ông chủ rõ ràng vô cùng vô cùng ghét trẻ con mà! Ngay đến cả con của chị mình anh ta cũng chưa bao giờ giả vờ lấy lòng, còn đưa đến ở khách sạn hết. Đến bất kỳ chỗ nào, chỉ cần có trẻ con, anh ta sẽ lập tức chạy lấy người, quả thật là vô cùng ghét trẻ con.

Nhưng người lạnh lùng như vậy giờ lại giữ Nhậm Hiểu Niên..... hôm nay còn mang theo cô bé đi làm, chuyện này nếu không nhìn thấy tận mắt, ai sẽ tin đây?

Buổi sáng, cảm của toàn bộ nhân viên công ty gần như rớt hết, đến tận bây giờ vẫn còn có rất nhiều nhân viên giả vờ không chịu về.

Đi vào phòng thư ký, Nhậm Hiểu Niên ngồi yên trên chỗ không có thư ký, nhìn máy tính chăm chú, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của cô bé lướt nhanh trên bàn phím, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

Tiểu quỷ này rốt cuộc có gì hấp dẫn mà lại có thể khiến Dịch Hành Vân phá vỡ nguyên tắc?

Lý Minh Tông đứng cạnh cửa, buồn bực lắc đầu, anh đến gần nhìn, cô bé này cùng lắm cũng chỉ là trưởng thành sớm lại còn lập dị, hơn nữa cũng không đáng yêu chút nào.

“Cháu đang xem gì vậy?” Dịch Hành Vân lặng lẽ đến gần cô.

Nhậm Hiểu Niên quá chuyên tâm, không chú ý tới họ đã vào cửa, nghe thấy câu hỏi của anh ngay trên đầu nên khá là sốc, nhanh chóng ấn nút quay về.

“Tôi..... Tôi tra tư liệu.”

“Tra tư liệu gì ? Không phải chú đã bảo cháu phải ngồi ngoan rồi sao?” Dịch Hành Vân nhìn sát màn hình, thoáng nhìn đúng là cô bé đang tìm kiếm một chuỗi danh từ tiếng Anh, anh ngạc nhiên hỏi:“Cháu đọc hiểu tiếng Anh à?”

“Không có..... Tôi chỉ nhìn lung tung thôi.....” Cô cuống quýt đóng trang tìm kiếm.

Nhìn lung tung? Nhìn lung tung mà lại xem trang web y học bằng tiếng Anh này sao? Cho dù là thiên tài, cũng quá khoa trương rồi đấy? Loại thuật ngữ chuyên nghiệp này ngay cả anh là người biết tiếng Anh cũng phải cố hết sức mới hiểu được.

Anh nghi ngờ trầm ngâm, Lý Minh Tông liền cười nói: “Cô bé sao hiểu tiếng Anh được? Mới bảy tuổi.....”

“À..... Trước đây tôi từng ở Mi.” Cô nhanh chóng giải thích.

“Hả?” Dịch Hành Vân và Lý Minh Tông đều ngẩn ra.

“Tôi chỉ dùng máy tính thôi, không chạm vào thứ gì khác đâu!” Cô sợ Dịch Hành Vân tức giận, vội nói.

“Tốt nhất là đừng có chạm vào cả máy tính, chú mang cháu đến công ty thì cháu ngoan hộ chú một chút.” Dịch Hành Vân nhú mày, tất cả buồn bực đọng lại sáng sớm đều phát tiết hết ra với cô.

“Vâng..... Xin lỗi.” Cô cúi đầu.

“Ôi, để cô bé chơi máy tính thì có sao đâu? Trẻ con mà!” Lý Minh Tông nói đỡ cho cô, còn đưa tay xoa xoa đầu cô.

Cô không tự nhiên hơi rụt lại, nhưng sắc mặt Dịch Hành Vân trầm xuống, nhanh chóng kéo cô đang đứng cạnh Lý Minh Tông qua.

“Cháu vào văn phòng chú, đi vào ngồi đọc truyện cổ tích.”

Tự nhiên lại gọi cô vào đọc truyện cổ tích? Nhậm Hiểu Niên hơi cong khóe miệng, nói thầm trong lòng, nếu biết sớm cô đã mang theo Ipad của Tiểu Bạch đi rồi, cô còn có rất nhiều việc cần làm, không rảnh ngồi yên trong này.

Tay Lý Minh Tông vẫn đang dừng giữa khoảng không, sững sờ nhìn ông chủ đẩy mạnh Nhậm Hiểu Niên vào văn phòng.

Hả? Đây..... Đây là tình huống gì vậy?

Tiếp đấy Dịch Hành Vân quay đầu hỏi anh: “Chuyện căn nhà bị trộm, cảnh sát nói thế nào?”

Anh hoàn hồn lại, báo cáo: “Vì căn nhà ở nơi hẻo lánh, xung quanh không lắp camera, tạm thời rất khó tìm ra kẻ trộm.”

“Vậy còn hai tiểu quỷ mất tích kia?” Dịch Hành Vân hỏi lại.

“Tôi đã báo mất tích, cảnh sát cũng đã ghi họ tên, nhưng mà..... Có chuyện rất kỳ lạ.....” Lý Minh Tông hơi ngừng lại.

“Chuyện gì kỳ lạ?” Dịch Hành Vân hỏi.

“Tên Nam Cung Thần Võ này rất đặc biệt? Tôi vừa báo án, hình như cảnh sát tra ra được một người cùng tên cùng họ.....” Lý Minh Tông nói tiếp.

“Trùng tên trùng họ?”

“Đúng vậy, có người là hoa kiều nước Mỹ cũng tên Nam Cung Thần Võ, hình như là một người đàn ông hai mươi mấy tuổi, cũng đang mất tích.”

“Hả?” Dịch Hành Vân ngẩn ra.

Ở trong văn phòng Nhậm Hiểu Niên nghe họ nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ.

Tư liệu cá nhân của Thần Võ không phải đã được Tiểu Bạch xóa hết rồi sao? Cảnh sát ghi lại thế nào được?

“Nhưng Nam Cung Thần Võ kia hình như là thiếu gia của tập đoàn y dược Nam Cung nổi tiếng thế giới, không giống với tiểu quỷ chúng ta muốn tìm.”

“Thiếu gia của tập đoàn Nam Cung cũng tên là Nam Cung Thần Võ?” Dịch Hành Vân nhú mày, anh từng nghe tập đoàn này dẫn đầu giới y dược.

“Đúng vậy, quả là rất trùng hợp đúng không?”

Nhậm Hiểu Niên nghe mà cả người đờ ra ngạc nhiên sợ hãi, Thần Võ..... Là thiếu gia của tập đoàn y dược Nam Cung nổi tiếng sao? Vì sao trước nay anh ta chưa bao giờ nói tới chuyện này?

Bỗng chốc, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng, nhưng cô không bắt được đó là cảm giác gì.

“Quả thật rất khéo, nhưng chúng ta cần tìm hai tiểu quỷ bảy tuổi, chúng sẽ không tự dưng biến mất nhờ cục trưởng Vương tìm nhanh đi, tôi không muốn đau đầu vì việc này.” Dịch Hành Vân xoa xoa ấn đường, nghiêm túc nói.

“Vâng.”

“Hôm nay còn chuyện gì nữa không?” Không biết tại sao, Dịch Hành Vân cảm thấy hôm nay đi làm rất mệt.

“Giữa trưa anh có hẹn với Ôn tiểu thư quản lý quan hệ xã hội của tập đoàn khách sạn Thế Phúc.” Lý Minh Tông nhanh chóng nói hành trình công việc tiếp theo của anh.

“Hả? Đúng rồi, dùng bữa ở tầng cao nhất của khách sạn Thế Phúc.”

Dịch Hành Vân nhìn đồng hồ, gần đến giờ xuất phát rồi, nhưng..... Hôm nay anh bị điên còn dẫn theo một đứa trẻ con.

Chắc, thật sự là phiền phức!

Xoay người đi vào văn phòng, anh nói với Nhậm Hiểu Niên đang ngồi yên trên sofa: “Nhậm Hiểu Niên, chú có hẹn, cơm trưa của cháu.....”

“Không sao, chú cứ đi việc của chú đi, tôi không đói bụng.” Nhậm Hiểu Niên hiểu chuyện nói.

Anh đã hơi quen với khẩu khí già dặn của cô bé, nhưng nghe cô bé nói không đói bụng, mới phát hiện tinh thần cô bé dường như không tốt lắm, sắc mặt cũng hơi tái.

Sao vậy? Nhìn như thế có tâm sự vậy.....

“Không đói cái gì? Ba bữa ăn cơm đúng giờ mới mau lớn được.” Anh cần nhẫn.

“Dù tôi có ăn cái gì cũng không lớn được.” Cô miễn cưỡng lẩm bẩm.

“Đang nói linh tinh gì thế? Minh Tông, anh đi mua cho cô bé ít đồ đi.” Anh nói với Lý Minh Tông.

“Rõ rồi, tôi sẽ đưa cô bé ra ngoài ăn. Tổng giám đốc, anh cứ yên tâm thoải mái hẹn hò với Ôn tiểu thư đi, cứ giao cô bé cho tôi!” Lý Minh Tông nói xong đi đến bên người cô ngồi xuống, dán sát vào cô cười lấy lòng nói: “Hiểu Niên ngoan, chú đưa cháu đi ăn ngon, cháu muốn ăn gì?”

Cô không trả lời, chỉ kinh ngạc nhìn Dịch Hành Vân, đầu mắc kẹt mấy chữ “Dịch Hành Vân muốn đi hẹn hò với phụ nữ”.

Anh muốn đi gặp Ôn tiểu thư kia..... Là ai? Bạn gái của anh sao?

Cũng đúng, anh là người đàn ông đẹp trai xuất sắc như vậy, không thể nào không có bạn gái.

Một nỗi buồn lặng lẽ ập vào lòng, cảm xúc của cô đột nhiên trở nên rất tệ rất tệ, cái ôm dịu dàng đưa cô lên tầng tối qua, Dịch Hành Vân chăm sóc bên cạnh cô, chỉ xem cô là trẻ con thôi.

Đó chính là tình thương của cha.....

“Hiểu Niên? Làm sao vậy? Chưa nghĩ ra muốn ăn gì sao? Không sao, chúng ta vừa đi vừa nghĩ.....” Lý Minh Tông kéo cô, cánh tay ôm lấy bả vai nhỏ của cô, nhiệt tình nói.

“Tôi không muốn ăn gì hết.” Cô gục đầu xuống, buồn bực nói.

Động tác của Lý Minh Tông khiến lông mày Dịch Hành Vân hơi nhíu nhẹ, trong lòng khó chịu một hồi, vì thế lời không qua não đã bật ra khỏi miệng luôn.....

“Thôi, để tôi đưa cô bé đi cùng!”

Vừa nói câu này xong, Nhậm Hiểu Niên mừng rỡ ngẩng đầu, Lý Minh Tông lại lấp bấp kinh hãi.

“Anh muốn dẫn Hiểu Niên cùng đi dùng bữa với Ôn tiểu thư sao?”

Chính Dịch Hành Vân cũng sửng sốt một giây, nhưng nhanh chóng nói nghiêm túc: “Đúng, cô bé đi với tôi.”

“Như vậy có được không?” Lý Minh Tông nhớ rõ, không chỉ Dịch Hành Vân khi ăn cơm không thích có trẻ con cãi nhau ầm ĩ, Ôn Hân cũng không thích trẻ con, đây là nguyên nhân chủ yếu vì sao cô ấy và ông chủ có thể ăn nhậu với nhau.

“Không có gì là không được, ăn xong cơm trưa tôi sẽ tan việc luôn, tiện thể đưa Nhậm Hiểu Niên về nhà.” Dịch Hành Vân nhú mày, thuận miệng nói lý do.

“Nhưng mà.....” Lý Minh Tông cảm thấy hôm nay ông chủ hơi kỳ lạ, không, phải nói là thời gian này vẫn luôn không bình thường.

“Lại đây, Nhậm Hiểu Niên.” Dịch Hành Vân gọi to Nhậm Hiểu Niên, ánh mắt lại sắc bén bắn thẳng đến tay Lý Minh Tông còn đang khoắc trên vai Nhậm Hiểu Niên.

Lý Minh Tông ngây người hai giây mới nhận ra ông chủ lườmtay anh, lúc này vội vàng buông Nhậm Hiểu Niên ra.

“A, được.” Nhậm Hiểu Niên vui vẻ chạy tới chỗ Dịch Hành Vân.

“Trước tiên phải nói rõ, đến nhà hàng không được phép ầm ĩ, phải ngồi im trên ghế ăn cơm, nghe chưa?” Anh nghiêm chỉnh cảnh cáo trước.

“Biết rồi, tôi sẽ rất ngoan.” Nhậm Hiểu Niên biết điều ngửa đầu cười rạng rỡ, chủ động nắm lấy tay anh.

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, khó chịu trong lòng thật kỳ lạ lập tức tan hết, hơn nữa tay anh còn thật tự nhiên nắm lại tay cô, hai người cùng ra khỏi văn phòng.

Lý Minh Tông trừng mắt nhìn bóng họ, há hốc mồm.

“Tiện hôm nay mua ít quần áo cho cháu nữa.” Anh vừa đi vừa nói.

“Tôi về lấy là được, đừng lãng phí tiền.” Cái bóng nho nhỏ của cô dựa vào cạnh anh.

“Không được, quần áo bị người ta lục ra không được mặc lại, bẩn chết.”

“Hả? Có sao đâu, giặt lại là được.....”

“Chú nói không được là không được.”

“Nhưng mà.....”

“Ngậm miệng, lại lắm lời nữa là chú không ngủ với cháu nữa!”

“À, được rồi.....”

Bọn họ vừa đi vừa tán gẫu, nghe thế nào cũng thấy hơi kỳ lạ – cuộc nói chuyện truyền vào tai Lý Minh Tông, làm hại Lý Minh Tông không chỉ há hốc mồm, còn mãi mà không tìm được cái cảm của mình đã rơi xuống đâu mất rồi.

“Cô bé này là ai?”

Ôn Hân - bạn gái của Dịch Hành Vân vừa nhìn thấy anh mang theo một cô bé xuất hiện, khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ động lòng người đột nhiên đông lại.

“Cô bé là..... Con của bạn.” Sắc mặt Dịch Hành Vân hơi ảo não, nói thẳng ra là vừa vào nhà hàng anh đã hỏi hặn.

Đây là cuộc hẹn của anh và Ôn Hân, anh không có việc gì sao lại đưa tiểu quỷ này đi cùng?

“Con bạn? Bạn nào vậy? Anh đến cả con của chị anh cũng chưa từng đưa ra ngoài mà.” Đôi lông mày nhỏ nhắn rất hoàn mỹ của Ôn Hân nhú lại, nghi ngờ đánh giá Nhậm Hiểu Niên.

“Thôi, đừng hỏi, dù sao anh cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng.”

“Nỗi khổ trong lòng gì? Không phải cô bé là con của anh đấy chứ?” Ôn Hân đa nghi hỏi.

“Sao thế được, con nhóc này không hề liên quan gì đến anh.” Anh phì cười.

“Nếu không liên quan, sao anh lại dẫn con bé theo? Thế này không giống anh!” Ôn Hân nghi ngờ lườm anh.

“Chuyện này nói ra thì dài, tóm lại, anh chỉ tạm thời chăm sóc cô bé thôi, tạm thời.” Xoa mi tâm, anh cúi đầu nói với Nhậm Hiểu Niên: “Hiểu Niên, vị này là Ôn Hân, cô Ôn.”

Nhậm Hiểu Niên nhìn Ôn Hân, không hé răng, trong lòng lại hừ nhẹ. Bộ dạng người phụ nữ này không “Ấm áp” chút nào, thậm chí nhìn qua còn giống yêu tinh.

Mắt trang điểm đậm, ngũ quan hoàn mỹ không giống của người bình thường, người gầy còm như dáng của búp bê Barbie, lại có bộ ngực đầy đặn hoàn toàn không xứng.....

Thì ra Dịch Hành Vân thích kiểu phụ nữ này, thật tầm thường.

“Nhậm Hiểu Niên, chào cô đi!” Dịch Hành Vân vỗ nhẹ cô bé một cái.

“Xin chào.” Khuôn mặt nhỏ nhắn thối hoắc, bị bắt chào hỏi, thà chết cũng không thèm gọi người phụ nữ này là cô.

Ôn Hân nhăn mày, hừ lạnh: “Xem ra cô bé không hiểu lễ phép lắm.”

“Đừng để ý, Ôn Hân, cô bé này là đứa trẻ tương đối kỳ lạ.” Dịch Hành Vân vội nói.

“Sao anh còn phải giải thích hộ nó?” Cô ta lạnh lùng nhìn anh.

Dịch Hành Vân không trả lời, Nhậm Hiểu Niên liền ngắt đầu nói: “Hai người muốn tán dóc đến lúc nào nữa? Tôi muốn ăn rồi.”

Ôn Hân ngẩn ra, bực mình lườm cô, lại lườm người đàn ông đã đưa cô đến.

Dịch Hành Vân vượt vượt sống mũi, kéo một cái ghế để Nhậm Hiểu Niên ngồi xuống rồi mới nói với Ôn Hân: “Đừng giận, Ôn Hân, hôm nay thật sự anh rất mệt.”

“Cho nên anh lại càng không nên mang con bé theo, anh biết thừa em không thích trẻ con, hơn nữa đây còn là hẻm ăn trưa khó khăn lắm chúng ta mới có được, nơi này lại là nhà hàng đúng chuẩn.....”

“Anh đã chào hỏi qua giám đốc nhà hàng, em kiên nhẫn một chút, ăn xong anh sẽ lập tức mang cô bé về.”

Dịch Hành Vân đến bên người cô ta, bắt đắc dĩ ôm lấy vai cô ta.

“Vây là đủ rồi, như vậy em không thèm ăn.” Cô oán giận lườm Nhậm Hiểu Niên, cũng cố ý hạ giọng nhỏ nhen.

Nên kiên nhẫn là tôi đây này?

Nhậm Hiểu Niên hừ lạnh trong lòng, trẻ con có gì mà phải ghét chứ? Cô không ngại cô ta đánh mắt quá đậm, lông mi giả rất giả, cái mũi chỉnh quá thẳng, còn có cá tính rất ích kỷ kiêu căng, không có duyên với trẻ con thì thôi.

Loại phụ nữ này thì có gì tốt? Mắt nhìn của Dịch Hành Vân thật sự có vấn đề.

“Được rồi, hôm nay xin em bao dung một ít, lần khác anh sẽ đi với em cả ngày.” Dịch Hành Vân cúi người, đang muốn hôn một cái lên gò má làm bạn gái vui, nhưng mắt vừa liếc lên, bất ngờ phát hiện Nhậm Hiểu Niên trừng mắt, không chớp lấy một cái nhìn anh, động tác xoay mình của anh cứng đờ.

Ánh mắt của tiểu quỷ đó là gì vậy? Làm như anh đang làm chuyện gì có lỗi với cô, thậm chí, chẳng hiểu sao khuôn mặt nhỏ nhắn đều viết.....

Ghen tị?

Quái lạ, một tiểu quỷ bảy tuổi sao có thể có được kiểu ánh mắt ghen tị của phụ nữ được? Rất buồn cười đấy?

Tuy rằng cảm thấy buồn cười, nhưng để duy trì hòa bình anh vẫn chọn không hôn. Vì thế dưới cái nhìn chăm chú nghi hoặc của Ôn Hân, anh thu người lại, ngồi xuống, bắt đầu gọi món.

“Cháu muốn ăn gì? Hiểu Niên.” Anh mở thực đơn, quay đầu hỏi cô.

Cô không trả lời, Ôn Hân liền gắt giọng so đo: “Sao anh lại hỏi nó trước? Anh phải hỏi em trước chứ?”

“Mang ra cho cô bé trước, chúng mình gọi cùng nhau.” Dịch Hành Vân giải thích.

“Nó không hiểu thực đơn, hơn nữa ở nhà hàng cao cấp này không có món trẻ con.” Ôn Hân hừ lạnh.

Nhậm Hiểu Niên thật sự chịu đủ rồi, một tay lấy lại thực đơn, gọi luôn bồi bàn đến chỉ món, từ món đầu tiên đến món điểm tâm ngọt cuối cùng, mỗi một món ăn đều nói bằng tiếng Pháp rất lưu loát.

“Còn nữa, tôi không thể uống rượu, lấy cho tôi nước khoáng có ga.” Cuối cùng, cô còn không quên bổ sung, câu này cũng là tiếng Pháp.

Dịch Hành Vân và Ôn Hân sững sờ nhìn cô, tất cả đều há hốc mồm.

Bồi bàn lại ngạc nhiên không thôi, đưa biên lại cô chỉ món cho Dịch Hành Vân cười nói: “Em gái này thật lợi hại, phát âm tiếng Pháp rất chuẩn.”

Dịch Hành Vân không nhịn được hỏi cô: “Hiểu Niên, cháu từng học tiếng Pháp à?”

“Chỉ học qua một ít, nhưng mà so với cô đây chắc là không ra gì, tiếng Pháp của cô hẳn là tốt hơn tôi, đúng không?” Cô dựng thẳng vai, cố ý liếc mắt nhìn Ôn Hân một cái.

Ôn Hân xinh đẹp kinh ngạc, tiểu quỷ này đang khiêu khích cô?

“Món này là một chuỗi tiếng Pháp dài tôi không đọc được, cô có thể dạy tôi không?” Cô cố ý chỉ vào một món chính trên thực đơn, hỏi Ôn Hân.

Ôn Hân ngẩn ra, cô ta thường ăn món Pháp, nhưng cô ta chưa bao giờ học tiếng Pháp, bình thường ăn nhiều thì biết có nguyên liệu gì và cách nấu thôi.

Dịch Hành Vân sợ cô lúng túng, chủ động dịch tiếng Pháp thay cô: “Đây là – thịt ngực vịt nướng kèm với tá tùng nước dấm quả phỉ.”

“Tôi đang hỏi cô ấy, không hỏi chú.” Cô ra vẻ ngây thơ châm chọc anh.

“Ngoan một chút, đừng ồn.” Dịch Hành Vân lườm cô, cúi đầu trách.

A, thương bạn gái vậy sao?

Cô hậm hực bĩu môi, tủi thân nhìn dao nĩa, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Vui sướng được một lúc, nhưng đến bữa trưa cô lại không chiếm được thế thượng phong. Như muốn đền cho bạn gái đang bực mình nên Dịch Hành Vân quan tâm đặc biệt đến Ôn Hân, Ôn Hân cũng ngồi cạnh Dịch Hành Vân vừa ăn vừa cười nói, hai người hoàn toàn lơ cô đi, gạt một mình cô sang một bên.

Cô rầu rĩ uống canh, thật sự không có tâm trạng gì mà nhìn họ liếc mắt đưa tình, biết thế này đã chẳng đi theo nữa, còn bực hơn cả khi không nhìn thấy.

Thật ra cô biết bản thân mình thật ngây thơ, nhìn bộ dáng bây giờ của cô, Dịch Hành Vân chỉ biết coi cô như trẻ con, cô ghen tị thì có ích gì?

Chỉ cần cô không lớn lại, anh vĩnh viễn sẽ không nhìn cô như một người phụ nữ.

Buồn bã, đang muốn cầm lấy cốc uống nước, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua cái ly thủy tinh trong suốt phản chiếu mặt cô, bởi vì độ cong, ngũ quan biến hình kéo dài, như chợt thấy dáng vẻ của cô trước đây trong đám bọt nước khoáng, như ảo như thật.

Đây là..... Nhậm Hiểu Niên hai mươi sáu tuổi.....

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình, một cảm xúc kích động trào lên. Bỗng chốc, ngực như bị cái gì đánh vào, đau đến mức ngã sấp xuống mặt bàn.

“Ừm.....”

Dịch Hành Vân kinh ngạc, vội vàng đỡ lấy cô.

“Sao thế này?”

Cô cúi đầu nín chặt lấy ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục, hoàn toàn không nói được.

Đau quá, tần suất tháng này cô đau lòng rất cao, đây là điềm báo cô sắp biến thân trước thời hạn sao?

Nam Cung Thần Võ từng nói với cô, có khả năng lần biến thân này sẽ sớm hơn. Trước khi anh và Phương Dạ Bạch mất tích, họ luôn bàn về nguyên nhân cô biến thân sớm.

Vì năm năm nay cô biến hóa rất theo quy luật, bởi vậy lần thay đổi này sẽ khác với bình thường. Thần Võ vốn định mượn cơ hội này nghiên cứu tế bào của cô, đáng tiếc anh và Tiểu Bạch đột nhiên mất tích.....

Hoặc là, bị bắt cóc?

Dù thế nào, thiếu họ, thiếu dụng cụ cha để lại, cô không có khả năng giải được câu đố này.

Nghĩ đến vậy, trái tim cô càng đau dữ dội, ngay cả thở cũng khó khăn.

“Nhậm Hiểu Niên, Hiểu Niên, cháu khó chịu sao?” Dịch Hành Vân nâng mặt cô lên, lo lắng hỏi.

“Tim..... Trái tim.....” Cô thở gấp, gắng gượng nói một câu này.

“Trái tim?” Anh ngạc nhiên. Lần trước ở văn phòng anh cô cũng từng ngã xuống đất đau không dậy nổi, chẳng lẽ cô bị bệnh tim?

Ôn Hân lạnh lùng nhìn cô, hừ nhẹ: “Có thật là nghiêm trọng vậy không?”

Nhậm Hiểu Niên không còn sức để ý đến cô ta, chỉ nắm chặt lấy quần áo Dịch Hành Vân, không ngừng thở gấp.

Dịch Hành Vân càng nhìn càng kinh hãi, nhú mồm nói: “Không được, tình trạng của cháu rất nghiêm trọng, chú đưa cháu đi bệnh viện.”

“Không cần.....” Cô lắc đầu.

“Đau thế rồi, sao không đi bệnh viện?” Anh tức giận nói.

“Tôi..... Tôi không đau..... Chờ chút sẽ không đau nữa.....” Giống mấy lần trước, khúc nhạc dạo biến thân cô sẽ đau liên tục, hơn nữa mỗi lần đau cũng không quá năm phút.

“Thật sao?” Anh nghi ngờ nhìn khuôn mặt nhỏ trắng đến dọa người của cô.

“Đúng..... Để tôi..... Nghỉ chút..... Là tốt rồi.....” Cả người cô mềm nhũn tựa vào lưng ghế dựa.

Anh không nhìn được, không nghĩ gì đã ôm cô lên đùi mình, để cô ngồi trong lòng mình, lại nhẹ nhàng ôm cô.

Ôn Hân trợn hai mắt, giật mình nhìn anh.

Việc này không giống với hiểu biết của cô về Dịch Hành Vân, không phải anh cũng ghét trẻ con như cô sao? Sao giờ lại đối xử tốt với cô bé này như vậy?

Chẳng lẽ, cô bé này có quan hệ mật thiết gì với anh?

“Hành Vân, anh đang làm gì vậy?” Cô nhin không được nghi ngờ hỏi.

Dịch Hành Vân ngẩng đầu, đối diện với cảm xúc nghi ngờ của cô, mới giật mình thấy bản thân không ý thức gì đã ôm Nhậm Hiểu Niên.

Đừng nói Ôn Hân sẽ ngạc nhiên, ngay cả anh cũng không thể giải thích vì sao mình lại quan tâm đặc biệt đến Nhậm Hiểu Niên.

“Hành động của anh hôm nay rất kì lạ, rốt cuộc thì anh có quan hệ gì với cô bé này?” Khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Hân trầm xuống dưới.

“Anh thật sự không có quan hệ gì với cô bé này, em đừng hiểu lầm.....” Anh vội nói.

“Không quan hệ thì sao anh lại đối tốt với cô bé như vậy? Anh có biết giờ anh giống gì không? Anh như cha thương con gái đau ốm đấy! Anh nói rõ đi, có phải đứa bé này là con riêng của anh không?” Ôn Hân trách mắng.

Giống cha? Anh sửng sốt, lập tức bật cười: “Em xem phim truyền hình quá nhiều rồi, Ôn Hân, sao anh có thể có con gái riêng được? Nếu cô bé này đúng là con anh thật, anh giấu còn chẳng kịp, sao còn đưa đến để em nhìn? Hơn nữa em biết rõ là anh ghét trẻ con, cả đời này cũng đã sớm quyết định không sinh con.”

“Nhưng biểu hiện bây giờ của anh lại không giống một người đàn ông ghét trẻ con chút nào.”

Anh rùng mình, cúi đầu nhìn Nhậm Hiểu Niên trong ngực, trong lòng trào lên sự mê mang.

Đúng, anh ghét trẻ con, nhưng lúc này ôm cô yếu ớt trong lòng, anh lại không có chút phiền chán hay không vui gì, ngược lại, anh thậm chí còn có cảm xúc thỏa mãn và dào dạt không thể nói rõ.....

Đây là chuyện gì?

Là anh thay đổi? Nên đối xử đặc biệt với một mình cô?

“Chính anh cũng không thể giải thích rõ ràng được, đúng không? Anh hãy thẳng thắn nói thật với em, có phải anh làm gì có lỗi với em không? Có lừa dối em không?” Ôn Hân lớn tiếng hỏi.

“Anh.....” Anh thật sự bị hỏi khó rồi.

Nhậm Hiểu Niên thở hổn hển, nhìn Ôn Hân kiên cường hăm dọa, quyết định giúp Dịch Hành Vân một việc –

“Thôi, ba cũng đừng giấu nữa..... ba, dù sao giấy cũng không gói được lửa.....”

Cô vừa nói xong, Ôn Hân hít sâu một hơi tròng mắt nhìn cô, bỗng nhiên đứng lên.

Dịch Hành Vân còn đang ngạc nhiên cúi đầu trợn mắt nhìn cô, cả người ngây ra.

Ba..... Ba?

“Dịch Hành Vân, anh..... Anh thật quá đáng!” Ôn Hân lửa giận ngút trời, cầm lấy túi da hàng hiệu, xoay người bước đi.

“Đợi đã, Ôn Hân.....” Anh vội vã muốn ngăn cô lại, nhưng đang ôm Nhậm Hiểu Niên trong ngực, không thể đứng dậy được, càng không thể đuổi theo.

“A..... Cô ấy đi rồi à.....” Nhậm Hiểu Niên lẩm bẩm: “Tôi chỉ muốn đùa chút thôi mà.....”

Tiểu quỷ này!

“Kiểu đùa này có thể nói tùy tiện sao? Cháu thật là.....” Anh cúi đầu lườm cô mắng to, nhưng vừa thấy sắc mặt trắng bệch dọa người của cô lại không nỡ mắng, tức giận không biết trút vào đâu.

“Xin lỗi..... Chứ giận sao.....” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ vô tội lên, biết rõ còn cổ tình hỏi.

Anh lườm cô, rất muốn ném cô đi, nhưng lại không thể ném bừa bãi.

Đáng giận!

Gặp quỷ cảm xúc hài lòng với chả dào dạt!

Anh nhất định phải nhanh nghĩ cách tiễn tiểu quỷ này đi, càng nhanh càng tốt.

7. Chương 7

Kết quả là Dịch Hành Vân chẳng những không tống cổ Nhậm Hiểu Niên đi, mà ngược lại còn để cô bé ở nhà anh một tuần.

Không phải anh không muốn, mà là anh không thể.

Bởi vì bảy ngày sau đó, số lần Nhậm Hiểu Niên đau tim không ngừng tăng lên, hơn nữa thời gian đốn càng lúc càng dài, chuyện đưa cô bé đến trung tâm bảo trợ trẻ em hoãn đi hoãn lại.

Anh không biết vì sao con bé này có chết cũng không chịu chữa.

Có hôm chàng vạng, anh tan tầm đang định chở cô bé về nhà, cô lại đau đốn cuộn mình ở ghế sau. Anh sợ tới mức trực tiếp lái xe tới bệnh viện. Kết quả vừa đến bệnh viện cô bé lại lao xuống xe, liều mạng chạy như điên. Sau đấy ngã úp sấp xuống đất rồi mà miệng vẫn còn la hét không vào bệnh viện, tuyệt đối không vào.

“Rốt cuộc vì sao cháu không chịu đi viện?” Anh lo lắng lại tức giận.

Nhưng cô bé lại cắn môi dưới, quật cường không nói lý do. Anh không có cách nào khác, đành phải đưa cô bé về nhà, không giúp được gì, chỉ có thể nhìn cô bé đau đốn, cũng vì đau đốn của cô bé mà anh không ngừng lo âu.

Đúng, mỗi lần nhìn cô đau, anh vừa phiền chán vừa lo âu, tâm trạng vô cùng xấu.

Anh không rõ vì sao mình lại bị một cô bé ảnh hưởng đến vậy. Anh trước nay luôn làm theo ý mình, chưa bao giờ để ý tới cảm giác của người ngoài, tất cả đều lấy mình làm trung tâm, việc công cũng thế mà việc tư cũng vậy.

Nhưng từ khi gặp Nhậm Hiểu Niên, anh cảm thấy bắt đầu không khống chế được cuộc sống của mình, cảm xúc của anh cũng bị khuấy nhiễu, anh không hiểu, rốt cuộc là nguyên nhân nào khiến anh luôn bị một cô bé điều khiển?

Giống hôm nay, anh vì cô mà xin phép nghỉ ở nhà, chỉ vì thân thể Nhậm Hiểu Niên không khoẻ, khi anh phải ra ngoài mà cô vẫn chưa tỉnh. Anh lo lắng để cô ở nhà một mình, lại không đành lòng đánh thức cô, đành phải gọi điện thoại cho Lý Minh Tông, nói hôm nay anh không đi làm.

Xem đi, anh quả nhiên điên rồi, ngay cả cảm giác “Lo lắng” và “Không đành lòng” chết tiệt này cũng đã xuất hiện rồi.

Càng khoa trương hơn là, giờ phút này anh còn đang nấu cháo hoa cho cô bé!

Nếu nói ra, ai tin? Ngay cả chính anh cũng thấy khó tin. Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Tư Mạn, lại vì một tiểu nha đầu mà tự mình nấu cháo?

“Rốt cuộc bây giờ mình đang làm cái gì vậy hả? Tiểu nha đầu kia ồm ồm đau đầu có chuyện gì liên quan tới mình? Con bé cũng chẳng phải con gái mình, rốt cuộc mình đang phát điên cái gì thế này?”

Anh dùng hai tay xoa thắt lưng, trừng mắt nhìn cháo trong nồi sôi ùng ục, không thể tìm ra cách giải thích hợp lý cho hành vi của mình.

“Dịch Hành Vân, chú đang làm gì vậy?”

Giọng Nhậm Hiểu Niên vang lên sau lưng anh. Anh ngẩn ra, quay đầu nhìn cô bé.

Cô bé mặc áo ngủ hồng phấn chấm trắng, tóc rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt nhắm nhèm, sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, đang mở to đôi mắt trong trẻo nhìn anh.

Trái tim anh kỳ lạ hơi co thắt lại. Anh không khỏi nhú mày trầm nghĩ, chẳng lẽ thứ hồng không phải đầu anh mà là trái tim sao?

“Sao chú không đi làm?” Nhậm Hiểu Niên đi về phía anh.

“Hôm nay chú có việc, không đến công ty.” Anh không muốn cho cô bé biết anh vì cô mà xin phép.

“Oa..... Chú đang nấu cháo à! Là nấu cho tôi ăn sao?” Cô nhìn nồi, kinh ngạc vui sướng hô nhỏ.

“Là chú muốn ăn, thuận tiện nấu thêm phần của cháu.” Anh hừ nói.

“A, thơm quá..... Tôi đã lâu chưa được ăn cháo!” Mắt cô sáng lên.

“Ngồi đi, chú múc ra cho.”

“Được.”

“Ăn cháo phải thêm nửa quả trứng ốp lếp, như vậy mới có dinh dưỡng.” Anh gấp một quả trứng ốp lếp bỏ vào trong bát cô.

“Oa oa! Tôi thích ăn trứng ốp lếp!” Cô vui vẻ hô.

“Còn có, nhất định phải có dưa chuột ngâm tương, không có dưa chuột ngâm tương, sẽ mất cảm giác bữa sáng kiểu Trung.” Anh đem mở một lọ dưa chuột ngâm tương ra.

“Tôi cũng rất thích ăn món này nha!” Cô hoan hô.

Bữa sáng này, cô rất phấn khởi ăn hai bát đầy. Anh nhìn cô ăn ngon miệng quả thật có cảm giác thành công.

“A, ăn quá, ăn xong tinh thần lại dâng cao rồi, cảm ơn chú.” Cô cười tủm tỉm nói.

“Tinh thần tốt thì đi thay quần áo đi, hôm nay chú đưa cháu đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện.” Anh thật sự cảm thấy bệnh của cô không nhẹ.

Khuôn mặt tươi cười của cô cứng đờ, vội la lên: “Không! Tôi không đi bệnh viện đâu!”

“Vì sao không đi? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà cháu sợ đến bệnh viện vậy?” Anh thật sự muốn biết lý do.

“Tôi không sao, không cần kiểm tra.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại.

“Bây giờ gần như cứ hai ngày cháu lại đau một lần, mà thời gian đau đớn cũng dài hơn. Tối hôm qua đau đến mức lăn lộn trên giường, vậy mà còn dám bảo không sao à?” Anh trừng cô.

Mặt cô hơi biến sắc, trong lòng dậy lên sự bất an.

Số lần gia tăng thì rất bình thường, nhưng thời gian dài hơn thì không đúng. Trước kia thời gian đau sẽ không quá năm phút. Nhưng một tuần nay, thời gian cô đau không ngừng kéo dài, thậm chí tối hôm qua đau gần nửa giờ.....

Phản ứng của cơ thể bắt đầu xuất hiện biến hóa bất quy tắc, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

“Sao vậy?” Anh phát hiện trên mặt cô lại hiện lên một chút sợ hãi.

“Không có gì.....” Cô mỉm cười, lắc đầu, “Tôi không sao, thật đấy, chú đừng lo lắng.”

Lại là tươi cười giả dối kiểu người lớn này. Anh không hiểu, một tiểu quỷ bảy tuổi sao lại luôn có vẻ mặt này? Giống như có đau khổ bí mật không tiện để người ngoài biết, chỉ có thể tự chịu đựng, thừa nhận.

Anh lại càng không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt này của cô bé, trong lòng anh lại thấy buồn bực.

“Ai nói chú lo cho cháu? Chú không có nhiều thời gian rảnh rồi đi lo lắng ột tiểu quỷ.” Anh khề gắt một tiếng, mở báo ra, vừa đọc vừa uống cà phê.

Nhìn anh lạnh mặt nói lời cay độc, cô cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy ảm áp.

Ở chung lâu, cô đã sớm biết anh là loại người độc miệng, nhưng thực tế lại rất săn sóc cô, đối xử với cô cũng rất tốt.

Tuy rằng, sự săn sóc và tốt bụng của anh chỉ thuần túy là người lớn đối với trẻ con, không phải đàn ông đối với phụ nữ, cũng không phải điều cô muốn, nhưng cô thật sự rất cảm kích. Cảm kích anh không bỏ lại cô một mình, cảm kích anh ở bên cô.

Vì thế, cô nhảy xuống ghế dựa, đi về phía anh. Thừa dịp anh không chú ý, kiễng mũi chân, hôn một cái lên mặt anh.

Anh kinh ngạc nhìn cô, ngẩn người.

“Đây là cảm ơn chú đã nấu bữa sáng cho tôi.” Cô nhìn anh thản nhiên cười.

Nụ cười này không hề gây thẹn, ngược lại vô cùng quyến rũ, vô cùng mềm mại, cũng..... Vô cùng đẹp!

“Bát tôi sẽ rửa, chờ tôi rửa bát xong chú đưa tôi về nhà một lát được không, tôi muốn tìm vài thứ.” Cô nghiêng đầu tiếp tục nói.

Anh ngẩn ra nhìn cô, nhất thời không lấy lại được tinh thần.

“Có được không?” Cô thấy anh không phản ứng, ghé sát vào mặt anh hỏi lại.

Khuôn mặt gần trong gang tấc mặt chỉ là của một đứa trẻ con, nhưng tầm mắt anh lại bị khóa trên đôi môi hồng hồng mềm mềm kia, thật lâu cũng không thể dời mắt.

“Dịch Hành Vân, chú làm sao vậy? Không thoải mái à?” Bàn tay nhỏ bé của cô sờ sờ mặt anh.

Anh run nhẹ như bị điện giật, tim tạm dừng đập hai giây, sau đó lại co rút mạnh, sợ tới mức anh hồn hển tránh đụng chạm của cô.

“Này, tiểu nha đầu, đừng tùy tiện hôn chú, cũng không được chạm vào chú. Cháu không biết tay và miệng có rất nhiều vi khuẩn sao?” Anh tức giận quát.

Cô chớp mắt, thực sự không chịu nổi bệnh sạch sẽ buồn cười của anh. Thế là cô lao lên, vươn hai tay, bàn tay nhỏ chạm lên gò má anh, dùng sức xoa xoa.

“Nào có vi khuẩn đâu? Sao chú sợ vi khuẩn vậy? Tôi càng muốn sờ chú, chạm vào chú đấy, sao nào?”

Anh kinh ngạc, vội vớt tờ báo qua một bên, bắt lấy tay cô mắng: “Này! Cháu làm gì thế hả?”

“Truyền vi khuẩn cho chú!” Cô hai tay bị nắm lấy, càng muốn đùa anh, vì thế tiến gần đến mặt anh, dùng nụ hôn tấn công mặt anh.

“Này! Nhậm Hiểu Niên.....” Hai má anh bất ngờ bị cô hôn mấy cái, vội vã nghiêng đầu né tránh, không ngờ nghiêng về phía đó lại vừa khéo chạm đến miệng cô!

Nhất thời, hai người đều ngẩn ra, hai mặt đối diện, bốn mắt nhìn nhau, hóa đã.

Một giây, hai giây, ba giây.....

Cô bình tĩnh trước, vội vàng lùi ra sau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như quả táo.

Anh thất thần, ngây ra nhìn cô.

“Tôi..... Tôi đi thay quần áo.” Cô xấu hổ lúng túng xoay người trốn về phòng.

Anh ngồi ngẩn người một mình, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nhưng hồi hồn lại phát hiện tim mình đập nhanh như ngựa chạy, khiến ngực anh chấn động mạnh.

“Điên rồi! Chỉ hôn một con nhóc mà thôi, có gì phải sợ?”

Đề lại trái tim đang đập thình thịch điên cuồng, anh bỗng nhiên cảm thấy anh cũng nên đến bệnh viện làm kiểm tra rồi.

Nhậm Hiểu Niên bị Dịch Hành Vân cưỡng chế ở nhà nghỉ ngơi một tuần mới cho về biệt thự. Cô muốn về lấy vài bộ quần áo người lớn, bởi vì cô lo không lâu nữa mình sẽ biến thân, cô phải chuẩn bị sẵn sàng trước.

Nhưng về nhà mới phát hiện, tất cả mọi thứ đều đã bị dọn sạch, còn đang tiến hành thiết kế sửa sang. Cả phòng khách đã thay đổi, mà phòng cô cũng trống không, ngay cả tầng hầm ngầm cũng trống rỗng, chẳng còn gì.

Cảm thấy đã không giống nhà cũ nữa, cô có hơi buồn bã, cũng có chút uể oải. Luôn cảm thấy năm năm nghiên cứu đều trôi theo nước rồi. Cơ hội quay về bộ dạng hai mươi sáu tuổi cũng gần như xa vời.

“Cháu muốn tìm cái gì vậy? Đồ trong phòng đã bỏ vào trong gương, để ở phía vườn sau. Cháu đi xem còn có gì quan trọng không, không còn thì vứt hết.” Sau khi Dịch Hành Vân chuyển lời với cô xong lại quan sát tình hình thi công.

Cô gật gật đầu, lại liếc nhìn phòng một cái, mới rầu rĩ đi ra vườn sau.

Vài cái thùng lớn chứa đồ của cô cùng Thần Võ và Tiểu Bạch gì đó. Cô tìm trong thùng đồ của Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, bên trong chỉ còn đồ linh tinh và đồ dùng hàng ngày, còn có một hòm thuốc Thần Võ tự chế. Tất cả tư liệu nghiên cứu quan trọng đều đã bị lấy đi, làm cho cô càng lo lắng tình cảnh hai người bọn họ lúc này.

Đã hơn một tuần lễ rồi mà vẫn không có tin tức của bọn họ, không biết tung tích, mà cũng chưa rõ kẻ đột nhập vào nhà là ai. Những kẻ luôn luôn tìm cô cũng không hề có động tĩnh gì. Tất cả trở nên vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh khiến cô cảm thấy bất an, giống như trời quang trước giông tố vậy.

Ngẩn ngơ nhét tất cả các loại thuốc trong hòm thuốc vào túi nhỏ của cô. Đây toàn là thuốc Thần Võ chế, có hiệu quả hơn thuốc của bác sĩ. Năm năm này ba người bọn họ ốm đau lớn nhỏ, nội cảm ngoại thương tất cả đều dựa vào số thuốc này, nếu vứt đi cô cảm thấy rất đáng tiếc.

Cuối cùng, cô mở cái rương đựng đồ của mình. Không tìm được quần áo, nhưng trong đồng đồ linh tinh lại phát hiện một khung ảnh. Là ảnh khi cô tốt nghiệp trung học ở Mỹ, ba chụp cho cô.

Cô giật mình, nhẹ vuốt ve khuôn mặt cười xán lạn của chính mình trong ảnh, cảm khái vận mệnh biến hóa vô thường.

Năm đó, là bước ngoặt trong cuộc đời cô!

Nếu không cùng ba về Đài Loan, phải chăng nhân sinh của cô sẽ hoàn toàn khác?

Mười tám tuổi, đúng là thời kỳ hăng hái nhất, tốt nghiệp trung học với thành tích nổi trội xuất sắc được đề cử vào hệ sinh vật trường đại học nổi tiếng ở Mỹ. Nhưng mới học nửa năm, ba cô đột nhiên quyết định về Đài Loan định cư, muốn cô cùng về nước. Sau khi trở về cô mới biết ba nhận một công tác mới, nghiên cứu sự phát triển tế bào sinh vật học của con người. Bởi vì ba thiếu trợ lý nên cô đồng ý với yêu cầu của ba, tạm thời nghỉ học giúp ba nghiên cứu, chờ nghiên cứu một thời gian rồi quay lại học.

Những ngày không ngừng nghiên cứu và thí nghiệm nhanh chóng trôi qua. Khi cô hai mươi một tuổi, Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch đột nhiên không hẹn mà cùng từ Mỹ đến hỏi thăm ba cô. Theo như ba giới thiệu, hai người bọn họ là sinh viên khi ba còn dạy học ở Mỹ. Mặc dù bằng tuổi cô nhưng Nam Cung Thần Võ đã sớm là tiến sĩ hệ y học, còn học thêm về tế bào sinh vật con người. Khi còn ở Mỹ ba từng là giáo sư hướng dẫn cho anh.

Về phần Phương Dạ Bạch, nghe nói từng là một sinh viên có vấn đề khác thường. Mười sáu tuổi đã nhảy lớp vào học đại học, học công nghệ thông tin lại đi dự thính tất cả các khoa các hệ trong trường, thường xuyên hỏi vài vấn đề kỳ lạ, làm rất nhiều giáo sư đau đầu.

Nhưng không ngờ quái thai này lại vô cùng hợp với ba cô. Ban đầu là đến khoa ba cô nghe giảng, sau lại trở thành bạn tốt của nhau.....

Hai người bọn họ lần lượt đến tìm ba cô. Một người muốn đến học hỏi, một người đến thăm “bạn cũ”. Vấn đề cũng định ở lại hai tuần, nhưng tối trước khi bọn họ đi, thí nghiệm của ba lại xảy ra vấn đề.

Lúc ấy hai người bọn họ còn có cô đều ở phòng thí nghiệm giúp ba làm một thí nghiệm vô cùng đặc biệt. Cô chỉ nhớ rõ khi đó ba còn cười nói, nếu thí nghiệm này thành công có thể sẽ thay đổi thế giới, nhưng ông còn chưa dứt lời thì dụng cụ ông thiết kế tỉ mỉ đột nhiên nổ tung –

Bùm một tiếng, đột nhiên tia laser hiện lên làm mù hai mắt của cô, cũng khiến cơ thể cô đau đớn. Lúc ấy, cô chỉ cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên người đều giống như bị đâm mạnh, sâu vào tận trái tim, giống như vạn tiễn xuyên tâm, đau đến muốn hôn mê!

Giờ nhớ lại cô vẫn chưa hết sợ hãi, không kiềm chế được ôm hai tay mình chà xát.

Khi đó, ánh sáng mạnh mẽ ấy lan ra ước chừng gần mười giây, không chỉ có cô, ngay cả Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch đều kêu thảm thiết không ngừng. Sau đó thì mất điện, bốn phía tối đen như mực.

Sau đó, cô nghe thấy ba suy yếu gọi: “Hiếu Niên..... Hiếu Niên.....”

“Ba.....” Cô vô lực đáp lại.

Cô nghe thấy tiếng có vật chuyển động, tiếp đó, có người nâng cô dậy, cũng bật sáng đèn pin chiếu lên mặt cô.

“Trời ạ! Trời ạ! Hiểu Niên..... Hiểu Niên” Ba khóc thét khê kêu.

Cô nheo mắt lại, không thể mở, lo lắng hỏi: “Ba..... Làm sao vậy.....”

“Hiểu Niên! Thực xin lỗi..... Không nên như vậy..... Ba rõ ràng đã tính kỹ..... Tại sao có thể như vậy..... Năng lượng rõ ràng phù hợp..... Hiểu Niên..... xin lỗi..... Con phải tự cứu lấy mình..... Nghĩ cách..... Nghĩ cách..... Cứu cứu..... Nam Cung và Dạ Bạch..... Cứu cứu chính mình.....”

Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao cô phải cứu Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch? Vì sao cô phải tự cứu lấy mình?

Cô bất an xoa hai mắt đau đớn, cố gắng mở ra, muốn thấy rõ đã xảy ra chuyện gì. Kết quả là vừa mở mắt đã thấy cả mặt ba toàn là máu.

“Ba! Ba..... Ba bị thương.....!” Cô cố hết sức khê kêu.

“Hiểu Niên..... Các con hãy cùng nhau nghĩ cách..... Tìm ra nguyên nhân..... Mau chóng..... Tìm ra nguyên nhân..... Hơn nữa..... Chuyện này..... Tuyệt đối phải giữ bí mật..... Tuyệt không thể..... để cho bất cứ kẻ nào biết.....” Ba kích động dặn dò.

Cô kinh ngạc nhìn gương mặt ba, cố gắng nghĩ xem ba có chỗ nào khác lạ, vô cùng..... khác.....

“Nhớ kỹ lời ba..... Nhất định phải giữ bí mật..... Sau đó..... Sống sót.....” Ba vừa nói xong đã ngã xuống.

“Ba.....” Cô lo lắng khóc òa lên, cố gắng dùng tất cả sức lực đẩy đẩy ông, “Ba..... Ba..... Ba làm sao vậy..... Ba.....”

Nhưng ba hoàn toàn không phản ứng, sự sờ hãi thất chặt lấy trái tim cô. Cô nhanh chóng đề tay lên động mạch ở cổ ba. Nơi đó đã lạnh lẽo, không hề đập nữa.

Không..... Không..... Không thể.....

Cô thở hắt vì kinh ngạc, sắc mặt trắng xanh, không tin được rằng ba đã chết. Cô kích động cầm đèn pin, chiếu vào mặt ba. Cô trợn mắt kinh ngạc, tay run rẩy gần như không cầm nổi đèn pin.

Ngay dưới ánh sáng run run, cô nhìn thấy khuôn mặt ba đầy máu, trẻ tuổi, không một nếp nhăn.....

Giống như..... Chưa đến ba mươi tuổi!

Nhưng chuyện làm cô hoảng sợ hơn còn ở phía sau. Khi cô dùng máy phát điện tự động khởi động lại nguồn điện, phòng thí nghiệm phút chốc bừng sáng. Cô thấy rõ hai bé trai khoảng bảy tuổi, mặc quần áo của Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, đang dùng ánh mắt kinh hãi nhìn cô.

Mở to mắt..... nhìn cô cũng đã biến thành bảy tuổi.....

Giây phút đó, khung cảnh đó, đến nay vẫn rất rõ ràng, cô vĩnh viễn không quên được khuôn mặt khi chết của ba, ông năm mươi tư tuổi, trước khi chết đã cải lão hoàn đồng về ba mươi tuổi!

Mà ba người bọn họ cũng từ hai mươi một tuổi biến thành trẻ con bảy tuổi!

Người không biết sẽ cảm thấy thực thần kỳ, nghĩ nó giống như pháp thuật. Nhưng thật ra nó không thú vị chút nào, thậm chí còn đáng sợ. Bởi vì sau đó cô đã phát hiện ra thí nghiệm sai lầm này, làm cho thời gian của ba người bọn họ dừng lại, bọn họ bị nhốt ở thân xác bảy tuổi vĩnh viễn.

Nếu đây là bất tử, nếu đây là cải lão hoàn đồng, vậy cô thà rằng già đi theo thời gian chứ không muốn sống như vậy.

Sống như bị nguyên rửa.....

“Cháu ngồi đây ngăn người làm gì vậy? Nhậm Hiểu Niên, chú gọi cháu mấy lần mà cháu cũng không nghe thấy sao.”

Giọng nói của Dịch Hành Vân kéo cô từ trong ký ức lại, cô rùng mình, vội vàng nhét khung ảnh vào trong túi, cứng ngắc xoay người.

“Không có gì.....” Cô muốn giả vờ bình tĩnh, nhưng khó dấu vẻ ửng đỏ trên mặt.

Anh phát hiện sắc mặt cô bé lại trở nên tái nhợt, lo lắng giữ vai cô bé, hỏi: “Làm sao vậy? Tim lại đau sao?”

“Không.....” Cô lắc đầu, vội vàng chuyển đề tài: “Tôi..... Tôi chỉ đang tìm chút đồ.”

Tiểu quỷ này có một đồng bí mật và tâm sự, nhưng xem ra không muốn cho anh biết.

Loại khách khí phòng bị này khiến anh không vui. Vì thế anh xụ mặt, hừ lạnh: “Tìm cái gì? Trong này toàn đồ bỏ mà thôi.”

“Nhưng tôi muốn giữ lại.....”

“Không cho phép!”

“Đây là đồ của tôi, tôi muốn giữ cũng không được à?” Cô kháng nghị.

“Trừ phi cháu có nhà riêng, cháu muốn chuyển đồ rác này tới nhà chú thì không được.” Anh tức giận nói.

“Đấy không phải rác.....” Cô lẩm bẩm.

“Dù sao cũng không cho phép.”

“Vậy..... Tôi còn có một ít quần áo, sao lại không thấy?” Cô lục hộp giấy.

“Quần áo đó bị người khác đựng vào, chú bảo người vứt hết rồi.”

“Vứt hết? Vậy..... Không phải còn có vài bộ quần áo người lớn.....” Cô sợ hãi hô.

“Đó là của dì cháu đúng không? Điều cũ lại còn lỗi mốt, chú cũng vứt hết rồi.” Anh nhú mày.

Lỗi mốt thì sao nào? Có cái mà mặc là tốt rồi! Dù sao mỗi lần cô cũng chỉ mặc một đoạn thời gian mà thôi.

Cô tức giận trừng anh, lẩm bẩm nói: “Quần áo đó rõ ràng vẫn còn mặc được mà..... Sao chú lại tùy ý vứt đi chứ? Tôi bây giờ không có quần áo để thay đây này, thực phiền toái!”

“Có gì mà phiền toái? Mua thì lại có, đi, bây giờ đưa cháu đi mua luôn.” Anh nói xong đưa tay tóm lấy cô, đi ra cửa.

“Bây giờ? Nhưng tôi không có tiền.....” Cô vội la lên, bây giờ cô chẳng còn mấy đồng, phải chờ đến khi lấy được tiền đã.

“Chú có.”

“Chú muốn mua cho tôi sao?” Cô ngửa đầu nhìn anh, âm thầm vui mừng.

“Mua cho cháu trước, khoản nợ này chờ dì cháu về rồi tính, bao gồm cả ăn ở ngủ nghỉ của cháu trong khoảng thời gian này nữa, chú sẽ ghi nhớ, đến lúc đó bảo cô ta trả lại hết.” Anh hừ lạnh.

Hả? Người này còn tính toán rõ ràng đến vậy, thật nhỏ mọn.

Cô mất hứng, dùng sức gạt tay anh ra, dõng đi vượt lên trước, không ngờ đi quá nhanh nên bị vấp một cái, cả người ngã về phía trước.

“A ui!” Đầu gối và khuỷu tay đồng thời cọ xuống đất.

Đau..... Đau chết mất.....

Vừa đau vừa mất mặt.....

“Nhìn cháu xem,” Anh thông thả đi đến bên người cô, hai tay xoa thắt lưng cười trào phúng, “Mấy tuổi rồi mà đi đường cũng vấp ngã?”

Cô đứng lên, then quá thành giận hét ầm lên: “Mấy tuổi với tẻ ngã có liên quan quái gì đến nhau? Trẻ con ba tuổi cũng sẽ ngã, người lớn năm mươi tuổi cũng sẽ ngã! Hơn nữa chú thấy người ta ngã lẽ ra phải đến đỡ chứ không phải đứng cười lạnh. Không lịch sự chút nào.”

Anh ngẩn ra, quả thật đã bị cô bé chen hòng, nhưng nhìn bộ dáng tức giận của cô bé, anh vừa bực mình vừa buồn cười, không chỉ dịu cô bé còn bế hẳn cô bé lên, để cô bé ngồi trên cánh tay anh.

“Rồi rồi, như vậy được chưa? Nhậm Hiểu Niên tiểu thư.” Anh chế nhạo nhìn cô.

Cô sưng sốt, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh gọi cô là..... “Tiểu thư”!

“Sau này lớn lên cháu cũng đừng cao quá nhé, Nhậm Hiểu Niên, nếu không muốn tìm người yêu cũng khó.” Anh hơi ngược lên nhìn cô, cười trêu trọc.

Cô nhìn anh, tim đập thành thịch, bởi vì cô không phải nhìn lên, hiện giờ cô đang ngang hàng anh, nhìn thẳng vào nhau.....

Bây giờ, không phải bảy tuổi với ba mươi tuổi, mà là hai mươi sáu tuổi với ba mươi tuổi.

“Tôi lớn lên sẽ không cao lắm đâu.” Cô nhẹ giọng nói.

Dịch Hành Vân nín thở nhìn vào ánh mắt cô, bất giác tưởng tượng bộ dáng khi cô bé lớn lên. Lúc này, trong đầu anh lại hiện lên ảnh chụp giả “Lúc lớn” trong ví cô.

Cô gái thanh lệ văn nhả lại mang chút thơ ngây trong ảnh chụp, rất giống cô bé bây giờ. Rõ ràng là cách nhau mười chín năm, nhưng ánh mắt gần như lại giống nhau.....

“Cho nên, chú chờ tôi lớn lên được không?” Cô thử hỏi.

Anh bị vấn đề của cô hỏi ngẩn ngơ, tâm tư dao động một giây, nhưng lại nhanh chóng hồi phục, khẽ gắt: “Tiểu quý, cháu đang nói cái gì thế?”

“Tôi sẽ nhanh chóng trưởng thành.” Cô cũng nghiêm túc nói.

“Chú bận rộn nhiều việc, không có thời gian chờ cháu lớn lên.” Anh gõ gõ cái trán nhỏ của cô, nhanh chóng buông cô ra, trách mắng: “Cái đầu nhỏ này đừng có nghĩ lung tung, chuyên tâm đi đường đi.”

Dứt lời, anh không đợi cô, bước nhanh ra xe.

Cô đi theo phía sau anh, nhìn bóng dáng cao lớn của anh, bỗng nhiên muốn nhanh chóng biến trở về bộ dáng người lớn, muốn cho anh tận mắt nhìn thấy bộ dạng thực của cô, xem anh..... sẽ dùng ánh mắt nào nhìn cô, sẽ dùng thái độ nào đối xử với cô.

Cô không muốn làm trẻ con nữa.

8. Chương 8

Dịch Hành Vân đưa Nhậm Hiểu Niên đến công ty bách hóa quầy chuyên bán quần áo trẻ em, anh không biết gì về quần áo, đều là nhân viên của quầy giúp chọn quần áo thích hợp cho cô bé. Nhưng anh phát hiện anh tốt bụng bỏ tiền mua quần áo cho cô bé, tiểu nha đầu này lại cụt hứng.

“Này, Nhậm Hiểu Niên, chú mua quần áo cho cháu, cháu không thể vui vẻ lên chút nào sao?” Anh ký séc xong, không vui trờng mặt với cô.

“À, tôi rất vui, cảm ơn chú.” Cô cắn môi dưới, có vẻ rất bất đắc dĩ.

Cô cần quần áo phụ nữ, không phải thời trang trẻ em.

“Đây là thái độ mà cháu cảm ơn người ta sao?” Anh nhìn như đang càu.

“Nếu không thì sao? Còn muốn tôi hôn chú một cái sao?” Cô nói đùa, chu môi với anh.

Dịch Hành Vân ngẩn ra trừng mắt nhìn đôi môi đỏ mọng nho nhỏ của cô, nhớ tới buổi sáng đã dán sát vào cái miệng nhỏ non mềm nóng ẩm của cô, hô hấp tự nhiên cứng lại.

“Muốn sao?” Miệng cô chu lên rất cao.

“Không!” Anh tức giận quát, nhấc túi quần áo mới của cô, xoay người bước đi.

Đáng chết! Thật sự là đủ rồi, anh đang bị bệnh gì vậy? Cô bé chỉ là tiểu quỷ bảy tuổi! Bảy tuổi!

Đàn ông ba mươi tuổi sao lại luôn nghĩ đến môi của một bé gái bảy tuổi?

Trừ phi là biến thái.....

Phút chốc, anh nhớ Nhậm Hiểu Niên từng nói cái gì mà “Loli plex”, biến thái, anh sợ tới mức suýt chút nữa thì ngã.

Không, anh tuyệt đối không phải là biến thái! Tuyệt đối không phải!

Càng nghĩ đi càng nhanh, quả thực coi Nhậm Hiểu Niên phía sau thành yêu quái.

“Đợi tôi với, Dịch Hành Vân.” Cô hét lên đuổi theo, không biết sao anh lại tức giận, hoàn toàn không để ý đến cô.

Khi bước lên thang máy cuộn xuống tầng, một mình anh đi trước, để cô ở tận tít phía sau, cô trợn mắt nhìn gáy anh, trong lòng thầm mắng: Tên vô lại! Quái thai! Vô lương tâm! Không lễ phép! Ojiiisan tính khí thất thường!

*Ojiiisan: (tiếng Nhật) ông cụ, lão già

Thôi, anh không đợi cô thì cô không tự đi được sao? Không phải cô chưa bao giờ đạo bách hóa.

Hừ nhẹ một tiếng, cô tự bước lên thang cuốn từ từ xuống tầng. Đến tầng bốn, nhìn quầy chuyên doanh này, mắt cô sáng lên, đi vào luôn.

Dịch Hành Vân chưa đến tầng ba, nhìn lại, mới phát hiện không thấy cô đâu.

“Nhậm Hiểu Niên!” Anh hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn lên phía trên tay vịn khẽ gọi.

Nhưng tiểu quỷ này không xuất hiện, đợi một lúc lâu sau cũng không thấy cô xuống, anh bắt đầu thấy hơi hoảng, lập tức chạy đến một thang cuốn lên tầng khác.

Lên đến tầng bốn, anh sốt ruột tìm người khắp nơi, nhìn vào quầy quần áo phụ nữ, vẫn không thấy cô bé.

“Đáng chết, chạy đi đâu rồi?” Anh thở hắt ra, lấy di động định gọi cho cô bé, mới nhớ ra cô bé không mang di động.

Shit! Thật sự là phiền lắm rồi!

Rũa thầm một tiếng, anh định xông lên tầng năm tìm, bỗng thoáng nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ quen thuộc đang đứng ở chỗ tính tiền trong quầy nội y.

Anh rất tức giận đi về chỗ cô, định phát hỏa, đã thấy cô cầm lấy một cái Bra, sờ sờ, dùng cái giọng trẻ con hỏi người bán hàng: “Cup này mặc vào thoải mái không? Có mấy màu vậy?”

Thật sự là khiến người khác há hốc mồm, tiểu nha đầu này đang nghĩ cái gì vậy? Bé gái bảy tuổi chạy tới xem quầy nội y, chẳng lẽ cô muốn mua bra?

Cơn tức nháy mắt chuyển thành buồn cười, anh không nhịn được châm biếm: “Vấn đề này chờ mười năm sau cháu hãy hỏi lại!”

Hiểu Niên đang tập trung chọn nội y hoảng sợ, quay đầu nhìn anh, khuôn mặt nhỏ thoáng chốc đỏ bừng.

“Chú..... Chú làm sao biết tôi ở trong này?”

“Cháu không ngoan ngoan đi theo chú, chạy tới chỗ này làm gì?” Hai tay anh khoanh trước ngực, cúi đầu trợn mắt nhìn cô.

“Tôi.....”

“Mấy cái này cháu chưa cần dùng đến.” Anh giật lấy bra trong tay cô, treo lại lên giá hàng.

“Tôi..... Rất nhanh sẽ dùng đến!” Cô hơi tức giận kêu lên.

Người bán hàng cũng không thể nhịn được cười, khuyên: “Em gái, em còn nhỏ, bây giờ thật sự chưa cần mua thứ này, vài năm nữa có thể đến mua loại dành riêng cho con gái mới lớn, loại này là cup C, lớn hẳn rồi lại đến mua.”

Cup C?

Oắt con này lại còn xem cả bra cup C? Thật sự là rất buồn cười.

“Đừng choáng! Dù cháu có lớn lên, cũng không mặc được đến cup C đâu.” Anh lạnh lùng giễu cợt.

Hơi quá đáng rồi đấy, anh lại dám xem thường cô.

Nhậm Hiếu Niên lúng túng khuôn mặt nhỏ đỏ lên, thở phì phì cãi lại anh: “Sao chú biết tôi lớn thì không phải là cup C? Lớn rồi đáng người tôi sẽ đẹp đến mức làm mắt chú rơi xuống à xem.”

Anh càng nghe càng cười to hơn, cười nói: “Tiểu quỷ, còn chưa dậy thì đã sẵn giọng với chú, chờ cháu lớn thật đã rồi nói sau, đi thôi! Về nào.”

Cô kiên quyết không đi, bực mình lại duỗi tay tóm lấy cái bra cup C, nhưng lại cầm hai cái, giao cho người bán hàng kia.

“Tôi muốn mua hai cái này.”

Cô bán hàng kia cười cười nhìn về phía Dịch Hành Vân, Dịch Hành Vân nhú mày hỏi: “Cháu mua cái này để làm gì?”

“Là dì tôi muốn mặc, dì sắp về rồi, nhưng quần áo của dì đều đã bị ném đi rồi.” Cô lớn tiếng nói.

Anh ngăn người, mới nói: “Nội y của dì cháu thì tự cô ấy đi mua là được rồi, sao cháu phải mua giúp?”

“Dì..... Dì rất bận mà!” Cô thuận miệng tìm lý do.

“Rốt cuộc dì cháu bận gì? Bận đến mức phải để một tiểu quỷ bảy tuổi mua hộ mình bra?” Rất không bình thường?

“Chú không hiểu đâu.....” Cô nói xong lấy cái ví da nhỏ ra, chuẩn bị lấy tiền.

Nhìn cái ví da kia, anh lại nghĩ bên trong có một đồng giấy chứng nhận giả, nếu như bị phát hiện thì làm sao? Vì thế tranh cướp trả tiền trước cô, đưa thẻ tín dụng ra.

“Để chú trả! Tiền sẽ ghi nợ cho dì cháu.” Anh hừ nói.

“Không cần, tôi tự mua.” Cô rút ra tờ tiền giá trị lớn đưa cho cô bán hàng kia.

Cô bán hàng cười vỗ về nói: “Em gái, để ba ba mua giúp em là được mà.”

“Anh ta không phải ba tôi, tôi ghét anh ta, tôi và anh ta không – có – chút – quan - hệ - nào - hết.” Cô lập tức sửa lại.

“À..... Tiên sinh?” Nhân viên kia xấu hổ nhìn Dịch Hành Vân, không biết làm thế nào cho đúng.

Cái giọng điệu kia, thật sự chọc Dịch Hành Vân phát cáu, hơn nữa cái câu “Tôi ghét anh” kia không hiểu sao lại chọc đúng vào bực tức của anh, vì thế anh cau kính, hét lớn: “Đủ rồi, cháu đừng có quấy chú nữa! Theo chú về nhà!” Anh nói xong lấy lại thẻ tín dụng, trực tiếp tóm lấy cô bước đi.

“Á, chú định làm gì? Dịch Hành Vân, buông ra, tôi nhất định phải mua được cái bra kia..... Loại này mặc tốt hơn.....” Cô gào lên.

“Câm miệng.” Anh tức giận mắng.

Tình cảnh này, ai nhìn cũng đều nghĩ rằng là ba và con gái cãi nhau, nhưng lại cãi nhau vì cái bra, tất cả nhân viên của mấy quầy gần đây đều cười rũ rượi.

Dịch Hành Vân chưa từng bị mất mặt như vậy, vẻ mặt anh giận dữ, càng đi nhanh hơn, Nhậm Hiểu Niên bị anh kéo lão đảo, càng đi càng tức, khi xuống chỗ bãi đỗ xe, cuối cùng cũng bùng nổ, dùng sức hất tay anh, không đi nữa.

“Cháu làm gì đấy?” Anh giận dữ hỏi.

Cô trừng mắt với anh không nói gì.

“Sao nào? Không muốn về với chú à?” Anh cũng trừng mắt với cô.

Cô không mở miệng.

Tiểu quỷ này là đang muốn khiêu chiến với anh đúng không?

Tốt, tốt lắm, vô cùng tốt, cô không đi với anh anh càng mừng càng thoải mái hơn ấy chứ!

“Không đi, vậy thì cháu ở đây đi, vì trông cháu chú cũng chịu đủ rồi, phiền chết đi được, cháu cũng đừng có đi theo chú nữa.” Anh tức giận bỏ lại một câu, xoay người bước đi.

Để một mình cô ở lại? Cô trợn to mắt nhìn anh càng đi xa, hốc mắt đỏ lên, tức giận mắng to: “Dịch Hành Vân, chú là cái đồ ngu ngốc!”

Nghe tiếng cô bé khóc nức nở, anh dừng chân một giây, trong lòng lại kiên quyết, tiếp tục đi.

Nhưng mới đi được vài bước, sau lưng truyền đến một tiếng thét chói tai, anh kinh hãi xoay người, phát hiện ra một người to lớn bịt kín miệng Nhậm Hiểu Niên, lôi cô bé về phía một chiếc xe RV.

“Hiểu Niên!” Anh hoảng sợ hãi hét lên, chạy đuổi theo.

Nhưng anh cách quá xa, không kịp ngăn lại, trơ mắt nhìn cô bị bắt vào trong xe. Lúc này, hình như Nhậm Hiểu Niên cắn tay đối phương, kẻ to lớn kia tát một phát vào mặt cô.

“A!” Hấn kinh hãi hét, trái tim hơi co rút, lửa giận như bão.

Nhậm Hiểu Niên nhân cơ hội thoát khỏi kìm hãm của tên kia, chạy vọt tới chỗ anh.

“Hiểu Niên!” Anh chạy như điên đến chỗ cô.

“Đi mau! Dịch Hành Vân, đi mau!” Cô hét to với anh.

Nhưng anh tức giận kẻ to lớn kia đánh cô bé, hận không thể đấm hấn một cú thật mạnh, hơn nữa khi ôm lấy cô bé, thấy trên mặt cô bé có vết sưng đỏ, tức giận lại càng trào dâng.

“Tên vô lại, lại dám đánh cháu.....” Anh cắn răng nói.

“Đừng, đừng đi ra chỗ đấy, bọn chúng có mấy người, chúng ta đi nhanh thôi!” Cô liều mạng ngăn anh lại, vội hét to.

Lúc này, không chỉ có kẻ to lớn kia, còn có ba tên đàn ông vạm vỡ bước từ xe RV xuống, trong đó có một người mặc tây trang, vừa xuống xe đã quát ra lệnh: “Bắt cô ta về!”

Nhậm Hiểu Niên nhận ra hấn là người đàn ông lạ lần trước đóng giả làm đồng nghiệp của quản lý Lưu, sợ hãi liên tục kéo Dịch Hành Vân về phía sau.

Dịch Hành Vân cũng phát hiện ra là không bình thường, bắt lấy tay Nhậm Hiểu Niên xoay người bỏ chạy.

Đám người ở phía sau đuổi theo, khí thế đe dọa.

Dịch Hành Vân ôm lấy Nhậm Hiểu Niên chạy về xe của anh, nhưng xe ở xa, chỉ sợ họ còn chưa lên xe đã bị bắt rồi.

Nhậm Hiểu Niên thoáng nhìn thấy có người đi thang máy xuống tầng, đúng lúc đi ra, cô lập tức hét lên: “Dịch Hành Vân, vào trong thang máy.”

Anh gật gật đầu, lao vào thang máy, dùng sức ấn nút đóng cửa lại, cửa thang máy đóng lại trước bốn gã vạm vỡ đuổi tới một giây.

Nhậm Hiểu Niên thở gấp, toàn thân bắt giắc phát run.

Anh đặt cô bé xuống, nhìn kỹ dấu tay đỏ hồng trên khuôn mặt nhỏ của cô, mày nhíu chặt lại.

“Rất đau phải không?”

Cô lắc đầu, cố gắng bình tĩnh, nhưng khuôn mặt nhỏ lại đầy sợ hãi.

Anh nhìn mà đau lòng không thôi, ôm chặt lấy thân người nhỏ đang run rẩy của cô bé, không hiểu vì sao mấy người đó lại muốn bắt cô bé.

Rốt cuộc bọn họ có lai lịch gì? Bất Nhậm Hiểu Niên có mục đích gì?

Hai tay Nhậm Hiểu Niên cũng ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào trong lồng ngực rộng lớn của anh, thật ra trong lòng cô có trăm ngàn suy nghĩ, những người đó, tuyệt đối là chú ý đến thí nghiệm của cha, hơn nữa, bọn họ còn biết cô với Thần Võ, Tiểu Bạch vì thí nghiệm thất bại mà thành trẻ con.....

Bọn họ biết.

“Đừng sợ, chờ một chút đến cửa lớn tầng một, chúng ta bắt taxi ra khỏi đây.” Anh nói với cô.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Đến tầng một, cửa vừa mở ra, anh dẫn cô lập tức lao ra, nhưng mới ra được vài bước, đã thấy mấy kẻ to lớn kia bước ra từ cửa thang tầng đi lên, định vây quanh họ.

Nhậm Hiểu Niên kinh hoàng trợn to mắt, không biết làm sao.

Anh không có cách nào, đành phải nhanh chóng đi theo đám người vào thang máy xuống tầng.

Trở lại bãi đỗ xe, anh kéo Nhậm Hiểu Niên đến thang xe của anh, khi anh đang định mở cửa xe, một tên vạm vỡ xoay người từ sau xe ra đánh tới, một quyền đánh trúng cằm anh.

“A.....” Anh bị đau ngã xuống đất.

“A! Dịch Hành Vân!” Tên vạm vỡ kia tóm chặt lấy cánh tay của cô, muốn lôi cô đi.

Dịch Hành Vân vừa giận vừa vội, lập tức nhảy lên, lật tên vạm vỡ kia lại, hung hăng đấm trả lại hấn một cái, cũng nhân cơ hội đoạt lại Nhậm Hiểu Niên về bên người mình.

Tên vạm vỡ kia lắc lư mấy bước, lại đánh tới lần nữa, Dịch Hành Vân một cước đá văng hấn ra, ấn khóa điều khiển mở cửa xe, nhét Nhậm Hiểu Niên vào xe, hét gấp: “Hiểu Niên, lên xe!”

“Ừ.” Nhậm Hiểu Niên mở cửa xe, vào chỗ ngồi đằng trước.

Dịch Hành Vân cũng muốn lên xe theo, tên vạm vỡ kia lại lao lên, anh xoay người đánh trả, nhưng anh chưa từng đánh nhau, đừng nói là khả năng rất kém, lực lại càng không nặng, hoàn toàn không phải là đối thủ của tên vạm vỡ kia, chưa đánh được cái nào đã bị ăn mấy đấm, thậm chí bị ngã luôn tại đấy.

“A.....” Anh rên lên, chỉ cảm thấy xương cốt cả người đều tan ra.

Nhậm Hiểu Niên ở trên xe nhìn vừa khẩn trương lo lắng lại sợ hãi, mắt thấy tên vạm vỡ kia muốn đá thật mạnh vào bụng Dịch Hành Vân, cô nhanh tay ấn còi trên tay lái.

“Bíp –”

Một hồi tiếng còi vang lên khắp bãi đỗ xe, làm những người khác chú ý đến. Tên vạm vỡ kia thất thần do dự rút chân lại, quay đầu lườm cô, đi đến chỗ cô.

Dịch Hành Vân kinh hãi, giãy dụa đứng lên, đúng lúc nhìn thấy một cây gậy gỗ, cầm lên đánh thật mạnh vào gáy tên vạm vỡ kia.

Tên kia bị đau nằm sấp xuống, anh chạy nhanh đến chỗ tay lái, mở cửa xe, chân mới vừa mới bước vào trong xe, phụt chốc, một tiếng súng vang lên, anh gục xuống cửa xe, cánh tay phải đau nhức như bị đốt.

“Dịch Hành Vân!” Nhậm Hiểu Niên sợ tới mức hét chói tai, quả tim nhỏ suýt chút nữa đã nổ tung.

Anh quay đầu nhìn thấy ba kẻ đuổi theo kia đã xuống đến nơi, mà kẻ nổ súng là tên mặc tây trang kia.

Người nọ có súng! Hơn nữa, lại đang ngắm vào anh lần nữa.....

Lưng anh cứng lại, trực giác nhận thấy chuyện không hay, cổ nén đau, vội vàng trượt vào chỗ tay lái, khởi động xe, vội chạy đi.

Nhưng tay anh rất đau, không có lực kéo bộ ly hợp ra, không khỏi rủa nhỏ: “Đáng chết.....”

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng giúp kéo ly hợp ra sau, cũng giúp anh đỡ lấy tay lái, hô: “Chúng ta đi mau!”

Anh kinh ngạc nhìn cô, không có thời gian để nghĩ, nhấn mạnh ga, xe nhanh chóng quay ngược trở lại, nhóm người kia đuổi theo chạy đến tận cửa ra.

Dịch Hành Vân hơi mơ hồ, anh không biết có phải do tay mình bị bắn rất đau không, hay là bị đâm một cái nên hồng đầu rồi, bởi vì, anh cảm thấy Nhậm Hiểu Niên trước mắt này hoàn toàn không giống một đứa trẻ.

Bắt đầu thoát khỏi những kẻ bám theo đó, cô liền thể hiện năng lực kinh người.

Đầu tiên, cô bé dường như biết lái xe thể nào, bộ ly hợp nên thay đổi thế nào cô bé cũng biết.

Hơn nữa, tại sao trong tình hình khẩn cấp, cô bé còn có thể bình tĩnh nhắc nhở anh không thể về nhà. Cô bé nói, đối phương nếu có thể ngăn họ ở công ty bách hóa, chắc chắn cũng đã tập trung ở nơi ở của anh, nếu anh về nhà ngay sẽ rất nguy hiểm

Cho nên, anh theo ý của cô bé, trực tiếp lái xe đến tòa biệt thự kia.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ chúng ta lại quay về đây.”

Về mặt cô bé khi nói những lời này, chắc chắn mà nhạy bén, thật sự giống một người phụ nữ thông minh, mà không phải là cô gái nhỏ.

Đi vào biệt thự, anh ngồi lên sofa nhập khẩu còn chưa được xé vỏ ra thở, cô lập tức lấy một đồng thuốc từ trong túi nhỏ ra, động tác nhanh nhẹn bắt đầu cắt ống tay áo lông của anh, kiểm tra miệng vết thương.

Động tác nhanh nhẹn vẫn chỉ là hình dung đơn giản, nếu nói chính xác hơn thì cô bé có dáng vẻ rất chuyên nghiệp, giống hệt như bác sĩ.

Cho nên, anh mới mơ hồ, mới buồn bực. Một đứa trẻ bảy tuổi sao lại biết việc này? Sao có thể lợi hại như vậy? Cô bé không sợ máu sao? Không sợ thấy miệng vết thương sao? Vào thời điểm này, hẳn là cô bé phải kinh hoàng sợ hãi hơn anh, thế mới bình thường chứ?

“Thật tốt quá, may là viên đạn chỉ sượt qua da.....” Cô mở miệng nói, lấy lọ thuốc với băng gạc ra, giúp anh vệ sinh máu với vết bắn trên cánh tay cùng miệng vết thương, lại nói tiếp: “Đây là thuốc bôi ngoài da Thần Võ làm, rất có hiệu quả với xước da và cả miệng vết thương nữa, chú cố chịu đựng một chút, khử trùng sẽ hơi đau.....”

Cô vừa nhẹ giọng giải thích, vừa bôi thuốc cho anh.

“Ừm..... Đau quá.....” Miệng anh mím lại.

“Cố chịu chút nữa, xong ngay đây, nhanh lắm.” Cô vội động viên, nhẹ tay hơn, nhưng động tác lại nhanh hơn.

Dịch Hành Vân trợn mắt nhìn cô bé, cảm thấy tình hình này hình như bị đảo ngược rồi. Anh như biến thành trẻ con, cô mới là người lớn.

Bôi thuốc thật nhanh, băng lại miệng vết thương, tiếp đó cô ngẩng đầu nhìn khoe miệng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

“Khoe miệng chú rách rồi..... Rất đau phải không? Thật sự xin lỗi, đều là tại tôi làm liên lụy đến chú.....”

Cô đau lòng đưa tay xoa nhẹ lên khoe miệng bầm tím rỉ máu của anh.

Anh ngẩn ra, chẳng hiểu sao trái tim lại đập thình thịch.

Vừa rồi anh còn buồn bực vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy, nhưng giờ phút này anh mới phát hiện đôi tay đang nhẹ nhàng chạm vào anh, còn cả đôi môi của cô, đều đang run nhè nhẹ.

Giờ khắc này anh mới hiểu ra, cô thật sự sợ hãi, chẳng qua cô vẫn cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi và sự kinh hoàng đấy, cố gắng chống đỡ đến bây giờ.

Tim đập thình thịch đột nhiên biến thành một nỗi đau rồi rầm, anh phản xạ muốn ôm cô vào lòng, thấp giọng trách mắng: “Cái đồ ngốc nhỏ này, đừng có cố ý giả vờ thành người lớn, sợ thì nói ra, đau thì khóc, trẻ con có quyền khóc lớn hét to, chứ không nên lo lắng cái gì mà liên lụy hay không liên lụy.”

Cô dựa vào trong ngực anh, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng buông lỏng, nước mắt trào ra như vỡ đê.

“Tôi..... Tôi thật sự rất sợ..... Rất sợ chú bị bọn họ giết chết.....” Cô khóc nói.

Phát súng kia, thật sự dọa chết cô. Nhìn anh bị thương, cô mới phát hiện tầm quan trọng của anh trong lòng cô, mới phát hiện, cô yêu anh, đã sâu đậm đến thế.

“Đừng sợ, không phải chú vẫn ổn sao?” Anh vuốt ve sợi tóc của cô, dịu dàng nói.

Ôm cô như vậy, không biết vì sao lại cảm thấy rất thật, rất thỏa mãn, nhưng anh lại không thể giải thích được cảm giác kỳ diệu này là gì.

Thậm chí, càng ôm thân hình mềm mại này, lại càng không muốn buông ra, càng muốn ôm cả người cô vào lòng anh, hóa thành một phần trong anh.

“Chú đâu có ổn? Người kia..... đánh chú rất mạnh..... Quả thực đã muốn giết chú.....” Cô vẫn khóc nức nở.

“Thằng khốn kia thực sự xuống tay rất ngoan độc..... Ừm!” Anh nói xong quai hàm hơi động, lại đau một trận.

Cô lập tức ngẩng đầu, vội hét lên: “A! Chú đừng động đấy, tôi còn phải giúp chú bôi thuốc.”

Cầm lấy thuốc bôi vết thương ngoài da, cô cẩn thận dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng xoa lên khóe miệng anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của cô tập trung gần ngay trước mắt, trên đôi má bánh mì vẫn còn vết bị đánh, hai dòng nước mắt vẫn ở đó, đáng vẻ kia khiến người ta thương xót lại không muốn buông ra.

Anh vươn tay trái nhẹ nhàng lau nước mắt của cô, hỏi: “Mặt còn đau không?”

Cô lắc đầu, “Không đau nữa.”

“Nhưng còn hơi sưng.....”

“Tí nữa chườm đá là ổn, tôi không sao cả?” Cô đè hai má, cố nặn ra một nụ cười.

Đáng yêu như thế, ngây thơ như thế, mê người như thế.....

Một nỗi xúc động kỳ lạ đánh thẳng vào gáy anh, anh như mê mẩn, cúi đầu hôn lên má cô.

Cô ngẩn ngơ, chớp chớp đôi mắt to tròn.

Anh bỗng chốc cũng ngẩn ra, bị hành động này của mình làm cho giật mình, dần ra tại chỗ.

Anh đang làm gì vậy? Rốt cuộc anh đang làm cái chết tiệt gì vậy?

“Dịch Hành Vân, chú..... Chú sao lại..... Hôn tôi.....” Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng, thâm vui mừng.

Đúng, sao anh lại hôn cô bé? Không phải anh ghét tiểu quỷ sao? Giờ anh bị thần kinh gì vậy?

“Chú..... Chú chỉ là.....” Anh gặp quỷ rồi, không tìm được lý do.

“Không phải chú cũng học tôi hôn nhẹ để nói cảm ơn chứ?” Cô hơi nhấp môi, cố ý cười nhạo nhìn anh.

Một giây này, anh lại bị hai phiến môi nhỏ kia của cô làm tim đập loạn, như bị điện giật vội thu tay lại, quay đầu, khó có thể tin được cúi đầu thở một hơi.

Chết người, anh lại còn muốn hôn lên môi nhỏ của cô?

Anh sao vậy? Cô chỉ là một cô bé bảy tuổi thôi! Một người đàn ông bình thường sẽ muốn hôn miệng một bé gái sao? Sẽ sao?

“Dịch Hành Vân, chú khỏe không?” Cô tới gần muốn nhìn anh.

“Chú không tốt, thật không tốt, cháu đừng lại gần đây.” Anh lấy bàn tay dè mặt mình, sắp điên rồi.

“Chú sao vậy?” Anh càng trốn cô càng thấy kỳ lạ.

“Chú..... Cả người đều bắn chết, thấy hôi rồi.” Anh đứng lên khỏi sofa, chán ghét nhìn vết máu với vết bắn trên áo lông.

Nhất định là hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, làm lý trí của anh lộn xộn hết cả lên.

“Không được, chú phải nghĩ cách rửa mặt chải đầu, thay quần áo.....” Anh nhú mày nói. Tắm rửa sẽ làm tinh thần mình sáng khoái hơn, sẽ không suy nghĩ linh tinh nữa.

“Chú định về nhà sao?” Cô bắt an mở to hai mắt.

Anh xoay người nhìn cô, nghiêm mặt nói: “Không, nếu về ngộ nhỡ bị để mất đến thì nguy, chúng ta tạm thời đến ở khách sạn đi!”

“Khách sạn?”

“Đúng, muốn tránh những người đó cũng chỉ còn cách ở lại khách sạn một thời gian.”

Anh lập tức gọi điện thoại cho Lý Minh Tông, trước tiên bảo anh ta đặt một phòng khách sạn, rồi đưa xe tới đón họ đi.

Một giờ sau, họ đã ở trong phòng cao cấp của khách sạn lớn.

Lý Minh Tông không rõ tình hình lắm. Nhìn mặt với tay ông chủ bị thương còn bị dọa kêu oa oa, Nhậm Hiểu Niên đành phải giải thích đơn giản toàn bộ sự việc.

“Rốt cuộc là kẻ nào muốn bắt cháu?” Lý Minh Tông kinh hãi.

“Tôi cũng không biết.” Cô phiền não cau mày, lòng nặng trĩu.

“Tôi nghĩ kẻ xông vào biệt thự cũng là bọn chúng.” Dịch Hành Vân trầm ngâm nói.

“Thế thì phải báo cảnh sát mau, nào có ai lại hung hãn cầm súng bắn người bị thương như thế?” Lý Minh Tông vội hét lên.

“Không, đừng báo cảnh sát, đừng để lớn chuyện.” Nhậm Hiểu Niên lo âu nhăn mặt hét lên.

“Sao lại có thể không báo cảnh sát được? Đã uy hiếp đến an toàn của hai người rồi.” Lý Minh Tông trợn mắt.

“Không được, báo cảnh sát sẽ làm sự tình càng phức tạp, Dịch Hành Vân, xin chú, đừng báo cảnh sát.....” Cô kéo tay Dịch Hành Vân năn nỉ.

Dịch Hành Vân ngồi xổm xuống, an ủi cô: “Cháu tỉnh táo lại trước đã, đi tắm đi.”

“Đồng ý với tôi, trước đừng báo cảnh sát, cho tôi một ít thời gian, tôi sẽ nghĩ cách tra ra lai lịch của bọn họ.” Cô kích động nói.

“Một tiểu quỷ như cháu tra thế nào.....” Lý Minh Tông phì cười.

“Đừng nói tôi là tiểu quỷ nữa! Tôi không phải là tiểu quỷ, tôi không phải –” Cô tức giận hét to với anh ta.

Cô hét xong, đến cả mình cũng ngây ra, áp lực tích tụ cả một ngày khiến cô không khống chế được.

“Xin lỗi..... Tôi.....” Cô lập tức xin lỗi, cũng ảo não lấy bàn tay chụp lên trán mình.

Dịch Hành Vân đau lòng cầm tay cô, kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy: “Được rồi được rồi, Hiểu Niên, cháu mệt rồi, nghe lời, đi vào tắm trước đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Nhưng mà.....”

“Chú sẽ xử lý, tin chú.”

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Chú sẽ không báo cảnh sát, cháu yên tâm đi, tắm rửa xong nghỉ ngơi cho khỏe, tạm thời quên chuyện hôm nay đi.” Anh vuốt ve tóc cô lại nói.

“Vâng.” Cô đưa tay ôm gáy anh, mặt dựa trên vai anh.

Dịch Hành Vân cảm thấy thân hình nhỏ nhoi đang run rẩy, cũng không nói thêm gì nữa, ôm cô vào phòng tắm luôn, đặt cô bên bồn tắm lớn, giúp cô xả nước vào bồn, vừa xả nước vừa thử nước ấm.

“Chờ một chút rồi vào tắm, sẽ thoải mái hơn.” Anh dịu dàng nói.

“Vâng.” Cô ngẩng đầu lên cười yếu ớt với anh.

Anh đưa tay vén mấy sợi tóc phất phơ của cô, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô, trong lòng không hiểu sao lại rung động.

Về mặt cô dịu dàng mà thuần thực, lại khiến anh muốn cô trở thành người lớn, lại khiêu khích trái tim anh.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, anh sa vào mê hoặc mấy giây.....

Lý Minh Tông ngăn người trông mắt nhìn bọn họ, mạch máu cũng nghẽn lại.

Đây..... Người đàn ông dịu dàng này là ai vậy? Tuyệt đối không phải là ông chủ thích sạch sẽ ích kỷ lạnh lùng ghét trẻ con của anh, không phải!

Dịch Hành Vân kìm chế rung động trong ngực, hít sâu một hơi, ra khỏi phòng tắm, đóng cửa lại, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Minh Tông, anh tìm thám tử tư, kín đáo tìm hiểu tất cả mọi việc.....” Nói xong, anh quay đầu, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Lý Minh Tông, lòng mày anh nhú lại: “Anh đang nhìn gì đấy?”

“Tổng giám đốc, anh có khỏe không?”

“Không khỏe, anh không thấy tôi bị thương sao?” Anh tức giận nói.

“vậy..... Có bị thương đến đâu không?” Lý Minh Tông hỏi lại.

“Cái gì?” Anh lườm anh ta.

“Anh đối xử với Nhậm Hiểu Niên tốt đến mức làm tôi phát run đấy.” Lý Minh Tông làm bộ hơi run lên.

Anh không được tự nhiên khựng lại, hỏi lại: “Có sao?”

“Anh làm tôi mù rồi? Anh thật sự giống như người khác vậy.”

“Hoặc là Nhậm Hiểu Niên khơi dậy tình thương của cha ẩn sâu trong nội tâm tôi!” Anh nhanh chóng giải thích.

“À? Là tình thương của cha sao? Nhưng sao tôi lại cảm thấy anh đối xử với cô bé không giống con gái, mà giống.....” Lý Minh Tông vuốt cằm suy tư tìm từ thích hợp.

“Giống cái gì?” Anh cảnh giác hỏi.

“Như với tình nhân nhỏ.”

Cả người anh cứng đờ, bị Lý Minh Tông nói trúng sự hoảng loạn sâu trong lòng.

Giống..... Tình nhân?

“Đừng nói bậy! Rất buồn cười!” Anh xấu hổ giận dữ mắng.

“Đúng vậy, đúng là rất buồn cười, tôi cũng thấy không thể tưởng tượng nổi!” Lý Minh Tông không sợ chết bổ sung thêm một câu, nhưng suýt chút nữa bị ánh mắt lạnh như băng của ông chủ bắn thủng, sợ tới mức vội vàng cứng lại: “À..... Nhưng mà, chuyện này cũng không có gì, cô bé rất đáng yêu, sẽ làm ít đàn ông

muốn chiều một chút, ôm một chút, hôn một chút, rất bình thường. Anh trai tôi thường ôm con gái anh ấy hôn má, chiều con gái vô cùng.....”

Ồ, hóa ra muốn chiều một chút, ôm một chút, hôn một chút..... Là bình thường sao?

Dịch Hành Vân hơi yên tâm, may mắn, may mà anh đối xử với Nhậm Hiểu Niên như thế cũng không có gì là không bình thường.

“Chỉ cần không giống biến thái yêu trẻ con muốn làm chuyện kỳ quái với trẻ con, ví dụ như là hôn môi thân mật với mấy động tác ghê tởm như động chạm vào người các cô bé thì sẽ không sao.....” Lý Minh Tông lại bổ sung thêm một câu.

Sắc mặt Dịch Hành Vân trong nháy mắt trắng xanh, kinh ngạc đến ngây người.

Hôn môi thân mật với động chạm.....

Muốn làm loại chuyện này với cô bé chính là biến thái yêu trẻ con?

Không –

Anh không phải biến thái! Anh không muốn là biến thái!

Lý Minh Tông hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt ông chủ đã thay đổi, còn tự cho là mình biết rất nhiều nói tiếp:“Đúng rồi, tôi còn nghe nói đám cuồng trẻ con đó đều có đặc trưng như là đều đã ngoài ba mươi tuổi mới phát bệnh, không có hứng thú với người khác phái trưởng thành hoặc cùng tuổi. Hơn nữa, hơn nửa trong số họ còn độc thân.....”

Nói đến một nửa, anh cảm thấy bất thường. Sao mấy đặc trưng này lại giống người nào đó?

Kết quả, vừa ngẩng đầu đã thấy “Người nào đó” đang dùng ánh mắt giết người lườm anh.

“Tôi..... Tôi không phải đang nói anh.....” Anh ta sợ hãi vội giải thích.

“Đi ra ngoài.” Dịch Hành Vân lạnh lùng gầm lên giận dữ.

Lý Minh Tông vội vàng chạy ra khỏi khách sạn, nhưng lời anh ta nói lại làm Dịch Hành Vân gần như điên lên rồi.

9. Chương 9

Bởi vì lời nói của Lý Minh Tông, hại Dịch Hành Vân liên tục mất ngủ ba ngày ba đêm.

Anh thực phiền não, chỉ sợ mình thật sự bị bệnh, điên rồi, ba ngày qua luôn cố gắng duy trì khoảng cách với Nhậm Hiểu Niên, nhưng cố tình hai người ở cùng một phòng khách sạn, ban ngày anh thông qua máy tính xử lý công tác, cô bé chuyên tâm sử dụng cái Ipad kia, sẽ không chủ động âm ỷ anh, nhưng cho dù không nói chuyện nhiều với nhau, anh lại vẫn để ý nhất cử nhất động của cô bé.

Có khi, khi anh phục hồi tinh thần, phát hiện anh bắt gặp nhìn cô bé chăm chăm.

Sau đó anh sẽ sợ hãi đổ mồ hôi lạnh.

Hồng rồi! Đầu của anh quả nhiên có vấn đề, đối mặt với một cô bé bảy tuổi, anh lại bị hấp dẫn, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người cô bé, bệnh này phải đến khoa nào đây?

Bác sĩ tâm lý? Khoa Thần kinh não? Hay là khoa nhi?

Ngày hôm qua anh đưa cô bé đến nhà ăn khách sạn dùng cơm, còn chú ý đến những đứa trẻ con khác, nhất là những cô bé khoảng bảy tuổi, kỳ lạ là, anh vẫn chán ghét đám tiểu quỷ này, bọn chúng đa số ngây thơ lại hồn nhiên, có tranh cãi âm ỉ khiến anh phiền chán, dường như, chỉ có đối mặt với Nhậm Hiểu Niên anh mới có cảm giác kỳ lạ.

Không, phải nói, so với những cô bé cùng tuổi, Nhậm Hiểu Niên có vẻ rất khác.

Cô bé có thể im lặng tảo nhả ăn cơm, dùng giọng điệu người lớn nói chuyện phiếm cùng anh, cô bé không ồn ào huyên náo, không nhiều lời, cô bé ổn trọng khéo léo, cô bé, hoàn toàn không giống trẻ con.....

Là vì cô bé trưởng thành quá sớm, mới hai anh thường xuyên quên cô là một con nhóc, mà coi cô bé như người lớn sao?

Áo giắc này, vấn đề là do cô bé, hay do anh?

Nếu đây là tình thương của cha, hoặc là yêu thích với vật cứng thì còn may, cố tình, chính anh lại hơi cảm thấy mình đối với cô bé không phải loại tình cảm “Bình thường” này.....

Không phải bình thường, là không bình thường.

Mấy đêm nay, Nhậm Hiểu Niên thường chạy tới ngủ cùng anh, dường như chỉ có ở bên cạnh anh mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ. Tuy rằng anh rất muốn lý trí đuổi cô bé về giường, nhưng vừa thấy vẻ mặt tin tưởng khi ngủ của cô bé, tay anh lại hoàn toàn không nghe theo chỉ đạo mà ôm cô bé, để cô bé gối lên khuỷu tay anh an ổn đi vào giấc ngủ. Hơn nữa, càng không thể khống chế muốn khẽ vuốt tóc cô bé, mặt cô bé, môi cô bé..... Có khi, còn hôn trộm hàng lông mày, mũi cô bé.....

A, chết tiệt không nghe theo sự điều khiển, anh không thể kiềm chế, anh không muốn thừa nhận mình không bình thường, nhưng thực hiển nhiên anh đã không bình thường rồi.

Nhất là giấc mơ tối hôm qua.....

Trong giấc mơ của anh, cô biến thành một cô gái hơn hai mươi tuổi, đứng ở bên cửa sổ sát đất, hai tay ôm lấy mình, mỉm cười nhìn anh.

Anh không kìm lòng được đi qua, hôn cô thật sâu, còn muốn ôm cô lên giường, đặt cô dưới thân anh, khi đang muốn cởi quần áo của cô, cô lại biến trở về khuôn mặt nhỏ nhắn bảy tuổi, mở to đôi mắt vô tội nhìn anh, hồn nhiên hỏi anh: “Dịch Hành Vân, chú đang làm gì vậy?”

Anh hốt hoảng tỉnh lại, trái tim suýt chút nữa vỡ nát, cứ mở to mắt đến hừng đông không dám ngủ tiếp.

Ánh mắt lại lén dờ về phía Nhậm Hiểu Niên bên cửa sổ, cô bé chuyên tâm nhìn máy tính, không gây rối, cũng rất an nhàn, không chút cảnh giác.....

Cô không biết gì cả, không biết vò của anh, càng không biết sự phiền chán hoảng sợ của anh.

Cô không biết, anh sắp biến thành sói hoang, muốn ăn sạch con thỏ nhỏ là cô!

Shit!

Cho tới bây giờ anh cũng không ngờ, một tiểu quỷ bảy tuổi sẽ khiến trật tự cuộc sống của anh đảo lộn.

Chẳng những có nhà không thể về, còn phải trốn ở khách sạn, hai mươi tư giờ đối mặt với cô.

Mệt mỏi quá, so với liên tục công tác một tháng còn mệt hơn. Mới ba ngày, anh đã cảm thấy mình sắp không chịu nổi rồi.

Thật vất vả cho đến chạng vạng, Nhậm Hiểu Niên còn đắm chìm ở trong máy tính, hết sức chuyên tâm, anh cũng đã đến cực hạn.

Phiền lòng vò tóc, anh thở hắt ra, bỗng nhiên đứng lên, quyết định đi ra ngoài một chút.

“Chú muốn đi ra ngoài một chút.”

Không được, anh không thể tiếp tục ở cùng cô, nếu không anh sẽ điên mất.

“Chú muốn đi đâu?” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Đương nhiên đi làm chuyện của chú.” Anh lạnh lùng đi về phía tủ quần áo.

Cô ngẩn ngơ, không rõ vì sao anh trở nên hung dữ như vậy.

“Chú làm sao vậy?”

“Chú có sao đâu?” Anh nhú mày hỏi lại.

“Chú..... Tâm trạng không tốt sao?” Cô thử hỏi.

“Không liên quan đến cháu.”

“À.....” Cô bị giọng điệu của anh của anh làm tổn thương, ngậm miệng lại.

Anh đưa lưng về phía cô, cởi quần áo ở nhà trên người, lộ ra thân trên gầy gò. Cô không dám nhìn thẳng, lại không nhịn được mê luyến lên liếc qua.

Dáng người Dịch Hành Vân gầy nhưng rắn chắc, người cao chân dài, tỉ lệ tuần tú tao nhã, cùng với khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai, tạo thành sức hấp dẫn nam tính thành thực.

Tim cô đập rộn ràng, ánh mắt lướt theo đường cong mê người từ vai cho đến cánh tay phải, khi thấy miệng vết thương thì bỗng ngừng lại.

“Hôm nay chú còn chưa thay thuốc đúng không? Dịch Hành Vân, tôi giúp chú.....”

“Không cần, đã đỡ hơn nhiều rồi.” Anh cầm lấy áo sơ mi mặc vào, buồn bực nói. So với nội thương, ngoại thương này không đáng nói.

“Phải bôi thuốc chứ, vết thương do súng dễ nhiễm trùng lắm.....” Cô lo lắng nói.

“Chú nói không cần.” Anh xoay người quát khế.

Cô hoảng sợ, ngẩn ra nhìn anh.

“Tay chú không sao.” Anh nghiêng đầu sang một bên, không nhìn cô, cài cúc lại.

“Vậy uống thuốc giảm sốt Thần Võ làm rồi hẵng ra ngoài được không?” Cô lo lắng, chủ động lấy ra một viên viên thuốc từ trong túi, lại rót một cốc nước ấm, đi về phía anh, “Thuốc Thần Võ làm rất hiệu nghiệm, anh ta rất lợi hại, chẳng phải tôi cũng từng nói anh ta là thiên tài sao? Sở trường của anh ta là y học, khi chúng tôi ở cùng nhau, có bệnh đều dựa vào thuốc của Thần Võ.....”

Thần Võ, Thần Võ, nghe cô không ngừng lặp lại cái tên này làm cho anh càng phiền, vì thế anh không kiên nhẫn vẫy tay, tức giận gầm lên: “Chú đã nói là không cần!”

“A!” Đúng lúc cô đi đến bên cạnh anh, bị cái vung này đánh trúng vào trán, cả người ngã sấp về phía sau, cái chén rơi xuống, mà tay cô ấn thẳng lên đồng mảnh vỡ, mảnh thủy tinh nhỏ đâm vào lòng bàn tay cô.

“Á.....” Cô đau đến nhú chặt đôi mày.

Anh quá sợ hãi, vội vàng ngồi xuống nắm tay cô lên, vừa nhìn thấy sắc mặt đã đột biến.

Bàn tay trắng nõn bị mảnh vỡ đâm vào, máu chảy ròng ròng.

Anh nhìn xem mà lòng đau như bị dao cắt, vừa tức lại vừa đau mắng to: “Cháu xem, ai bảo cháu nhiều chuyện? Chú đã nói chú không cần uống thuốc rồi.....”

“Tôi.....” Cô kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt vô tội.

Có lòng tốt suy nghĩ cho anh, thế nhưng anh lại nói cô nhiều chuyện.....

Anh luống cuống tay chân gấp mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay cô, lại vội vàng bôi thuốc cho cô, quần băng vải, cơn giận dữ vẫn không thể hạ xuống, miệng càng không ngừng trách mắng: “Về sau đừng xen vào chuyện của người lớn, tự chăm sóc mình là được, đừng có gây phiền toái cho chú.”

“Thật xin lỗi, tôi chỉ hy vọng chú nhanh chóng hồi phục, lại khiến cho chú gặp phiền phức, đều là lỗi của tôi.....” Cô tủi thân khẽ nói, hốc mắt phấp phồng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã sắp khóc, lòng anh căng thẳng, tức giận cũng bay mất, giọng nói bất giác nhẹ nhàng hơn: “Được rồi, là chú không đúng, chú không nên nổi giận với cháu.”

Anh vừa nói như vậy, nước mắt cô lại càng không khống chế được, rơi xuống thành hàng.

“Người ta quan tâm chú, chú lại thật hung dữ.....”

“Biết biết, đừng khóc.” Những giọt nước mắt trong suốt chui vào lòng anh, nặng như đá ngàn cân.

“Chẳng biết vì sao hôm nay tâm trạng chú không tốt, lại tức giận với tôi, tôi đâu có trêu chọc chú.....” Cô ghen ngào lên án.

Có, cháu có, chính là do cháu mới khiến lòng tôi loạn như vậy.....

Anh ai thán trong lòng, có khổ mà không nói nên lời, không thể nói ra.

“Được rồi, đừng khóc nữa.....” Anh thấy cô khóc trong lòng cũng vô cùng vô cùng buồn bực, không biết phát tiết như thế nào.

“Tôi muốn khóc đấy, sao nào?” Cô âm thầm tức giận.

Anh không biết, anh vừa mới hại cô đau tay cả lòng cũng đau, tên đáng ghét, không biết gì, không biết cô yêu anh, lại không thể nói ra.

Anh không biết, trái tim bảy tuổi vốn không thể chứa được tình cảm hai mươi sáu tuổi, không biết tràn đầy tình yêu bị nhốt trong thân xác bảy tuổi đau khổ bất đắc dĩ đến nhường nào.

Anh không biết, cô muốn hồi phục bộ dáng lúc trước, đứng ở trước mặt anh, lớn tiếng nói cho anh, cô yêu anh.

“Tôi muốn khóc..... Không được sao? Cái đồ xấu xa này, quan tâm chú không được, chẳng lẽ khóc cũng không cho à? Chú bảo tôi đừng quẫn chú, vậy chú cũng đừng quẫn tôi.....” Cô trừng một đôi mắt đăm đăm, muốn phát tiết toàn bộ oán khí ra ngoài.

“Đủ rồi, chú đã phiền lắm rồi, cháu lại còn khóc!” Anh gầm lên.

Cô ngẩng người, ước chừng năm giây, mới gào lại: “Được, tôi đi, tôi không phiền chú.”

Gào xong, cô đi thẳng về phía cửa lớn.

Anh nóng vội giữ chặt cô: “Cháu muốn làm gì?”

“Buông tay, tôi đi ra ngoài chú sẽ không thấy phiền nữa.” Cô ra sức đẩy anh ra.

“Cháu đừng náo loạn! Trở về cho chú –” Anh vừa phiền vừa tức vừa đau lòng, một tay xoay người cô lại, nhưng sức lực quá lớn, liền đẩy cô ngã lên sofa.

Mắt thấy cô sẽ bị ngã mặt mũi bầm dập, anh hít mạnh một hơi, lập tức dùng sức ôm cô vào trong lòng, khi cô ngã dùng chính cơ thể mình bảo vệ cô.

Cô thở gấp cuộn mình trong lòng anh, không nhúc nhích.

“Sao vậy? Có bị đụng vào đâu không –” Anh không để ý khuỷu tay bả vai đau đớn, nâng nửa người trên, cúi người hỏi, nhưng cổ họng phút chốc thít chặt lại, rốt cuộc không thể ra tiếng.

Bởi vì cô đang dùng một đôi mắt mang theo oán trách mà lại nóng bỏng nhìn anh.

Trong chớp mắt, trái tim và lý trí của anh gần như bị hòa tan, đầu óc cũng không khống chế được, tất cả ý thức bị bóng tối tà ác bao trùm, anh không thể tự hỏi, chuyện duy nhất muốn làm chính là chậm rãi cúi đầu, chậm rãi tiến gần đến khuôn mặt cô.....

Cô nín thở tức, đồng tử nháy mắt thu nhỏ lại, vừa sợ vừa luống cuống nhìn môi của anh đến gần cô.

Ngay khi anh sắp chạm đến cô, cảnh trong mơ tối hôm qua hiện lên trong đầu anh. Anh bỗng nhiên bình tĩnh, lúc này mới phát hiện chính mình đang làm động tác giống như trong mộng, cũng nghĩ chuyện dở bản giống như vậy.

Đây là..... Sao lại thế này? Bây giờ anh đang làm gì cô bé vậy? Muốn làm cái gì thế hả?

Thoáng chốc, anh sợ tới mức toàn thân cứng đờ, lùi mạnh về phía sau, trừng mắt nhìn cô bé giống gặp quỷ.

“Trời ạ..... Tôi thấy tôi thật sự điên rồi..... Hoàn toàn điên rồi!” Anh hoảng sợ nói xong, sắc mặt trắng bệch xoay người lao ra khỏi phòng.

Cô thất thần ngồi yên tại chỗ, nhẹ nhàng ấn môi mình, một lòng hoảng hốt.

Dịch Hành Vân vừa mới..... muốn hôn cô.....

Ánh mắt cùng vẻ mặt của anh, tuyệt không giống coi cô như trẻ con bảy tuổi.

Không giống chút nào.....

Lý Minh Tông vội vàng tới khách sạn, khi nhìn thấy Dịch Hành Vân ở một quán bar dưới khách sạn, đã phát hiện sắc mặt anh vô cùng khó coi.

Nửa giờ trước anh nhận được điện thoại của Dịch Hành Vân, muốn anh lập tức tới đây. Anh không dám chậm trễ, cấp tốc đến chạy, tưởng đã xảy ra chuyện lớn, ai dè, mệnh lệnh nhận được lại là –

“Anh muốn tôi đưa Nhậm Hiểu Niên đi?” Anh hoảng hốt hỏi.

“Đúng, đưa con bé đi, càng xa càng tốt.” Dịch Hành Vân nốc một ngụm rượu, vẻ mặt hung ác.

Anh không thể giữ Nhậm Hiểu Niên ở bên người, tiếp tục thế này nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Vì sao? Cô bé chọc giận anh mất hứng sao?” Lý Minh Tông khó hiểu.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đưa đi là được rồi, lập tức, lập tức.” Trong phần nộ còn mang theo hoảng sợ làm người ta khó hiểu.

“Nhưng..... Muốn tôi đưa cô bé đi đâu?” Lý Minh Tông lại hỏi.

“Cơ quan bảo vệ trẻ em, viện mồ côi, đều được, chỉ cần có thể nhận cô bé, xác định nơi đó an toàn.....” Anh lo lắng nói

“Như vậy được không? Cô bé sẽ chấp nhận sao?” Lý Minh Tông cảm thấy Nhậm Hiểu Niên sẽ không muốn đi.

Nha đầu kia trưởng thành sớm lại có chủ kiến, có khi anh thường cảm thấy cô bé chỉ có bề ngoài giống trẻ con, thật ra lại là người lớn.

“Chuyện này không phải do con bé quyết định, dù sao bây giờ cậu mang con bé đi đi, đừng để tôi gặp lại nó.” Dịch Hành Vân gầm nhẹ.

Gặp lại cô, nói không chừng anh sẽ thật sự phạm tội!

Nói không chừng sẽ thật sự..... Trở thành biến thái!

“Tổng giám đốc.....” Lý Minh Tông ngạc nhiên, rốt cuộc Nhậm Hiểu Niên đã làm chuyện gì, khiến cho ông chủ tức giận như vậy?

“Đừng nhiều lời, nhanh đi.” Anh hét to, dấm mạnh lên mặt bàn.

“Vâng.” Lý Minh Tông không dám hỏi nhiều, vội vàng lên lầu đi tìm Nhậm Hiểu Niên.

Còn một mình anh tiếp tục ở trong quán bar tự chuốc rượu, trầm nghĩ nhanh chóng dập tắt dục vọng không nên có kia.

Đúng, dục vọng, anh không chỉ là đơn thuần yêu thương Nhậm Hiểu Niên, trong nháy mắt vừa muốn hôn cô bé, trong đầu anh nghĩ, hoàn toàn là chuyện đàn ông muốn làm với phụ nữ, là một loại.....

Dục vọng!

Tay cầm chén rượu càng không ngừng run run, anh trừng mắt nhìn rượu trong chén lay động, vừa căm ghét vừa khủng hoảng.

Lại..... Đối với một cô bé mới bảy tuổi.....

Đáng chết, anh thật sự là tên biến thái!

Dịch Hành Vân một ngụm uống cạn rượu, thở ra một hơi, lại cầm cả bình rượu nốc cả vào, hận không thể dùng cồn rửa sạch toàn bộ ý nghĩ ghê tởm trong cơ thể anh.

“Dịch Hành Vân, sao anh lại ở đây uống rượu? Con gái bảo bối của anh đâu? Mẹ nó không đi cùng anh sao?” Ôn Hân lạnh lùng châm chọc vang lên bên tai.

Anh ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Ôn Hân diêm lệ thành thực, ngẩn ngơ.

“Hừ, chẳng lẽ bắt đầu cảm thấy trẻ con thực phiền, rất hối hận sao?” Ôn Hân cười lạnh, trong lòng oán giận anh vẫn chưa tiêu, không chỉ hận anh lừa gạt, còn giận anh không gọi điện giải thích xin lỗi.

Nếu không phải đêm nay hẹn bạn ở đây tình cờ gặp được anh, dường như anh đã không có ý định gặp lại cô.

Người đàn ông đáng giận này, dám làm tổn thương tự tôn của cô, bây giờ nhìn anh đau khổ uống rượu giải sầu, cô sao có thể không nhân cơ hội mà trả thù anh một phen.

Dịch Hành Vân nheo mắt lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, nói giọng khàn khàn: “Đúng..... Hối hận..... Thực hối hận.....”

Hối hận gặp Nhậm Hiểu Niên, hối hận đưa cô về nhà, hối hận thân thiết với cô.....

Anh thật sự rất hối hận.

Ôn Hân nhướn mày, vui sướng khi người gặp họa nói móc nói: “Xứng đáng, đây đều là do anh tự tìm, anh tự gánh chịu hậu quả đi.”

Dứt lời, cô đùa cợt đắc ý cười, xoay người bước đi.

Nhưng Dịch Hành Vân phút chốc lại đứng dậy túm lấy tay cô, dùng sức kéo cô về phía anh.

“A? Anh làm gì..... Ừm!” Cô ngạc nhiên hô, nhưng tiếng nói lại bị nụ hôn vội vàng nồng nhiệt của anh ngăn chặn.

Cô chỉ từ chối vài giây đã không kiềm chế được đáp lại anh, âm thầm vui mừng, anh đúng là vẫn không quên được cô.

Kích cuồng hút liếm quấn quýt lấy đôi môi cùng đầu lưỡi khô gọi của Ôn Hân, ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, anh càng không ngừng nói nhảm, đúng, như vậy mới đúng, anh thích phụ nữ thành thực, tuyệt đối không phải trẻ con..... Không thể nào.....

Hai người ở góc quán bar hôn đến khó chia lìa, sau một lúc lâu, anh ở bên tai cô nặng nề hừ nhẹ: “Chúng ta lên lầu.”

“Muốn thuê phòng sao?” Cô thở gấp.

“Tôi đã thuê rồi.....”

Anh nói xong ôm cô, đi ra khỏi quán bar, theo thang máy về phòng trên tầng mười hai. Trên đường đi môi hai người vẫn giồng nam châm quấn quýt không rời.

Đi đến cửa phòng, bọn họ mới hơi tách ra. Cô mới thở gấp cười quyến rũ gỏ lên trên vai anh, đầu ngón tay đã bắt đầu cởi cúc áo anh.

Anh đưa tay rút thẻ từ mở cửa, mới bước vào chợt nghe gặp Nhậm Hiểu Niên tức giận hét lớn: “Tôi muốn đi tìm Dịch Hành Vân, anh ta ở đâu –”

Ôn Hân kinh ngạc dừng tay, anh cũng không vui vẻ nhả nụ cười, lớn tiếng khiển trách: “Ầm ỹ muốn chết, sao còn chưa đi?”

Nhậm Hiểu Niên nhìn thấy anh ôm eo Ôn Hân đi vào, nhất thời trở mặt ngây người.

Thấy anh ba phần say, đôi Ôn Hân đỏ mọng hơi sưng, cùng với tư thế thân mật của hai người, đều thể hiện rõ trước khi bọn họ vào cửa đã làm cái gì, và sau khi vào cửa muốn làm cái gì.

“Hà? Sao cô bé này lại ở đây?” Ôn Hân ngạc nhiên hỏi.

Anh không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Nhậm Hiểu Niên một cái, chuyển sang Lý Minh Tông hỏi: “Minh Tông, không phải tôi bảo cậu lập tức đưa con bé đi sao?”

“Tôi nói rồi, nhưng cô bé không tin là anh bảo tôi đưa cô bé đi, còn ầm ỹ đòi gặp anh.....” Lý Minh Tông bắt đầu dĩ trả lời.

Nhậm Hiểu Niên đi đến trước mặt anh, trừng mắt nhìn anh, không thể tin hỏi: “Dịch Hành Vân, chú thật sự muốn đuổi tôi đi? Thật sự là chú bảo anh ta đưa tôi đi?”

Anh hít một hơi, tránh ánh mắt của cô, nhíu mày nói: “Đúng, tôi cảm thấy thực phiền, không muốn tiếp tục làm bảo mẫu ột tiểu quỷ nữa, rõ ràng không có quan hệ gì mà lại cứ phải mang cháu theo, tôi thật sự chịu đủ rồi.”

Cô giống bị đánh một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Người đàn ông này vừa rồi còn định hôn cô, bây giờ lại nói những lời này?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Là nguyên nhân gì khiến cho anh đột nhiên thay đổi? Đột nhiên..... Không cần cô ?

“Tôi..... Có làm sai chuyện gì sao?” Cô hoảng loạn.

Nhìn cô bối rối đau lòng, cơn tức trong lòng anh cháy bùng.

“Cháu không làm sai gì cả, là tôi sai, ngay từ đầu đã không nên có quan hệ gì với tiểu quỷ như cháu, khiến cuộc sống của tôi náo loạn, chẳng những trúng đạn, còn phải trốn ở đây không thể về nhà, tôi quả thực là tự tìm phiền toái! Cháu vốn không phải trách nhiệm của tôi, trước kia không phải, về sau cũng vậy.” Anh nhìn cô lớn tiếng điên cuồng hét lên.

Cô bị dọa đến mức lùi về sau hai bước, bị sự chán ghét trong lời anh đâm bị thương.

Thì ra..... Anh vẫn luôn để ý cô làm liên lụy đến anh, cũng ghét cô mang đến phiền toái cho anh.

Vậy vì sao anh không nói sớm? Vì sao còn giả vờ quan tâm cô, hơn nữa còn chăm sóc cô? Thậm chí hại cô tưởng lầm anh thích cô.....

“Anh nói gì vậy? Hành Vân, đạn gì? Anh bị thương sao?” Ôn Hân giật mình hỏi.

“Không có gì, đi, chúng ta đi vào, Minh Tông, mau đưa con bé đến viện nhi phúc, bảo bọn họ tìm người ‘người di’ mất tích của con bé đi.” Anh vẫy vẫy tay, ôm eo Ôn Hân vào phòng ngủ.

“Vâng.” Lý Minh Tông lên tiếng, kéo Nhậm Hiểu Niên đi, “Đi thôi, Hiểu Niên.....”

“Tôi không đi!” Nhậm Hiểu Niên gạt anh ra, tức giận nói: “Tôi không đi viện nhi phúc gì gì đó, tôi cũng không phải trẻ con, lại càng không phải đứa trẻ không ai cần.”

“Nếu không phải không có ai cần, đi về tìm nhà của mày đi, sao cứ quẩn lầy Hành Vân không buông vậy? Còn nữa, mày rõ ràng chính là một con nhóc, dù nhìn thế nào cũng vẫn là một con nhóc, một con nhóc bảy tuổi.” Ôn Hân ôm lấy cổ Dịch Hành Vân, cười nói châm chọc.

“Tôi không phải, tôi sẽ..... Nhanh chóng trưởng thành.” Cô đầu khở nói, ánh mắt nhìn về phía Dịch Hành Vân.

“Đúng vậy, nhanh chóng, chỉ cần đợi khoảng mười năm nữa!” Ôn Hân lạnh lùng nói.

“Không cần mười năm, chỉ cần đợi một chút..... Tôi vốn hy vọng..... chú có thể chờ tôi..... Dịch Hành Vân..... Chờ tôi lớn lên.....” lời này là cô nói với Dịch Hành Vân.

Dịch Hành Vân ngăn ra, tim đập thình thịch.

Ôn Hân lại cười nói: “Ha ha ha..... ôi trời ạ, tiểu nha đầu này thích anh đấy, Hành Vân, thật sự là rất buồn cười, chẳng lẽ đây là father plex tivi hay nói đến sao?”

“Tôi chưa từng coi anh ấy là cha tôi.” Cô cắn môi dưới.

“À? Vậy thì là cái gì? Tình nhân? Ha ha..... Chuyện này rất buồn cười..... Hành Vân, anh nghe xem, con nhóc bảy tuổi này yêu một người ba mươi tuổi, cái này gọi là gì nhỉ? Tình yêu vong niên sao?” Ôn Hân lớn tiếng châm biếm.

“Có ai quy định bảy tuổi không thể yêu ba mươi tuổi? Tôi yêu anh ấy đấy, không được sao?” Nhậm Hiểu Niên bị chọc giận, nói thẳng ra lời trong lòng.

Trong lòng Dịch Hành Vân co rút đến sắp sập đổ, run lên một chút, trừng mắt nhìn cô tức giận mắng: “Trẻ con đừng nói lung tung.”

“Em không nói lung tung, em thật sự yêu anh.....” Cô khẳng định.

Nhưng lời của cô lại làm cho Dịch Hành Vân sợ hãi, sợ hãi không dám tiếp tục nghe nữa.

“Đủ, đừng nói nữa! Một tiểu quỷ biết cái gì là yêu? Thật sự là ngây thơ, cháu mau cút đi, về sau có chuyện cũng đừng tìm tôi, cũng đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.” Anh lớn tiếng rít gào, trong lòng khủng hoảng không thôi.

Anh đã bắt đầu có điểm biến thái, không thể làm hại Nhậm Hiểu Niên, cô bé còn nhỏ, không hiểu cái gì là tình yêu, tình cảm này nhất định là vì cô bé coi anh như cha. Vì tốt cho cô bé, anh không thể tiếp tục quá thân cận với cô.

Bây giờ, tốt nhất là cắt đứt dứt khoát, cắt sạch sẽ, không còn bất cứ liên quan nào.

Sắc mặt Nhậm Hiểu Niên trắng bệch, run giọng hỏi: “Anh thật sự..... Không muốn gặp lại tôi?”

“Đúng, vĩnh viễn cũng không muốn!” Anh xoay người, quyết không để mình mềm lòng.

Vĩnh viễn cũng không muốn?

Trái tim của cô giống như bị người ta đâm một dao, đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn nhấn nhấn lại, lung lay sắp ngã.

“Hiểu Niên, cháu làm sao vậy?” Lý Minh Tông vội vàng đỡ cô.

Dịch Hành Vân quay đầu, thấy cô lại đau tim, bước ra nửa bước, nhưng lại ép mình nhịn xuống.

Đừng đi qua, không thể đi qua, đừng xen vào chuyện của cô nữa, nếu lại nhúng tay, anh sẽ thực sự không khống chế được trái tim mình, sẽ hại cô, cũng hại chính anh.

“Ai, tiểu quỷ này lại đóng kịch đây mà, trợ lý Lý, anh mau đưa nó đi đi, tôi và Hành Vân còn có việc cần làm.” Ôn Hân không kiên nhẫn nói xong, hai tay lại ôm lấy cổ Dịch Hành Vân.

“Đúng vậy, Minh Tông, mau đưa con bé đi, nhìn thấy nó tôi lại thấy phiền.” Dịch Hành Vân cũng ôm eo nhỏ của cô.

Nhậm Hiểu Niên đè ngực, thở phì phò, ngẩng đầu nhìn hành động vô cùng thân thiết của bọn họ, đau đớn vừa mới dịu đi lại tăng lên.

“A.....” Cô đau đến cả người phát run.

Dịch Hành Vân nhìn thấy vậy trái tim cũng quặn đau. Để ngăn mình không đi về phía cô, anh cúi đầu hôn Ôn Hân, dùng Ôn Hân dời đi sự chú ý.

Cả người Nhậm Hiểu Niên run lên, chịu đả kích, cô cố nén cảm giác đau lòng như bị xé rách, xoay người lao ra khỏi phòng.

Lý Minh Tông ngăn người, cũng vội vàng đuổi theo.

Nhậm Hiểu Niên vừa đi, Dịch Hành Vân cùng Ôn Hân hôn càng trào dâng cuồng dã, hai người vừa hôn vừa bước vào phòng ngủ, song song ngã xuống giường lớn.

Anh đè lên Ôn Hân, bàn tay luồn vào áo xoa xoa bộ ngực đầy đặn của cô, nghĩ rằng, đúng vậy, như vậy mới đúng, một người đàn ông bình thường là nên ở cùng một người phụ nữ thành thực, cùng nhau nói chuyện phiếm, kết giao, lên giường.....

Nhưng tuy đầu óc anh tự nói với mình như vậy, nhưng trái tim lại không ngừng vương bận bóng dáng đau lòng nho nhỏ vừa rời đi.

Nhớ tới vẻ mặt đau đớn thương tâm của cô, nhớ tới bây giờ có phải vì trái tim lại quặn đau không thể đứng lên nổi hay không, nghĩ đến Lý Minh Tông cùng những người khác vốn không rõ bệnh của cô, nghĩ đến có một đám người không biết từ đâu chui ra đang đuổi bắt cô, nghĩ đến cô có khả năng đau đến chết đi.....

Đột nhiên cả người anh cứng đờ, động tác đình chỉ.

Sau đó, anh phát hiện anh mất đi hứng thú và nhiệt tình, sau đó trước khi anh kịp nhận ra mình đang làm gì, đã vội vàng xoay người xuống giường, bỏ lại Ôn Hân, lao nhanh ra cửa.

10. Chương 10

Nhậm Hiểu Niên vừa lao vào thang máy, không đợi Lý Minh Tông đuổi theo, lập tức ấn nút đóng cửa, sau đó, cả người nằm co quắp lại dưới đất, khóc òa lên.

Bởi vì tim rất đau, còn đau nghiêm trọng hơn trước kia.

Đau đến mức cô không thể phát ra tiếng khóc nức nở, chỉ có nước mắt không ngừng trào ra.

Dịch Hành Vân là đồ ngu ngốc!

Mà cô..... Cũng là đồ ngu ngốc!

Cô túm chặt ngực, toàn thân suy yếu run rẩy.

Thì ra yêu một người lại vất vả như vậy, sớm biết thế cô nên duy trì khoảng cách với Dịch Hành Vân. Giống như Thần Vô nói, bọn họ tốt nhất đừng có liên hệ với bất kỳ ai, bởi vì bọn họ vốn không phải người bình thường.

Vô cùng không bình thường.....

Cho nên, Dịch Hành Vân nói anh không muốn gặp lại cô, cũng tốt, vậy không cần gặp lại. Dù sao, với bộ dáng này của cô, khi nào mới có thể khôi phục cũng chưa biết được. Chỉ có hàng năm hai lần có thể biến trở về thành người lớn, nhưng thời gian biến trở về cũng không cố định. Loại người như cô, bị cô yêu thì đau khổ, người yêu cô lại càng đau khổ hơn.....

Thì ra không phải ai cũng có thể có được tình yêu đẹp, mà cô bây giờ cũng không dư thừa sức lực để ý chuyện tình cảm. Dù sao rời khỏi Dịch Hành Vân, tức là sau này cô phải dựa vào chính mình đối mặt với đám người đuổi bắt cô, hơn nữa, phải nghĩ cách tìm được Tiểu Bạch và Thần Vô.

Thân thể cô còn rất nhiều vấn đề nan giải, mà tình yêu trước hết cứ gạt qua một bên đã.

Lau đi nước mắt, cô hít một hơi, đang định đứng dậy thì trong phút chốc, cơn đau bén nhọn từ đỉnh đầu xông xuống toàn thân. Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, ngã sấp về phía trước.

Nguy rồi!

Thân thể cô sắp biến hóa ngay lúc này!

Làm sao bây giờ? Cô không thể lớn lên trong thang máy được, cô cần tìm một nơi bí mật.....

Dù Nhậm Hiểu Niên lo âu nóng vội, nhưng thân thể của cô lại không thể chuyển động nổi, té bèo toàn thân ngừng phình ra, giống như muốn xé nát thân thể cô.

A..... Đau quá đau quá.....

Cô đau đến tê liệt không ngừng run rẩy, ý thức cũng gần như bị cảm giác đáng sợ kia nhấn chìm.

Lúc này, thang máy dừng ở tầng ba, cửa chậm rãi mở ra, một người đưa mũi chân ra giữ cửa, cười lạnh nói: “Dù cô có trốn như thế nào, tôi vẫn tìm được cô, Nhậm Hiểu Niên.”

Cô không thể ngẩng đầu, nhưng mơ hồ đã biết người đến là ai.

Người đàn ông kia ngồi xổm xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh suy yếu của cô lên, “Xem ra, cô sắp biến thân rồi nhỉ.”

Người này sao lại biết? Cô hoảng sợ, nhưng lại không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

“Vậy phải nhanh lên, đây là thời khắc mấu chốt, toàn bộ quá trình phải được quan sát đo đạc, thí nghiệm cẩn thận.” Người đàn ông nói xong ôm lấy cô, sau đó gọi điện thoại cho đám tay sai nói: “Mau đưa xe đến bãi đỗ xe khách sạn.”

Thí nghiệm? Những người này..... Muốn cô làm vật thí nghiệm?

Không, cô sợ hãi mở lớn miệng, không ngừng hít vào.

“Đừng sợ, Nhậm Hiểu Niên, cô hãy ngoan ngoãn theo tôi đi thôi.” Người đàn ông cười lạnh, điều chỉnh tư thế của cô để cô dựa vào vai hắn, bộ dáng này tựa như cha ôm con gái đang ngủ, không khiến người khác nghi ngờ.

Thang máy đóng lại, đi xuống, khi đến đại sảnh lại mở ra một lần, có người định lên tầng nên đi vào.

“Thang máy này đi xuống.” Người đàn ông hừ lạnh.

“À à, xin lỗi.” Người khách lại lùi ra ngoài.

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên nghe thấy trong đại sảnh có người đang lớn tiếng diên cuồng hét lên –

“Con bé đâu? Tôi bảo cậu đưa con bé đi, bây giờ cậu lại nói cậu không biết con bé chạy đi đâu?”

“Tôi đi thang máy khác xuống đã không thấy cô bé đâu cả.....”

Dịch Hành Vân!

Là Dịch Hành Vân.....

Thân thể của cô co rúm một chút, rất muốn mở miệng gọi anh, nhưng hoàn toàn không có sức, càng không thể phát ra tiếng.

Người đàn ông phát hiện cô lộn xộn, ép chặt cô vào người hắn.

Cô vô lực nằm trong vòng tay người đàn ông kia, chỉ có thể mở to mắt, thở hổn hển lại bất đắc dĩ nhìn ra cửa thang máy, nhìn Dịch Hành Vân trong đại sảnh phía xa đang sốt ruột quát mắng Lý Minh Tông.

Anh đang tìm cô sao? Anh..... Không phải bảo cô đi đi, không muốn gặp lại cô sao? Vì sao lại đuổi theo?

Vì sao..... Khi cô quyết định hết hy vọng anh lại xuất hiện?

Cứ để bọn họ tức giận đau đớn phần nộ rồi chia lìa không phải tốt hơn sao? Như vậy, về sau sẽ không ai tưởng niệm ai nữa, như vậy, muốn quên nhau cũng sẽ dễ dàng hơn.....

Một tầng hơi nước phủ kín hai mắt, cửa thang máy dần đóng lại, cảm giác chua xót hoảng hốt bỗng dừng thít chặt trái tim cô. Cô biết, chỉ cần cánh cửa này đóng lại, cô và anh sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, bởi vậy cô cố gắng mở to hai mắt, thâm nghĩ trong giây phút cuối cùng nhìn anh thêm một chút.....

Ngay khi cửa thang máy sắp đóng lại, Dịch Hành Vân ở đại sảnh đang vội vã tìm kiếm cô bỗng chốc xoay người, yên lặng nhìn chằm chằm thang máy.

Sau đó, anh đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Người đàn ông trong thang máy, còn cô bé hắn đang ôm.....

Anh nhận ra người đàn ông kia, mà trong tay hắn đang ôm một cô bé mặc quần áo anh mua cho Hiểu Niên.

“Hiểu Niên!” Anh hoảng sợ hét lên, chạy về phía thang máy.

Nhưng vẫn không kịp, khi anh chạy đến thang máy, cửa thang máy đã đóng, mà anh chỉ kịp nhìn qua khe hở thấy Nhậm Hiểu Niên mềm nhũn vô lực nhìn anh, rơi lệ.

“Không! Hiểu Niên! Hiểu Niên!” Anh phát diên đấm cửa thang máy diên cuồng gào thét.

“Tổng giám đốc, làm sao vậy? Anh tìm được Hiểu Niên sao?” Lý Minh Tông đuổi theo.

“Con bé bị người ta mang đi, Minh Tông, mau, bọn họ đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, anh ra cửa chặn họ lại.” Anh ngẩng đầu nhìn thang máy đi xuống, vội vã nói.

“Cái gì? Được được, tôi lập tức đi ngay.” Lý Minh Tông lập tức lao ra khách sạn.

Dịch Hành Vân chạy về phía thang bộ, ba bước cũng thành một bước, lao thẳng vào bãi đỗ xe.

Khoảng cách ngắn ngủn, lúc này lại như lên trời, dường như vĩnh viễn không đi hết. Anh lo lắng như có lửa đốt, đẩy cửa sắt, thấy người đàn ông kia ôm Nhậm Hiểu Niên đi ra khỏi thang máy, ngồi vào một xe RV tiếp ứng. Anh kinh hãi, khủng hoảng nóng vội lao về phía chiếc RV.

“Hiểu Niên!”

Người đàn ông kia phẫn chán nhíu mày, đóng cửa xe, quát: “Đi mau.”

Lốp xe “kít” một tiếng, lập tức chạy ra cửa.

Nhưng khi xe ra gần đến cửa, hàng rào điện tử lại không nâng lên, lại có một chiếc xe đi ngược hướng đứng trước cửa ra, chặn đường.

Xe RV bị cản lại không thể đi tiếp, mà lúc này Dịch Hành Vân cũng đuổi theo, liều mạng đập cửa kính xe.

“Trả Hiểu Niên lại cho tôi!” Anh hét to.

Người đàn ông trong xe tức giận mở cửa xe, không nói hai lời, dấn vào cầm anh.

“A.....” Anh bị lùi về phía sau.

Lý Minh Tông thấy thế, sợ tới mức hô to: “Này này, sao các người có thể bắt người đánh người? Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Người đàn ông kia vẻ mặt hung ác, túm áo Dịch Hành Vân, gầm lên: “Mau bảo người của mày đưa xe ra chỗ khác, tao không có thời gian chơi đùa với chúng mày.”

“Tốt lắm, vậy mau trả Nhậm Hiểu Niên lại.” Anh lớn tiếng nói, bất ngờ đánh lại.

Người đàn ông không ngờ anh sẽ ra tay, bị đánh cho lảo đảo. Anh thừa dịp hấn ngăn người thấy Nhậm Hiểu Niên nằm ở toa xe sau đang còn mở cửa, vội vã vươn tay định kéo cô ra.

“Hiểu Niên.....”

Nhậm Hiểu Niên đầu ngón tay giật giật, nhưng không thể động đậy.

Người đàn ông giận dữ, túm vai anh, dè anh lên cửa xe, lấy khuỷu tay thụi mạnh lên ngực anh.

“A!” Anh không kịp tránh, lồng ngực đau như thể xương sườn gãy nát, thiếu chút nữa không thở nổi.

“Tổng giám đốc!” Lý Minh Tông hoảng sợ, vội vàng nhảy xuống xe định đến hỗ trợ.

Lúc này, cả người Nhậm Hiểu Niên run rẩy kinh khủng hơn, thậm chí còn không dừng phát ra tiếng khóc đau đớn.

“A..... A.....”

Lái xe sốt ruột hô to: “Không còn thời gian nữa đâu, cô ta không chịu nổi nữa rồi!”

Người đàn ông biến sắc, rút súng lục, dí vào huyệt thái dương Dịch Hành Vân, hét lên với Lý

Minh Tông: “Đứng lại, lùi xe ra, nếu không tao sẽ nổ súng bắn vỡ sọ nó.”

Lý Minh Tông sợ tới mức suýt ngất, bất động tại chỗ không dám động đậy.

“Mau lùi xe ra.”

“Được..... Được.....” Lý Minh Tông nào dám không nghe, toàn thân phát run bò lên xe, lùi xe ra.

Người đàn ông kia túm Dịch Hành Vân lên xe RV làm con tin, sau đó uy hiếp anh: “Muốn sống thì gọi cho trợ lý của mày, bảo hắn không được đi theo cũng không được báo cảnh sát.”

Lúc này Dịch Hành Vân chỉ cần có thể ở bên Nhậm Hiểu Niên là tốt rồi, những cái khác đều không còn quan trọng, cho nên cũng dứt khoát gọi điện thoại dặn dò Lý Minh Tông đừng đi theo.

Vì thế, Lý Minh Tông cũng chỉ có thể trở mắt nhìn anh và Nhậm Hiểu Niên bị kèm hai bên mang đi, không làm được gì.

Trong đêm, xe RV phóng như bay trên đường, Dịch Hành Vân không nhận được đưa tay muốn ôm Nhậm Hiểu Niên, người đàn ông kia lại lập tức quát khê: “Đừng nhúc nhích.”

“Để tôi ôm con bé, mỗi lần trái tim con bé phát bệnh đều cần có người ôm.” Anh trừng mắt nhìn người đàn ông.

“Hừ, mày thích cô ta vậy cơ à? Sao nào, không ngại cô ta vĩnh viễn là con nhóc bảy tuổi sao?” Người đàn ông cười lạnh, ngăm đồng ý dời họng súng đi.

Anh không chú ý tới vấn đề trong lời nói của hắn, anh như lấy lại được thứ quý giá của mình ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Nhậm Hiểu Niên, lo lắng khủng hoảng nhìn cô không ngừng đau đớn đến co rút.

“Hiểu Niên, Hiểu Niên!” Anh gọi cô, nhưng cô dường như đã lâm vào hôn mê, vẫn không đáp lại, anh sốt ruột hỏi: “Con bé làm sao vậy, các người đã làm gì con bé? Vì sao con bé lại như vậy?”

“Mày không biết sao? Cô ta sắp biến thân.” Người đàn ông nhìn đồng hồ, quát lái xe: “Nhanh lên, trong vòng mười phút phải đến được phòng thí nghiệm, cô ta không chống đỡ được lâu nữa đâu.”

Lái xe lập tức ấn mạnh chân ga, tăng tốc đi về phía trước.

Dịch Hành Vân sững sờ, khó hiểu nhíu mày hỏi: “Biến thân? Biến thân gì?”

Người đàn ông nhíu mày, hừ nói: “Thì ra mày không biết à!”

“Biết cái gì?”

“Xem ra Nhậm Hiểu Niên cũng không tin tưởng mày lắm nhỉ, cũng không nói ày bí mật của cô ta.” Người đàn ông châm biếm.

Anh càng nghe càng mơ hồ, vẻ mặt hoang mang.

“Rốt cuộc anh đang nói cái gì?”

“Nếu không hiểu, vậy vĩnh viễn cũng không cần biết. Mày hãy mang theo một đồng nghi vấn mà chết đi, như vậy bọn tao lại càng an toàn.” Người đàn ông cười âm hiểm, lại giơ súng lên nhắm thẳng vào anh, còn mở cửa xe, ra lệnh: “Bây giờ, xuống xe đi, tổng giám đốc Dịch, kế tiếp đã không còn là chuyện mày có thể chứng kiến.”

Dịch Hành Vân rung mình, biết đối phương không định để anh sống, trong lòng âm thầm sốt ruột.

“Yên tâm, trước khi mày rơi xuống, tao sẽ để viên đạn bắn thủng đầu mày, mày sẽ chết không đau đớn đâu, cùng lắm là tình trạng chết hơi thắm một chút mà thôi.” Người đàn ông độc ác cười lạnh.

“Vừa rồi anh nói vậy là có ý gì? Anh nói Hiểu Niên..... Biến thân? Biến thân cái gì?” Dịch Hành Vân quyết định kéo dài thời gian.

“Đừng mong kéo dài thời gian, Dịch Hành Vân, mày có hỏi cũng không biết được đáp án đâu, buông Nhậm Hiểu Niên ra, cút xuống xe đi!”

Người đàn ông nói xong đang định đá anh xuống xe, bỗng toàn thân Nhậm Hiểu Niên co giật mạnh, đau đớn hét lên: “A –”

Dịch Hành Vân kinh hãi, vội gọi: “Hiểu Niên! Hiểu Niên!”

“Nguy rồi, không còn kịp rồi!” Sắc mặt người đàn ông biến đổi, nhanh chóng đóng cửa xe lại, cũng rút điện thoại từ túi ra, chia về phía Nhậm Hiểu Niên bắt đầu quay.

Dịch Hành Vân hoàn toàn không hiểu hắn đang làm cái gì, nhưng giây tiếp theo, anh cũng khiếp sợ không thể suy nghĩ được nữa. Bởi vì thân thể Nhậm Hiểu Niên trong lòng anh dần nóng lên, tiếp theo, giống như ma pháp, cô bắt đầu nhanh chóng biến hóa!

Vô cùng nhanh chóng.....

Giống như hình ảnh quay nhanh trong phim điện ảnh.....

Cô ở ngay trước mắt anh.....

Lớn lên!

Tóc dài ra, khuôn mặt nhỏ lại, tay chân và lưng cũng dài ra làm rách quần áo trẻ con anh mua cho cô. Bộ ngực cao ngất của cô nổi lên, bàn tay và bàn chân cũng lớn dần.....

Anh sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, vô cùng kinh hãi. Ngắn ngủn không đến một phút, Nhậm Hiểu Niên anh biết lại từ một đứa trẻ con biến thành người lớn!

Biến thành một người thành thực, giống như đã từng quen biết.....

Một người phụ nữ!

Nếu không phải chính mắt thấy, đánh chết anh cũng sẽ không tin loại chuyện chỉ có trên phim khoa học viễn tưởng, thế nhưng chân lại đang thực sự xảy ra trước mắt anh!

Dịch Hành Vân nghẹn họng nhìn trân trối người phụ nữ trong lòng, trong nháy mắt anh còn hoài nghi cô rốt cuộc có phải Nhậm Hiểu Niên hay không. Bởi vì thật sự là rất hoang đường, rất kỳ lạ, Nhậm Hiểu Niên lại đột nhiên.....

Trưởng thành.

Cái gì cũng dài hơn lớn hơn, đầu, tay, chân, còn có..... Bộ ngực!

Ôi trời! Bộ ngực!

Nhìn đến ngực cô, anh mới giật mình nhận ra bây giờ cô đang trần như nhộng, mà người đàn ông thần bí kia vẫn còn quay hình cô.

“Đủ rồi, đừng quay nữa!” Anh hét lớn một tiếng, vội vàng nghiêng người dùng thân thể của mình che khuất những vị trí quan trọng của cô.

“Làm gì đấy hả? Đừng có chần chờ hình của tao, ông chủ đã yêu cầu mỗi lần cô ta biến thân đều phải ghi lại toàn bộ quá trình hình ảnh và số liệu, bây giờ ông ấy đang quan sát qua Internet.” Người đàn ông kia gầm lên.

Mỗi lần?

Anh nghe mà rung mình, ngạc nhiên hỏi: “Anh nói hàng năm..... Chẳng lẽ, đây không phải lần đầu tiên sao?”

“Đương nhiên, Nhậm Hiểu Niên hàng năm đều biến thành người lớn hai lần.” Người đàn ông kia lạnh lùng đáp.

“Cô bé..... Hàng năm..... Có hai lần biến thành người lớn? Từ bảy tuổi biến thành bộ dáng kỳ lạ như bây giờ sao? Ôi trời..... Sao có thể như vậy? Cô bé mới bảy tuổi.....” Anh ngạc nhiên nói nhỏ.

“Sai rồi, cô ta không phải bảy tuổi, mà là hai mươi sáu tuổi. Bây giờ mới là bộ dáng thật của cô ta.” Người đàn ông kia lại nói.

“Cái gì?” Anh hoảng sợ ngây thờ.

“Bảy tuổi là do thí nghiệm sai sót mà tạo thành ‘Hiện tượng Hoàn đồng.’”

Thí nghiệm? Hoàn đồng?

Anh khiếp sợ cúi đầu nhìn Nhậm Hiểu Niên, ngây dại.

Thí nghiệm gì? Nhầm lẫn gì?

Trên người cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao có thể từ hai mươi sáu tuổi biến thành bảy tuổi?

Như vậy, từ lúc anh gặp cô ở trước cửa nhà cô thật ra đã không phải một đứa trẻ con, mà là một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi ẩn dưới thể xác bảy tuổi!

Anh bỗng nghĩ đến cái ví anh nhặt được, tất cả giấy tờ đều chứng minh rõ ràng thân phận và tuổi của Nhậm Hiểu Niên, mà anh lại đi tin lời ba đứa tiểu quỷ, nghĩ rằng đồng giấy tờ đó là giả.

Đợi chút, ngoại trừ Nhậm Hiểu Niên, còn có hai đứa trẻ con là Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch!

Chẳng lẽ bọn họ cũng đều là..... người lớn biến thành trẻ con sao?

Nghĩ theo chiều hướng đó thì tất cả những nghi ngờ và cử chỉ kỳ lạ của bọn họ trước kia đều có đáp án.

Khó trách.....

Thì ra bọn họ không phải xác láo, khó trị, cũng không phải vô lễ, tất cả những hành vi của bọn họ là đang kháng nghị anh coi bọn họ như trẻ con.

Nếu lúc ấy biết thân phận của bọn họ thì sẽ không cảm thấy bọn họ kỳ lạ.

Hơn nữa, cũng sẽ không cảm thấy chính mình kỳ lạ.

Hô..... Anh không nhận được thở phào một hơi.

Thật tốt quá, anh cũng không phải tên biến thái, không phải tên yêu trẻ con ghê tởm, anh bình thường, rất bình thường.....

Cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh tú thành thực của Nhậm Hiểu Niên, anh bỗng nhiên có cảm giác vui sướng và thở phào như được tuyên án vô tội.

Cảm tạ ông trời, anh yêu cô, là yêu một người phụ nữ, không phải một cô bé.

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên đã mất đi ý thức lại đột nhiên khê động hàng mi, chậm rãi mở mắt, vừa vặn nhìn thẳng vào ánh mắt chăm chú của anh. Anh nín thở chấn động, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Dịch Hành Vân ba mươi tuổi, lần đầu tiên gặp Nhậm Hiểu Niên hai mươi sáu tuổi.

“Dịch Hành Vân.....” Cô gọi anh, mặc dù giọng nói không còn non nớt, nhưng vẫn có âm điệu mềm mại du dương.

“Thật vui được gặp em, Nhậm Hiểu Niên.” Anh nhẹ vuốt ve mặt cô, lồng ngực hơi run rẩy.

Khuôn mặt này quen thuộc lại xa lạ, cảm nhận hơn một chút, hai gò má cũng nhỏ hơn, nhưng hai mắt vẫn sáng trong như cũ. Cho dù trưởng thành, nét thơ ngây của riêng cô vẫn không giảm.

“Đúng vậy, rốt cục anh cũng thật sự..... gặp em.....” Cô thì thầm có hàm ý.

Anh hiểu ý của cô. Cô bây giờ mới là Nhậm Hiểu Niên thực sự, là Nhậm Hiểu Niên trước kia anh không thấy.

“Đúng, anh đã gặp được em, em..... trưởng thành.”

“Ừm..... Em trưởng thành rồi..... Em đã nói..... Em sẽ nhanh chóng lớn lên..... Anh không cần chờ lâu lắm đâu.....” Môi cô khẽ nhếch, một môi cười yếu ớt.

Trái tim anh cứng lại, giờ phút này thật muốn ôm chặt cô vào lòng, nhưng người đàn ông này lại lạnh lùng đánh tỉnh kích động ngăn ngủi của anh.

“Cô tỉnh rồi à, Nhậm Hiểu Niên. Cũng vừa khéo, xuống xe đi, chúng ta đến nơi rồi, cô phải lập tức vào phòng thí nghiệm tạm thời để làm xét nghiệm đo lường máu và tế bào.”

Phòng thí nghiệm? Dịch Hành Vân liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phát hiện xe đã đứng trước cửa một tòa nhà tư nhân, không khỏi biến sắc.

Suýt chút nữa đã quên giờ phút này anh và cô đang ở trong hiểm cảnh. Những người này rõ ràng là đang nhằm vào Nhậm Hiểu Niên, mục đích bọn họ bắt cô là muốn nghiên cứu cô, đem cô làm vật thí nghiệm.

Mà anh, tuyệt đối sẽ bị giết diệt khẩu.

Quả nhiên, người đàn ông kia quay sang nhìn anh cười lạnh, “Về phần anh, cũng không cần phải lưu lại nữa.”

Nói xong, người đàn ông liếc mắt với lái xe, lái xe lập tức xuống xe mở cửa, trực tiếp dí súng vào gáy Dịch Hành Vân.

Nhậm Hiểu Niên hoảng hốt, ôm chặt lấy Dịch Hành Vân, thở gấp nói: “Không..... Không được giết anh ấy! Chỉ cần..... Các người thả anh ấy..... Các người..... Muốn tôi làm thí nghiệm gì..... Tôi cũng phối hợp.”

“Không, không được, thí nghiệm gì chứ? Không cho phép các người thí nghiệm Hiểu Niên.” Dịch Hành Vân vội nói.

“Chuyện này tùy vào ý các người sao?” Người đàn ông kia độc ác cười lạnh, vươn tay định ôm Nhậm Hiểu Niên.

“Mày muốn làm gì? Đừng chạm vào cô ấy!” Dịch Hành Vân giận dữ, ôm chặt cô không buông ”

Nhưng lái xe cũng lập tức đưa tay ghì chặt cổ anh, định lôi anh xuống xe, anh thống khổ hít thở không thông, không thể không buông ra Nhậm Hiểu Niên, khuôn mặt đỏ bừng.

“Không..... Đừng A.....” Nhậm Hiểu Niên lo lắng kêu lên, nhưng cảm xúc quá mức khẩn trương vội vàng, đột nhiên khiến cô không thở được, trái tim kịch liệt co rút đau đớn, khuôn mặt vặn vẹo biến hình.

Người đàn ông chấn động, đang không biết làm sao, điện thoại của anh ta lại truyền đến giọng nói thư ký của ông chủ: “Khốc Khắc, ông chủ bảo anh tạm thời đừng đụng đến Dịch Hành Vân, đừng để cảm xúc của Hiểu Niên dao động quá mức. Bây giờ lập tức đưa cô ấy vào phòng thí nghiệm.”

“Vâng.” Người đàn ông tên Khốc Khắc cung kính đáp, lập tức bảo lái xe buông tay.

“Khụ, khụ.....” Dịch Hành Vân hít sâu mấy hơi, sau khi hô hấp trở nên thông thuận hơn, vội cúi người nhìn Nhậm Hiểu Niên, “Hiểu Niên, em sao vậy?”

“Cô ấy bị thiếu dưỡng khí, cần bổ sung ngay lập tức, anh ôm cô vào đi.” Khốc Khắc lạnh lùng nói.

Dịch Hành Vân cởi áo lông khoác lên người Nhậm Hiểu Niên, sau đó dưới sự giám sát của Khốc Khắc, trong lòng nóng như lửa đốt ôm cô đi vào trong phòng.

Trong phòng trống rỗng, không có vật dụng, nhưng là dùng thủy tinh ngăn ra một gian lớn giống như phòng thí nghiệm. Trong phòng đặt một cái giường lớn, xung quanh là những dụng cụ đặc biệt, còn có mấy chiếc máy tính.

Khốc Khắc muốn Dịch Hành Vân đặt Nhậm Hiểu Niên lên trên giường. Hai nhân viên mặc áo trắng lập tức đeo chụp dưỡng khí lên miệng mũi Nhậm Hiểu Niên.

Một phút sau, cô khôi phục lại chút huyết sắc, hơi thở dần dần dịu lại, nhịp tim đập cũng ổn định, nhưng vẫn rất yếu.

Dịch Hành Vân đứng một bên nhìn chăm chăm vào cô, vẫn lo lắng không thôi.

Vào gian phòng thí nghiệm này, muốn đi ra ngoài lại càng không dễ. Có trời mới biết những người này sẽ làm gì Hiểu Niên.

Lúc này, nhân viên áo trắng bắt đầu gắn lên người cô các loại dụng cụ điện tử, một người trong đó còn dùng một chiếc kim đâm thẳng vào mạch máu của cô.

Dịch Hành Vân chấn động, tiến lên phía trước vội la lên: “Dừng tay, các người muốn làm gì?”

Khốc Khắc giữ anh lại, hừ lạnh: “Đừng khẩn trương, chỉ lấy chút máu mà thôi.”

“Lấy máu? Lấy máu làm gì?” Anh bất an hỏi.

“Đương nhiên là phân tích máu của cô ta, cô ta là trường hợp đặc biệt duy nhất trên thế giới này có thể biến lớn rồi lại nhỏ đi. Không chừng có thể tìm ra phương pháp trường sinh bất lão từ trên người cô ta.” Khốc Khắc nhìn chăm chăm vào Nhậm Hiểu Niên nói.

Người duy nhất?

“Chẳng lẽ..... Hai đứa trẻ kia, Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch sẽ không biến trở về thành người lớn sao?” Anh ngạc nhiên.

Khốc Khắc nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, vẻ mặt âm trầm, “Đúng vậy, bọn họ vẫn không thể biến trở về thành người lớn, ‘Hiện tượng hoàn đồng’ của bọn họ là liên tục, thậm chí là khiến cho thời gian của bọn họ hoàn toàn dừng lại.”

Dịch Hành Vân nghe vậy sợ hãi run rẩy.

Thời gian ngừng lại? Ý là..... Bọn họ sẽ vĩnh viễn dừng lại ở bảy tuổi sao?

“Chỉ có tình trạng của Nhậm Hiểu Niên là đặc biệt, cứ cách nửa năm cô ấy sẽ biến thân một lần, biến trở về tuổi và hình dáng thật, thời gian duy trì là khoảng mười ngày.” Khốc Khắc lại nói.

“Chỉ có mười ngày? Ý anh là, mười ngày sau cô ấy lại biến trở về bảy tuổi?” Trái tim anh hơi thất lại.

Ý là..... Nhậm Hiểu Niên hai mươi sáu tuổi, mười ngày sau sẽ lại biến mất?

“Ông chủ của tôi muốn nhân khoảng thời gian cô ấy biến thân để tìm ra nguyên nhân cô ấy có thể biến trở về thành người lớn. Cho nên, ngày mai tôi sẽ đưa cô ấy bay về Mỹ.” Khốc Khắc nhìn đồng hồ, tính thời gian còn lại.

“Anh muốn dẫn cô ấy đến Mỹ?” Dịch Hành Vân rùng mình.

“Đương nhiên.” Khốc Khắc cười lạnh.

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên đã chậm rãi ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Ông chủ của anh là ai?”

Khốc Khắc nhìn cô chăm chăm, hừ nói: “Cô không cần biết.”

“Dụng cụ này..... Đều là trộm từ nhà tôi, cho nên, anh chính là kẻ đã xông vào nhà tôi.” Cô nhìn dụng cụ đặc biệt xung quanh, rồi sau đó trừng anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tức giận, còn có bất an mãnh liệt.

Dụng cụ này là độc nhất vô nhị, trừ phi quen thuộc với chúng, nếu không tuyệt đối không thể khởi động được. Nhưng giờ phút này dụng cụ lại vẫn hoạt động bình thường.

Đã xảy ra chuyện gì?

“Dụng cụ này là phát minh quan trọng của ba cô, rất nhiều người đều muốn có được, chúng đương nhiên phải xuống tay cướp đi trước.” Khốc Khắc không có vẻ gì là ăn năn.

“Vậy Thần Võ và Tiểu Bạch đâu? Bọn họ đâu? Anh đưa bọn họ đi đâu?” Cô nhớ tới Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, gấp gấp quát khê.

“Chỉ cần cô ngoan ngoãn theo tôi đi Mỹ là có thể gặp bọn họ.” Khốc Khắc cười quỷ dị.

“Bọn họ có ổn không? Các người có làm gì họ không?” Cô kích động quát.

Hai nhân viên áo trắng lập tức dè cô lại, quát khê: “Cô bình tĩnh một chút, bây giờ trái tim cô không chịu được cảm xúc mạnh.”

“Buông ra!” Cô tức giận giãy dụa hét to: “Các người là đồ khốn, thổ phỉ, rốt cuộc các người muốn làm gì? Các người có biết hay không thứ các người cướp đi không chỉ là dụng cụ, các người còn cướp mất hy vọng của tôi, thời gian của tôi, cuộc sống của tôi!”

“Hiểu Niên!” Dịch Hành Vân xông lên, đang muốn kéo cô về phía mình, Khốc Khắc đã dùng súng chĩa vào gáy anh.

“Nhậm Hiểu Niên, tốt nhất là cô nên im lặng một chút, nếu không tôi sẽ bắn nát đầu anh ta.”

“Đừng!” Cô hoảng sợ hít vào một hơi.

“Cô ngoan ngoãn một chút, phối hợp một chút, vậy anh ta mới có cơ hội sống sót.” Khốc Khắc cười âm hiểm.

“Anh.....” Cô giận trừng mắt nhìn Khốc Khắc, lại nhìn Dịch Hành Vân, trong mắt chứa đầy lo lắng.

Dịch Hành Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, nhẹ giọng nói: “Thả lỏng một chút, Hiểu Niên, bây giờ gấp cũng vô dụng.”

“Xin lỗi..... Dịch Hành Vân..... Thực xin lỗi.....” Cô ảm đạm tự trách, đều là tại cô làm liên lụy đến anh, đều là tại cô.

Anh đau lòng nhìn cô, quay đầu nói với Khốc Khắc: “Dù sao tôi cũng không trốn được, để tôi qua đó với cô ấy.”

Khốc Khắc nhú mày, cười lạnh: “Được rồi, cho anh chào tạm biệt cô ta!”

Khốc Khắc vừa chuyển họng súng, Dịch Hành Vân lập tức bước về phía Nhậm Hiểu Niên, ôm cô đang bất lực và đau khổ vào trong lòng, nhân cơ hội nói nhỏ ở bên tai cô: “Đừng nghĩ nhiều, cũng đừng lo lắng, Minh Tông sẽ nhanh chóng theo định vị trên di động của anh, tìm người tới cứu chúng ta. Em nhẫn nại một chút.”

Cô sợ run một giây, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng.

Đám người này sẽ không dễ dàng hãy bỏ qua cho anh như vậy, cho nên so với chờ đợi Lý Minh Tông tới cứu viện, không bằng cô nghĩ cách để anh an toàn rời khỏi nơi này.....

Đang vắt óc suy nghĩ, cô xoay mình nhìn thoáng qua một dụng cụ do ba thiết kế, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý định, cổ ý kinh ngạc giận dữ hét lên: “Trời ạ, các người ngay cả cách sử dụng thiết bị còn không biết thì còn muốn làm nghiên cứu cái gì? Các người muốn phá hỏng dụng cụ cha tôi vất vả thiết kế ra sao?”

“Cái gì?” Khốc Khắc cùng nhân viên công tác áo trắng đều ngẩn ngơ.

“Lắp dây sai rồi, số liệu cũng sai quá nhiều, các người không biết sao?”

Khốc Khắc nghi ngờ hỏi: “Lắp sai cái nào?”

“Cái dây màu đỏ kia kìa, phải lắp vào lỗ phía dưới mới đúng. Các người lắp linh tinh như vậy, cái máy này sẽ lập tức đi tong.” Cô đưa tay chỉ vào một cái dây màu đỏ, tức giận hô to.

“Vậy sao?” Khốc Khắc ngạc nhiên, những dụng cụ đều là phát minh rất có giá trị. Ông chủ ngàn cân vạn dặm bảo vận chuyển hết về Mỹ, tuyệt đối không được để xảy ra sự cố.

“Nhanh chóng đổi lại đi! Nhiệt độ của máy sẽ tăng vọt đấy!” Cô nóng vội trách mắng.

Một nhân viên công tác áo trắng sợ tới mức lập tức rút dây ra, cắm vào cái lỗ cô nói.

“Không được nghe lời cô!” Một tiếng hét từ máy tính phát ra.

Nhưng đã muộn một bước, nhân viên công tác kia vừa cắm dây vào, dụng cụ đột nhiên nổ mạnh, ngay sau đó bùng một tiếng, tuôn ra khói đặc.

“A!”

Khốc Khắc và nhân viên công tác đều chấn động, nhất thời hoảng tay chân, vội vã cứu dụng cụ.

Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng nhảy xuống giường, kéo Dịch Hành Vân đi: “Anh đi mau! Đi mau!”

Dịch Hành Vân trừng cô, tức giận nói: “Phải đi thì cùng nhau đi.”

“Không được..... Em sẽ liên lụy đến anh.....” Mặt cô sắc trắng bệch, không ngừng lắc đầu.

Dịch Hành Vân không để ý tới cô, một tay lấy ôm lấy cô, chạy như điên đến cửa lớn.

“Đừng để cô ta chạy thoát!” Máy tính lại phát ra tiếng hô.

Nhậm Hiểu Niên run bắn lên, hoảng sợ quay đầu mở to mắt nhìn màn hình máy tính đen sì.

Vừa rồi, cô cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc.....

Đúng lúc này, ngoài cửa lớn vọt vào năm người đàn ông cao lớn cầm súng, bao vây Dịch Hành Vân đang ôm cô chạy ra bên ngoài. Dịch Hành Vân bị bắt dừng lại, đang định xoay người, phía sau có người đập vào gáy anh. Cô chỉ cảm thấy thân thể Dịch Hành Vân chấn động, rồi ngã xuống phía trước.

Cô cũng ngã theo, nhưng trước khi anh té xỉu ngã xuống, còn liều mạng dùng thân thể của anh che chở cho cô.

“Dịch Hành Vân! Dịch Hành Vân!” Cô bò lên, lay lay anh đã mất ý thức hết lên.

“Cô không nên trốn, Hiểu Niên, cô càng trốn, càng làm hại anh ta.” Tiếng nói lạnh lùng trong máy tính lại truyền vào trong tai cô.

Cô im bật, cả người cứng đờ, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, lạnh từ trong lòng không ngừng phát run, lạnh đến ngay cả thở cũng khó khăn.

“Vì sao..... lại là anh?”

Cô từ từ quay đầu, cách màn khói mờ to mắt nhìn màn hình, thanh âm thống khổ mà nghèn nghẹn: “Tôi không ngờ..... lại là anh..... Thần Võ!”

Màn hình đen như mực nhấp nháy một cái, xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc giống như người nhà của Nam Cung Thần Võ.

Chẳng qua, giờ phút này, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy lại có vẻ lạnh lùng trưởng thành sớm, cùng với.....

Xa lạ và đáng sợ!

11. Chương 11

Bị người thân nhất phản bội, hằn chính là cảm giác này!

Khiếp sợ, tức giận, phẫn nộ, còn có..... Đau lòng.....

Khi Nhậm Hiểu Niên thấy Nam Cung Thần Võ xuất hiện trên màn hình máy tính của Khốc Khắc, tim cô như bị người ta lấy rìu bổ ra, đau không thở được.

Người này và cô ở cạnh nhau năm năm, cũng giống cô, bị thí nghiệm đẩy làm hại, là người chung hoạn nạn, cùng cô chăm sóc cho nhau như người nhà.....

Thế nhưng lại chính là ông chủ đứng sau Khốc Khắc!

Anh ta ngay từ đầu đã có rắp tâm tiếp cận ba cô, chỉ vì tài liệu nghiên cứu đột phá của ba!

“Ba cô – tiến sĩ Nhậm khi giảng dạy ở đại học từng tuyên bố một bài phát biểu liên quan đến ‘Trường sinh bất lão’, lúc ấy bị rất nhiều người châm biếm là vớ vẩn, nhưng lại khiến tôi chú ý, vì thế tôi chủ động xin học thêm khóa tiến sĩ, theo học ông ta. Nhưng mà, sau đấy ông ta lại đột nhiên tạm rời cương vị công tác về Đài Loan. Ở mặt ngoài lấy lý do là muốn về Đài Loan định cư nghỉ ngơi, nhưng không lâu sau tôi điều tra ra được, ông ta được mấy tập đoàn tài chính liên kết lại giúp đỡ, đang bí mật tiến hành ‘Kế hoạch Thủ Tuế’.”

Khuôn mặt nhỏ bảy tuổi của Nam Cung Thần Võ hoàn toàn không hợp với biểu cảm thâm trầm. Thông qua máy tính, anh lạnh lùng nói.

Nhậm Hiểu Niên càng không ngừng run rẩy, trừng mắt nhìn anh ta.

Người này là ai vậy? Đây không phải là Nam Cung Thần Võ mà cô biết, không phải là ông cụ non trông nom cô và Tiểu Bạch, ông già thích quần đông quần tây, tự mình là lão đại, nhưng là lại Thần Võ rất hay quan tâm của cô.....

Trong phút chốc, cô nhớ tới lời nhắn vội vàng của Tiểu Bạch trong Ipad dặn cô phải cẩn thận. Khi đó cô không hiểu, lúc này mới tỉnh ngộ. Thì ra, người Tiểu Bạch muốn cô đề phòng là Thần Võ!

“Hừ, cô cũng không biết ‘Kế hoạch Thủ Tuế’ này sao? Tiến sĩ Nhậm đến cả cô cũng giấu, vì sao? Vì kế hoạch này ảnh hưởng đến sinh mạng của con người, nếu thành công, con người không chỉ dừng lão hóa, mà là vĩnh viễn ‘Không già!’” Nam Cung Thần Vô lại nói tiếp.

Cô sợ ngây người.

Kế hoạch Thủ Tuế? Thật sự cô chưa từng nghe ba nói bao giờ, cô vẫn cứ nghĩ ba chỉ nghiên cứu tế bào con người và chống lại sự lão hóa mà thôi.....

“Kế hoạch này rất nguy hiểm, cũng không hoàn toàn chắc chắn, đương nhiên, một khi để lộ ra ngoài sẽ tăng thêm không ít phiền phức. Ba cô vì không muốn cô mạo hiểm, nên mới không nói cho cô biết. Nhưng ông ta chẳng thể ngờ rằng, thí nghiệm sai lầm của ông ta, lại làm hại con gái duy nhất của mình ‘cải lão hoàn đồng’, cũng làm hại tôi biến thành bộ dáng này.....” Nam Cung Thần Vô hung ác nham hiểm nói.

“Hại? Anh vốn không phải là người bị hại, là anh tự mình nhận lấy hậu quả! Ôm mục đích tới nhà tôi, anh gặp kết cục này là xứng đáng!” Nhậm Hiểu Niên hét lên giận dữ với anh ta.

“Tự nhận lấy hậu quả..... Hừ, có lẽ thế! Muốn đạt được những thứ có giá trị thì cũng phải trả giá rất nhiều. Tuy rằng lần này cái giá phải trả rất cao, nhưng tôi sẽ nghĩ cách để lấy lại được gấp bội, lấy lại từ cơ thể của cô.” Khuôn mặt nhỏ của anh ta nhăn lại.

“Từ trên người tôi? Năm năm qua chúng ta tìm mọi cách vẫn không giải quyết được, anh có thể lấy được gì trên người tôi?” Cô sợ hãi nói.

“Đúng, tôi nhìn năm năm, không ngại cắt đứt với người nhà, dây dưa với các người cùng một chỗ, để sửa chữa sai lầm này, tìm cách trở lại như cũ, tiếc là không thu hoạch được gì. Tính kiên nhẫn của tôi cũng đến giới hạn rồi, tôi biết trên người cô chắc chắn có đáp án mà tôi muốn. Cô khác chúng tôi, cô có thể ‘Hoàn đồng’, có năng lực ‘cải lão’, chỉ cần giải được câu đó trên người cô, tôi có thể trở lại như cũ. Nhưng chỉ nghiên cứu số liệu tế bào biến hóa thôi thì vô dụng, tôi cho rằng cách duy nhất bây giờ chính là giải phẫu cô.” Anh lạnh lạnh nheo mắt lại.

“Giải phẫu?” Cô sợ tới mức thở dốc vì kinh ngạc, sắc mặt trắng xanh. Anh ta..... Muốn giải phẫu cô?

“Đúng vậy, đưa cô và tất cả dụng cụ về phòng thí nghiệm nhà máy thuốc Nam Cung của tôi giải phẫu phân tích, tất nhiên có thể tìm được manh mối.”

“Anh..... Anh lại.....” Cả người cô kinh hãi run rẩy, bỗng nhiên cảm thấy anh ta thật đáng sợ.

Nhưng đây mới thật sự là anh ta, đúng không? Dịch Hành Vân tra ra thiếu gia Nam Cung Thần Vô của tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung lớn ở nước Mỹ mất tích năm năm, mới là thân phận thật của anh ta.

“Thật ra tôi muốn hành động từ lâu rồi, cũng đã liên lạc với người nhà trước rồi, nhưng Phương Dạ Bạch luôn nhìn tôi chằm chằm. Thằng oắt kia giả bộ lười nhác, nhưng vẫn giám sát tôi. Anh ta tiếp cận với ba cô, cũng có ý đồ.”

“Tiểu Bạch?” Trái tim của cô sắp sốc, chẳng lẽ ngay cả Tiểu Bạch cũng là.....

“Hừ, cô cho rằng tên nhóc kia hiền lành sao? Anh ta che giấu mình cẩn thận, lại điều tra được rõ ràng thân phận của tôi. Năm năm nay, anh ta lảng lạng canh giữ một bên chỉ vì muốn cướp được tài liệu nghiên cứu của ba cô.”

“Không..... Tiểu Bạch không phải..... Tiểu Bạch anh ấy.....” Cô không thể tin, Tiểu Bạch đáng yêu kia, Tiểu Bạch chỉ hứng thú với máy tính và chơi điện tử, Tiểu Bạch vẫn luôn hòa nhã dịu dàng với cô.....

“Tôi nghi anh ta là người của một cơ quan đặc biệt nào đấy phái tới, nhưng giống tôi đúng lúc bị thí nghiệm sai lầm mà phải ở lại với cô. Năm năm qua, anh ta không ngừng âm thầm trao đổi tin tức với đối phương, đưa tất cả số liệu nghiên cứu có liên quan đến ‘Kế hoạch Thủ Tuế’ của chúng tôi tung ra ngoài.” Anh ta hừ lạnh.

Cô không thể thở dốc, đầu hơi choáng mắt hoa lên đau đớn, hai người như anh trai sống cùng cô năm năm, thì ra đều đội mặt nạ, năm năm qua..... Chưa từng lộ bản chất thật trước mắt cô.....

Bây giờ họ làm sao vậy? Sao họ có thể lừa cô như vậy? Sao có thể.....

“Ngày đó, tôi đã sớm chuẩn bị hành động, nhân lúc cô ra ngoài đưa hàng, chuyển hết dụng cụ đi, lại phải Khốc Khắc dụ bắt cô, mang cô về Mỹ. Không ngờ Tiểu Bạch đã sớm cảnh giác trước một bước. Anh ta muốn báo cho cô, may mà tôi ngăn cản đúng lúc, nhưng vẫn để anh ta bị thương mà chạy trốn. Mà cô..... Rõ ràng có thể dễ dàng bắt được cô, lại đột nhiên nhảy ra một Dịch Hành Vân làm hỏng chuyện của tôi.” Nam Cung Thần Vô nói xong trừng mắt nhìn Dịch Hành Vân đang ngất xỉu.

Cô kinh hãi, lập tức che trước người anh, hét lên: “Anh muốn làm gì anh ấy?”

“Chắc chắn, không ngờ cô lại yêu anh ta. Hiểu Niên, lúc trước khi người đàn ông này xông vào biệt thự, tôi thật sự không ngờ anh ta cũng sẽ dính vào, thậm chí, đến cuối cùng còn trở thành trở ngại lớn nhất của tôi.” Mắt Nam Cung Thần Vô lóe lên sát khí.

“Không cho phép anh động vào anh ấy, Thần Vô!” Cô hét to.

“Sao? Cô không nhớ sao?” Anh ta châm biếm một tiếng, châm chọc nói: “Tĩnh lại đi, Hiểu Niên, cô không phải là người bình thường, yêu đương thế nào được? Một năm chỉ có hai mươi ngày biến thành người lớn, thời gian còn lại thì là một đứa trẻ con bảy tuổi. Cô như vậy, chẳng đàn ông nào chịu được?”

Cô ngây người, tim khẽ nhói.

Đúng vậy, cô không phải là người phụ nữ bình thường, cô có tư cách gì mà yêu Dịch Hành Vân?

“Nói cho cô biết, trừ phi là biến thái, nếu không sẽ không có một người đàn ông nào đi thích một con nhóc bảy tuổi không bao giờ lớn lên.”

Lời nói của anh ta lạnh như băng giống mũi tên nhọn đâm thật sâu vào tim cô.

Vĩnh viễn..... Không lớn được.....

“Mà tôi, cũng chịu đủ việc phải làm một tiểu quỷ bảy tuổi rồi. Thương tổn ba cô gây ra trên người tôi, tôi sẽ bắt cô bồi thường.” Anh ta lạnh lùng nói.

“Bị tổn thương không chỉ có anh, tôi cũng là người bị hại! Vì sao tôi phải bồi thường? Vậy ai sẽ bồi thường cho những gì tôi đã mất?” Cô kích động hét to.

“Nếu không cam lòng, chờ cô chết rồi lên án với ba cô đi!” Anh ta cười âm hiểm, hạ lệnh cho Khốc Khắc: “Giết Dịch Hành Vân, nhớ lấy, đừng để lại dấu vết gì.”

“Vâng.” Khốc Khắc lên tiếng trả lời, đi đến chỗ Dịch Hành Vân, rút súng lục ra.

“Không! Không được! Không được giết anh ấy, xin anh, Thần Vô, anh ấy không biết gì cả, chỉ không cẩn thận xông vào thế giới của chúng ta. Anh hãy bỏ qua cho anh ấy.....” Cô lo lắng sợ hãi hét lên.

“Anh ta biết mặt ba người chúng tôi, rất nguy hiểm.”

“Không, anh ấy sẽ không nói lung tung, tôi sẽ bảo anh ấy không nói cho bất kỳ kẻ nào.” Cô lại hét lên.

“Nhưng anh ta sẽ nhớ rõ cô, thậm chí sẽ tìm cô, ngộ nhỡ anh ta làm lớn chuyện, bí mật của chúng ta sẽ bị vạch trần.”

Anh ta nhíu hàng mày nhỏ, lắc đầu, ra hiệu với Khốc Khắc. Khốc Khắc lên đạn, nhắm ngay vào giữa trán Dịch Hành Vân.

“Tôi sẽ không cho anh ấy biết tung tích của tôi, tuyệt đối không! Xin anh..... Nể tình quen biết hơn năm năm của chúng ta, đừng làm hại anh ấy, chỉ cần anh tha cho anh ấy, chỉ cần anh ấy bình an vô sự, số liệu của cha tôi, tất cả dụng cụ anh cầm, tất cả đều cho anh hết, dù anh có muốn giải phẫu tôi, cắt tôi thành mấy khối cũng không sao.....” Mặt cô trắng bệch, gấp đến độ khóc òa lên.

Trong màn hình Nam Cung Thần Vô im lặng vài giây, yên lặng nhìn khuôn mặt, nước mắt của cô, lắm lắm: “Bây giờ cô hoàn toàn là một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi, tình yêu, nội tiết tố, có phải cũng khiến mọi chuyện xấu đi không?”

Cô khó hiểu mở to mắt nhìn anh ta.

“Được, tôi không giết anh ta, cũng sẽ thả anh ta đi.” Anh ta đột nhiên nói.

“Thiếu gia!” Khốc Khắc kinh ngạc.

“Thật..... Thật sao?” Cô ngạc nhiên, nín khóc mỉm cười.

“Nhưng anh ta phải hoàn toàn quên tất cả những gì liên quan đến cô.”

“Tôi sẽ bảo anh ấy quên.....”

“Không, tôi sẽ làm cho anh ta quên cô, dùng ‘WM’ mà nhà thuốc Nam Cung chúng tôi mới nghiên cứu phát triển cho quân đội, làm cho cô hoàn toàn biến mất trong trí nhớ của anh ta.” Anh ta cười lạnh.

“‘WM’? Đó là cái gì?” Nụ cười của cô cứng đờ.

“Washmemory, công dụng là tẩy sạch trí nhớ, được sản xuất riêng để làm cho người ta quên mất người hoặc sự việc không nên nhớ trong một đoạn thời gian. Thuốc này đã qua thí nghiệm trên người rồi, vô cùng có ích, một viên có thể xóa sạch trí nhớ của một người trong hai tháng gần nhất.” Anh ta cười khê.

Có thể làm cho người ta mất đi trí nhớ hai tháng?

Nhậm Hiểu Niên nghe mà da đầu run lên, nhà thuốc Nam Cung lại nghiên cứu phát triển ra loại thuốc này?

“Lấy một viên cho Dịch Hành Vân uống.” Anh ta hạ lệnh cho Khốc Khắc.

“Vâng.” Khốc Khắc lấy một gói trắng trong cái hộp da, mở ra, đổ một viên thuốc màu xanh, đi đến chỗ Dịch Hành Vân.

“Không! Chờ một chút!” Cô thấp thỏm lo âu, nhìn Khốc Khắc dừng lại, run giọng hỏi: “Loại thuốc này..... có tác dụng phụ gì không?”

“Đừng lo, Hiểu Niên, nó không hại sức khỏe, không đau đớn, tác dụng phụ duy nhất, chính là ‘lãng quên’” Nam Cung Thần Võ cười châm biếm.

Cô trợn to hai mắt nhìn Dịch Hành Vân, từng cơn hoảng sợ thất lại trong ngực.

Lãng quên? Dùng thuốc để Dịch Hành Vân quên cô?

“Có một số việc, nhớ rõ sẽ càng đau khổ hơn, để anh ta quên cô, anh ta sẽ sống vui vẻ hơn, cũng như, sẽ an toàn hơn.” Nam Cung Thần Võ ám chỉ.

Nhậm Hiểu Niên hiểu ý anh ta, nếu cô biến mất khỏi bên cạnh Dịch Hành Vân, như vậy, để Dịch Hành Vân quên cô là tốt nhất với anh.

Cũng chỉ có cách để anh quên tất cả, Nam Cung Thần Võ mới có thể buông tha anh.

Như vậy..... Tốt nhất.....

Cô từ từ buông tay Khốc Khắc, cứ thấp thỏm chua xót, trơ mắt nhìn Dịch Hành Vân bị ép uống viên thuốc.

“Thuốc này tác dụng rất chậm, chắc khoảng bảy mươi hai giờ mới có thể có hiệu lực, tôi sẽ cho cô thời gian ba ngày, cho cô và anh ta nói lời từ biệt – Thế này, coi như là món quà cuối cùng tôi tặng cô.” Nam Cung Thần Võ chậm rãi bổ sung một câu.

Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh ta, tức giận đến phát run.

Cho cô ở bên Dịch Hành Vân ba ngày? Cho rằng đây là ân điển sao?

Thật đáng giận.....

“Tốt lắm, Khốc Khắc sẽ đưa các người trở về, tiện thì xử lý luôn trí nhớ của vị trợ lý Lý Minh Tông của Dịch Hành Vân. Ba ngày tới, đều có người giám sát cô, tốt nhất cô đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, hiểu không?”

Cô không trả lời, chỉ nắm tay Dịch Hành Vân, nắm thật chặt thật chặt.

“Ba ngày sau, Khốc Khắc sẽ tự mình đi đón cô, còn tôi sẽ ở Mỹ chờ cô.” Nam Cung Thần Võ dứt lời liền biến mất trong webcam.

Nước mắt làm mờ hai mắt cô, cô kinh ngạc nhìn màn hình tối đen kia, bỗng nhiên cảm thấy năm năm nay đều là uổng phí. Cuộc sống của cô, đã kết thúc từ lúc cô bị biến trở về bảy tuổi. Cô đã sớm không có tương lai.....

Khi Dịch Hành Vân mở mắt, phát hiện anh đang nằm trên giường của mình, cái chăn ấm áp, bốn phía yên tĩnh.

Tình cảnh này giống như hàng ngày đi làm bình thường, giống bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh hoang mang giật mình, sau đó, đột nhiên nhớ tới Nhậm Hiểu Niên, nhớ tới cô bảy tuổi và cô hai mươi sáu tuổi, nhớ tới cuối cùng cô ôm anh hét lên—

“Hiểu Niên!” Anh bỗng ngồi bật dậy, lo lắng hét to.

Nhưng đáp lại anh chỉ có sự im lặng trống rỗng.

Anh ngạc nhiên nhìn xung quanh, trong lòng bị một nỗi sợ hãi trống rỗng chiếm lấy.

Không đúng, sao anh có thể ở nhà được? Rõ ràng anh và Hiểu Niên ở cạnh nhau, cùng bị đưa đến phòng thí nghiệm kia.....

Chẳng lẽ, anh đang nằm mơ sao?

Mọi chuyện, cả Nhậm Hiểu Niên..... Đều chỉ là một giấc mơ?

Hoảng hốt nhảy xuống giường, cái gáy bỗng dưng đau nhói, anh nhú mào hít một hơi, nhấc tay xoa sau gáy, lúc này, lại phát hiện trên tay đang quấn băng.....

Không, không phải mơ!

Tất cả đều là thật, tuyệt đối là thật.

Nhưng vì sao anh lại bình an về được nhà? Hiểu Niên đâu? Cô ở đâu? Sắc mặt anh chợt biến, hoảng sợ bất an nhanh chóng lao ra khỏi phòng, chạy xuống tầng, đang định tông cửa xông ra lại có người nhẹ nhàng gọi anh.

“Dịch Hành Vân, anh muốn đi đâu?”

Anh ngẩn ngơ, vội vàng xoay người, thấy Nhậm Hiểu Niên đang đứng cạnh bàn ăn ở phòng bếp, mỉm cười nhìn anh.

Anh mở to hai mắt, sững sờ một lúc lâu, mới giật mình nói:“Em..... Em sao lại.....”

“Mau tới ăn sáng đi! Anh ngủ mấy tiếng chắc đói bụng rồi.” Nhậm Hiểu Niên cười ngọt ngào, vẫy tay với anh.

Anh dụi dụi mắt, tưởng mình bị ảo giác.

Hiểu Niên rõ ràng đang gặp nguy hiểm, bị người ta đuổi bắt, sao có thể mặc tạp dề, đứng trong phòng bếp nhà anh giúp anh nấu bữa sáng?

“Nhất định là mình bị hoa mắt rồi.....” Anh lẩm bẩm.

“Mau đến ăn đi, em nấu cháo đó, chắc chắn ngon hơn anh nấu.” Nhậm Hiểu Niên lại gọi.

Anh như mộng du chậm rãi đi đến chỗ cô, nhìn cô dọn bát đĩa, giúp anh múc một bát cháo nữa.

“Sao nào? Có người giúp anh nấu bữa sáng rất tốt đúng không?” Cô cười hì hì nói.

Anh vẫn ngẩn ra nhìn cô, cảm thấy tất cả..... Không chân thật.

Trong đầu lưu lại ấn tượng về Nhậm Hiểu Niên bảy tuổi quá mạnh mẽ, mà bây giờ đột nhiên đối mặt với cô đã trưởng thành, anh lại có chút hoảng hốt, có chút xa lạ, phần nhiều là bối rối.

Sợ mình nhận nhầm người, sợ người phụ nữ trước mắt này không phải Nhậm Hiểu Niên.....

“A, đúng rồi, em lại quên mua, anh nói ăn cháo phải có dưa muối tương!” Cô vỗ trán, ảo não phát hiện mình đã quên mua dưa muối tương.

Thấy động tác nhỏ là thói quen của cô, trái tim đông lại của anh nảy lên một cái thật mạnh, cuối cùng hoàn hồn, ngực nóng lên, phút chốc đưa tay kéo cô vào lòng, ôm thật chặt, như rất sợ chỉ cần chớp mắt thôi là cô sẽ biến mất.

12. Chương 12

Dịch Hành Vân lo lắng vào phòng tìm quần áo cho cô mặc, nhưng tìm rất lâu cũng không thấy bộ nào hợp để cô đi ra ngoài, vừa không muốn cô ăn mặc xấu vừa không muốn cô ăn mặc kỳ quái.

Anh bắt đầu hối hận lúc ở biệt thự đã vứt hết đồng quần áo của người phụ nữ này.

“Dịch Hành Vân, em tắm xong rồi!”

Phòng tắm truyền đến tiếng Nhậm Hiểu Niên gọi ầm ĩ, anh đành phải tùy tay cầm lấy một chiếc áo len mỏng màu trắng của anh, đi đến phòng tắm, gõ cửa.

“Hiểu Niên, em mặc tạm cái này đi!”

Cửa bỗng nhiên mở toang, Nhậm Hiểu Niên cứ thế đi ra lấy quần áo, khiến anh nhảy dựng cả lên, tuy rằng trên người cô quần khăn tắm, vẫn khiến trái tim anh kinh hoàng.

“Em..... sao em có thể để thế mà đi ra? Mau vào đi, mặc quần áo vào rồi hẵng ra.” Anh xoay đầu đi khẽ mắt, không dám nhìn cô.

Nhậm Hiểu Niên cảm thấy buồn cười, chẳng những không quay về phòng tắm, còn cố ý tới gần anh, chế nhạo nói: “Vì sao anh không dám nhìn em? Dịch Hành Vân, trước đây không phải anh nói ‘Cái đáng người trẻ con phẳng lì’ của em không có gì hay mà xem sao?”

“Đó là.....” Anh ghen hòng. Nhưng sao có thể trách anh? Cô trước kia quả thật là đáng người trẻ con mà!

“Em nói cho anh sau khi lớn lên đáng người em sẽ rất đẹp, nhưng anh lại nói cho dù em cỡ hết anh cũng lười nhìn, nhớ không?” Cô càng đùa dai tiến sát về phía anh.

“Anh..... Có nói sao?” Anh không muốn thừa nhận.

“Có, lúc đó giọng điệu của anh còn rất khinh thường cơ, cho nên bây giờ sao anh lại không dám nhìn em?”

Anh càng né tránh cô càng muốn trêu anh.

“Anh là lười nhìn mới không nhìn, em đừng náo loạn, mau mặc quần áo vào.” Anh vẫn nghiêng mặt không nhìn cô, cầm quần áo đưa cho cô.

“Thật sự là lười nhìn sao? Thật không?” Cô có chút tức giận, đi đến trước mặt anh, càng muốn anh nhìn cô.

Anh lập tức quay sang bên kia, cô cũng theo anh chạy sang bên

kia. Anh không chịu nổi, trừng mắt nhìn thẳng cô, quát: “Em đùa đủ chưa? Nhìn thì nhìn, em muốn cỡ sạch cho anh nhìn sao?”

Đột nhiên bị anh nhìn thẳng, mặt cô ửng đỏ, đang định cầm lấy áo len vào phòng tắm, nhưng cái mũi lại ngứa khiến cô hắt xì một cái rõ to.

“Ắt xì!”

Theo hắt xì chấn động, khăn tắm trên người lên tiếng trả lời rơi xuống, cô cũng hoàn toàn khỏa thân hiện ra trước mặt anh.

Anh hít sâu một hơi, hai mắt nhìn chăm chú vào trên người cô.

Thân thể bảy tuổi và hai mươi sáu tuổi, thật sự..... khác nhau quá lớn.....

Trên thực tế, khi cô biến thân trước mặt anh, anh đã biết dáng người cô rất đẹp. Nhưng lúc ấy quá hỗn loạn, không có thời

gian nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại, mới giật mình phát hiện cơ thể cô mê người đến mức nào. Tay chân mảnh mai, nhưng bộ ngực lại đầy đặn, thắt lưng cong lại còn nhỏ nhắn mềm mại gợi cảm, đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Cô ngậy người một giây, mới vừa sợ vừa thẹn lấy hai tay che ngực muốn xoay người trốn vào phòng tắm, nhưng ngay sau đó lại hất xì cái nữa.

“Ất xì!”

Anh nhú mày, lập tức ôm cô vào trong lòng, cũng nhanh chóng chụp áo len lên đầu cô.

“Mau mặc vào! Lạnh như thế mà còn nghịch ngợm, nếu bị cảm thì làm sao bây giờ?” Trong lời trách mắng lại ẩn chứa chút cưng chiều.

Mặt cô đỏ ửng, hai tay ngoan ngoãn xỏ vào trong tay áo. Nhưng mà, thật ra cô không hề cảm thấy lạnh, ngược lại có chút nóng.....

Anh giúp cô kéo áo len xong, mới giật mình phát hiện mình chọn sai áo rồi.

Áo len màu trắng cổ chữ V chỉ dài vừa đến đùi cô, che lại toàn bộ những gì cần che, nhưng để lộ ra cẳng cổ trắng muốt cùng đôi chân thon dài, ngược lại càng thêm mê người.

Hơn nữa chỉ cần nghĩ đến dưới lớp áo len kia cô không mặc gì, máu liền tự động xông thẳng lên đầu và thân dưới anh.

Tim đập gia tốc, mạch máu căng lên.....

Anh âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy tình huống có chút không ổn, vì thế nhanh chóng đẩy cô ra, ổn định tâm tình.

“Như vậy không được, anh thật sự phải đi mua vài món quần áo cho em trước.....”

“Được, ăn sáng xong chúng ta cùng đi.” Cô cười nói.

“Em không thể đi.” Anh quả quyết ngăn cản.

“Vì sao?” Cô mở to hai mắt hỏi.

“Em mặc như vậy ra ngoài thế nào được? Ở nhà.” Anh không muốn cho những thằng đàn ông khác thấy cô như thế này.

“Nhưng..... nếu em không đi, anh định mua nội y quần lót cho em kiểu gì?” Cô cắn môi dưới, nhìn anh.

Anh ngần ngại, thuận miệng nói: “Đến cửa hàng ở công ty bách hóa lần trước là được.....”

“À? Anh mua sao? Anh cũng đâu biết size của em.”

“Không phải cup C sao?” Anh liếc mắt nhìn qua ngực cô, nhớ tới khi đó cô kiên trì muốn mua hai cái bra cup C kia, không khỏi nở nụ cười.

Cô xấu hổ trừng anh, khiêu khích hỏi lại: “À, vậy anh dám đi mua một mình sao? Dám đi vào cửa hàng sao?”

Anh lại ngần ngại, chần chờ.

Một người đàn ông đi mua nội y phụ nữ thật đúng là rất mất mặt.

“Xem đi, loại đàn ông sĩ diện như anh làm sao dám vào những nơi như thế? Vẫn nên đưa em đi cùng thì hơn, để em tự mua là được rồi.”

“Không được, em ngoan ngoãn chờ ở nhà, bên ngoài rất nguy hiểm, để anh đi là được rồi.” Anh nói xong đi về phòng ngủ, chuẩn bị thay quần áo ra ngoài.

Trên thực tế, ngoại trừ quần áo của cô, anh cũng rất lo lắng cho sự an toàn của cô.

“Nguy hiểm? Không đâu, đã ổn rồi mà, thật đấy, đưa em đi cùng đi, em muốn được ra ngoài với anh..... Ôi!” Cô đuổi theo anh, nhưng nước dưới chân lại làm cô trượt chân, cả người đột nhiên ngã ra phía sau.

Anh kinh hãi, đúng lúc xoay người, ôm ngang lấy cô. Cô cũng hoảng sợ, hai tay túm chặt áo anh, rúc vào trong lòng anh.

“Tiểu quỷ, sao em luôn không cẩn thận như vậy?” Anh không nhịn được khiển trách.

Nghe thấy anh lại gọi cô là tiểu quỷ, Nhậm Hiểu Niên rất mất hứng, ngẩng mặt kháng nghị nói: “Em không phải tiểu quỷ, anh nhìn cho rõ ràng, em đã hai mươi sáu tuổi rồi! Hai mươi sáu tuổi!”

Anh sửng sốt một chút, nhìn gương mặt thành thực của cô, nhìn xương quai xanh trắng như tuyết của cô, nhìn bộ ngực cao ngất mê người của cô.....

Không cần cô nhắc nhở, anh đã nhìn rất rõ ràng, đó là thân thể một phụ nữ thành thực. Thân thể này này giờ vẫn luôn tản ra hơi thở nữ tính làm đàn ông thần hồn điên đảo, vẫn quấy rầy anh, dụ dỗ anh.

“Cho nên..... Đừng bao giờ gọi em là tiểu quỷ nữ, cũng đừng coi em như trẻ con.” Cô oán hận nói.

Giọng điệu kia, biểu tình kia, đôi môi đỏ mọng kia..... Đều khiêu khích thần kinh đang kéo căng đến sắp đứt của anh. Anh không

kìm lòng được cúi đầu, chậm rãi áp sát vào cô. Khi anh đang định hôn lên cánh môi mềm mại của cô, cô trước mắt lại đột nhiên biến trở về bộ dáng bảy tuổi, dùng vẻ mặt ngây thơ nhìn anh.

Anh như gặp phải công án, sợ hãi hít một hơi, đầu đột nhiên lùi về.

Đúng, cô đã không phải tiểu quỷ bảy tuổi kia nữa, nhưng cô bảy tuổi lại thành chướng ngại lớn nhất trong lòng anh. Cho dù anh hận không thể lập tức nhào về phía cô, nhưng thân thể anh lại không dám chạm vào cô.

Không có cách nào chạm vào cô.....

Nhậm Hiểu Niên phát hiện anh lùi bước, khổ sở lại đau lòng ôm lấy mặt anh, nhẹ giọng nói “Anh đang sợ cái gì?”

“Không có.” Anh quay mặt đi.

“Anh không dám hôn em sao? Không dám đụng vào em sao?” Cô giữ chặt mặt anh, không cho anh né tránh.

“Được rồi, đừng náo loạn, anh còn phải ra ngoài mua cho em.....” Anh muốn kéo tay cô ra, mau chóng thoát khỏi cảm giác rối loạn và giằng co này.

Cô không đợi anh nói xong, kiễng mũi chân chủ động hôn thật mạnh lên môi anh.

Anh mở to hai mắt, ngây người.

Đôi môi ướt mềm trực tiếp trượt trên môi anh, hơi thở ấm áp, hương thơm quen thuộc, kích thích dục vọng cuồng dã bị anh giam cầm.

Lửa đang bùng cháy.....

Cô buông anh ra, dùng đôi mắt trong vắt lóe ra tình yêu nóng cháy nhìn anh.

“Em yêu anh, Dịch Hành Vân, rất yêu rất yêu anh.”

Anh hít vào một hơi, gằn nhẹ: “Đừng nói nữa! Nói thêm nữa anh rất có thể sẽ ăn em đấy!”

“Vậy ăn em, để em biến thành một phần của anh.”

“Em.....” Anh mở to mắt.

“Mấy ngày nay, đây là chuyện em muốn làm nhất khi được biến về hình dáng thật.” Cô đau thương nói.

“Hiểu Niên.....”

“Xin anh hãy giúp em lưu lại hai mươi sáu tuổi của em.....” Cô nhẹ giọng yêu cầu.

Những lời này như chìa khóa mở ra tấm bình chương trong lòng anh. Dần dần cô bảy tuổi và hai mươi sáu tuổi hợp lại thành người phụ nữ trước mắt này.

Cô gái tên Nhậm Hiểu Niên!

Đây là..... Người con gái anh yêu!

Đưa tay giữ lấy gáy cô, anh không tiếp tục tự tìm lấy buồn phiền, cúi đầu ngậm lấy môi cô, kịch liệt hôn cô.

Nhiều ngày ả nhả, dày vò, rốt cục cũng được giải thoát. Cô đã giúp anh chặt đứt những xiềng xích trói buộc.

Bây giờ, anh có thể tự do điên cuồng hôn cô, yêu cô.

Nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt, anh đặt cô lên trên tường, lưỡi ở trong cái miệng nhỏ tận tình quán lấy, giống như muốn hung hăng ăn cô vào bụng mới cam tâm.

Cô cũng nhiệt tình đáp lại anh, không ngừng dùng cái lưỡi ở anh trong miệng khiêu khích, chọc anh thở dốc không ngừng.....

“Tiểu yêu tinh. Em học kỹ thuật hôn này với ai.” Anh khẽ cắn môi mềm của cô, khàn khàn hỏi.

“Trên Internet. Có rất nhiều.” Cô thở gấp nói.

“Em lên mạng học cái này?” Anh kinh ngạc lại tức giận.

“. Internet cái gì cũng có. học được rất nhiều.” Cô cười khẽ.

“Về sau không cho lên mạng học cái này nữa, anh dạy cho em là được.” Anh nói xong lại cúi đầu hôn cô, một tay cách áo lông bóp nhẹ ngực cô, một tay trượt xuống hông cô.

“Anh có cái gì. Có thể dạy em.” Cô nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy, đỉnh ngực dưới sự ma sát của tay anh cùng áo lông mẫn cảm đứng thẳng rung động, hai chân cũng có chút mềm nhũn.

“Rất nhiều, rất nhiều.”

Tay anh vội vàng luồn vào áo lông tìm xúc cảm chân thật, khi lòng bàn tay phủ lên bộ ngực cup C căng tròn, anh hừ nhẹ một tiếng, kéo cổ áo lông xuống lộ ra bộ ngực trắng như tuyết. Anh vội vàng ngậm đỉnh phần hồng vào trong miệng.

“A.” Cô co rụt lại, yêu kiều rên một tiếng.

Mà thăm dò của anh còn chưa kết thúc, dưới áo lông có rất nhiều hấp dẫn, anh vừa nhắm nháp đỉnh ngực tươi ngọt, ngón tay theo áo lông thăm dò vào phía dưới, dễ dàng tìm được ngay nóng bỏng anh muốn ở giữa hai chân cô.

Tại trung tâm mềm mại như cánh hoa kia, đang phân bố ứ đọng nóng rực mê người .

Ngón tay anh nhẹ nhàng mà âu yếm cô, kích thích cô, chọc ghẹo cô.

“Dịch Hành Vân, tay anh.” Cô khó có thể kìm nén ngăn nga, hai chân gần như đứng không nổi, run rẩy muốn ngã.

“Tay của anh làm sao?” Anh triu mến hôn cái miệng nhỏ của cô, tay càng thêm khảy lộng hoa tâm của cô.

“A.” Cô chấn động toàn thân, mềm nhũn dựa vào người anh.

Anh cười khẽ, ôm ngang cô lên, đi vào phòng của anh, đặt cô ở trên giường anh, cúi đầu thưởng thức bộ dáng của cô.

Sợi tóc hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn dập dờn sắc dục, áo lông vén cao đến vai, lộ ra bộ ngực tròn trịa, cùng với nửa người dưới hông eo hai chân mảnh mai, còn có nơi bí ẩn giữa hai gần như làm anh phát cuồng.

Đây là giấc mộng anh đã từng thấy.

Tuy rằng lúc đó anh tỉnh lại, nhưng anh vẫn nhớ kể tiếp anh đã làm gì với cô.

Trần ngập kích tình nóng bỏng.

Cởi quần áo của chính mình, anh nằm lên người cô, hôn cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực cô, đầu ngón tay thì ở giữa hai chân cô khiêu khích, hướng dẫn thân thể mềm mại của cô hoàn toàn nở rộ vì anh.

“Dịch Hành Vân không.” Cô không chịu nổi, cự quậy ở dưới thân anh.

“Hử?” Anh lên tiếng, cũng không vội vã tiến vào cô, cho dù anh sớm sung huyết cứng rắn đến sắp nổ mạnh, anh cũng không muốn làm đau cô.

“Dịch Hành Vân, em rất kỳ lạ, em.” Cô mềm mại khẽ nói .

“Không kỳ lạ, em như vậy rất bình thường.” Anh hôn bộ ngực cô, liên tục âu yếm nơi đã sớm ẩm ướt của cô.

“Như vậy là bình thường sao? Anh cũng sẽ như vậy sao?” Cô thở gấp liên tục, ưỡn người, không rõ cảm giác hư không lại bành trướng xôn xao là làm sao. Cô chỉ biết là tay anh giống như ngọn lửa, châm ngòi một đám lửa trong cơ thể cô, sẽ đốt cháy cô thành tro.

“Đương nhiên, anh còn nghiêm trọng hơn, anh đã sắp điên rồi.” Anh thống khổ thở gấp, đã đạt đến cực hạn rồi.

“A! Dịch Hành Vân.” Một sức mạnh kỳ diệu nhảy mắt nổ tung trong tế bào, cô nhẹ hô, thân thể bắt đầu co rúm.

Anh mê muội nhìn cô, xé bao đeo vào, phối hợp cô, thừa cơ dụ dàng thẳng tiến vào dững đạo chặt nghẽn của cô.

“A!” Khoảnh khắc đau đớn khiến toàn thân cô cứng đờ, cô mở to hai mắt, cũng không dám kêu thành tiếng. Anh thương tiếc ôm lấy cô, thủ thủ ở bên tai cô: “Hiểu Niên, thả lỏng một chút.”

“Em không thả lỏng được.” Cô khó chịu cự quậy.

“Vây. để anh giúp em thả lỏng.” Anh cúi đầu ngậm nhẹ môi cô, cùng cô hôn lưỡi, cũng nhẹ nhàng phủ lên ngực cô, kích thích tất cả giác quan, xúc cảm của cô.

Dần dần, thân thể của cô lại trở nên mềm mại, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, thân thể còn chủ động nghênh đón anh.

Rên rỉ của cô cũng trở nên mị lãng, giống như đang đòi hỏi càng nhiều.

Anh chậm rãi ở trong cơ thể cô rút ra đâm vào, cô hòa theo tiết tấu của anh. Thân thể hai người chặt chẽ quấn lấy nhau, như ngọn sóng không ngừng trào lên.

Bọn họ thở gấp gấp , hơi thở càng lúc càng nóng bỏng, thân thể trần trụi hợp thành một, cao trào nhảy mắt ập đến ——

“Dịch Hành Vân.” Cô giống như bay lên bầu trời, nhu nhược mờ mịt khẽ gọi.

“Hiểu Niên, Hiểu Niên.” Anh cũng thâm tình gọi tên cô, vong tình va chạm nơi mảnh mai nóng rực của cô.

Thanh âm của bọn họ phiêu đảng ở trong phòng, trong không khí tràn ngập mùi hoan ái làm người ta mặt đỏ tim đập.

Đây là tình yêu thuộc về nam nữ thành thực, là giây phút quan trọng nhất trong cuộc sống hai mươi sáu của Nhậm Hiểu Niên.

Trong phút giây này, thời gian xáo trộn, phẳng phát như được sửa chữa, cô có thể chứng minh cô hai mươi sáu tuổi, có thể chứng minh cô có tình yêu, cũng có kỷ ức được yêu.

Như vậy là đủ rồi, dù cô không thể sống thêm nữa, bọn họ cũng không còn gì phải tiếc nuối nữa rồi.

.
. .
.

Dịch Hành Vân đưa Nhậm Hiểu Niên đến công ty bách hóa mua sắm, khuôn mặt tuần tú đen sì như thể có ai đắc tội với anh.

Anh đang đưa Nhậm Hiểu Niên đi mua quần áo, vốn không muốn cô đi cùng, nhưng cô nhất quyết đòi theo, hại anh có cảm giác như mọi người đều đang nhìn cô.....

Bởi vì trên người cô ngoại trừ cái áo len ra thì bên trong không mặc gì, từ đùi trở xuống hoàn toàn lộ ra, dưới chân chỉ đi một đôi giày lông vừa mới mua, nhìn qua hoạt bát đáng yêu lại làm cho anh rất không có cảm giác an toàn, rất sợ khi đi thang cuốn người đằng sau từ dưới nhìn lên mông cô.

Shit! Rõ ràng đã bảo cô mặc quần ngủ của anh vào, cô lại nói đi mua quần áo cởi ra cởi vào thử đồ rất phiền toái.

Có gì mà phiền toái? Theo anh thấy, cô cứ như vậy ra ngoài đi dạo phố mới phiền toái, luôn làm cho anh lo lắng cho bị nhìn thấy hết.

Lúc này, anh lại hy vọng cô nhỏ đi để cho anh ôm vào trong ngực, như thế thoải mái hơn.

“Sao anh lại xì mặt ra vậy? Dịch Hành Vân.” Cô vẫn quen gọi đầy đủ họ tên anh.

“Em nói xem?” Anh buồn bực trừng mắt nhìn cô, hận không thể lấy tấm thảm lông quần vào người cô, hoặc giấu cô vào trong túi của anh.

Ngoại trừ vấn đề ăn mặc của cô, anh vẫn có chút nghi ngờ với chuyện cô bị bắt lần trước. Tuy cô cam đoan không sao cả, cũng không nhắc đến nữa, nhưng anh luôn cảm thấy không ổn, bởi vậy vẫn theo bản năng chú ý nhìn quanh mình xem có người theo dõi cô hay không, lo lắng như vậy không thể an tâm đi dạo phố được.

“Được rồi, nhanh đi nào, mua xong bra và quần lót, em còn phải đi mua quần dài.” Cô cười cầm tay anh, làm nũng dựa vào anh

Tim anh mềm nhũn, thuận thế ôm cô vào khuỷu tay.

Cô ngọt ngào tựa vào bên cạnh anh, cảm thấy giờ khắc này thật sự quá hạnh phúc.

Đi vào cửa hàng chuyên bán nội y, Dịch Hành Vân hơi mất tự nhiên tránh sang một bên. Đang định để Nhậm Hiểu Niên tự mình chọn bra, không ngờ nhân viên bán hàng lại nhận ra anh, chủ động đi tới chào hỏi: “Tiên sinh, xin chào, hôm nay con gái anh không đi cùng sao?”

Anh ngẩn ngơ, nghĩ rằng này nhân viên bán hàng này mắt tốt đến chết tiệt.

Nhậm Hiểu Niên che miệng, âm thầm cười trộm.

“Lần này anh muốn mua nội y giúp ai? Cần tôi giới thiệu không? ” Nhân viên bán hàng hồ hởi hỏi.

Kì lạ, cô ta không đi tiếp đón Nhậm Hiểu Niên, cứ quần quít lấy anh làm gì?

“Không cần, là cô ấy muốn mua, không phải tôi.” Anh chỉ chỉ Nhậm Hiểu Niên lại đang cầm hai cái bra cup C lần trước.

“À? Vị tiểu thư này thật giống cô bé lần trước nha!” Nhân viên bán hàng nhìn kỹ Nhậm Hiểu Niên, không khỏi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, rất giống, cho nên chọn Bra cũng giống nhau.” Anh chế nhạo cười khê.

Nhậm Hiểu Niên mặt đỏ bừng anh một cái.

“Đúng thế thật, tiểu thư cũng chọn cái này, thật khéo nha! Chẳng lẽ..... Cô và cô bé lần trước là mẹ con sao?” Nhân viên bán hàng cười giúp cô lấy bra xuống.

“Không phải, tôi là dì của con bé.” Cô hừ nhẹ.

“Dì? Ó.....” Nhân viên bán hàng ngẩn người.

“Anh rể, anh cảm thấy cái này thế nào?” Cô cố ý giơ bra trong tay lên cho Dịch Hành Vân xem.

Anh..... Anh rể? Dịch Hành Vân há hốc mồm.

Vẻ mặt của nhân viên bán hàng đột nhiên trở nên chán ghét, thái độ khách khí hoàn toàn biến mất. Người đàn ông này lại đưa cô em vợ đi mua bra? Trời ạ..... thật kinh tởm.....

Dịch Hành Vân nhướn mày, tức giận đến cắn răng đi đến bên người Nhậm Hiểu Niên, đoạt lấy bra trong tay cô.

“Được, gói hai cái này lại, nhanh chóng chọn thêm hai cái quần lót, tôi phải đi.”

“Được rồi, đợi lát nữa đã, em phải chọn cái nào đẹp đẹp một chút!” Nhậm Hiểu Niên nhin cười, cố ý chậm chạp chọn.

Anh có chút không chịu nổi ánh mắt khinh miệt chỉ trích của nhân viên bán hàng thỉnh thoảng phóng tới, vì thế tùy tay cầm hai cái quần lót ren, giao cho nhân viên bán hàng nói: “Hai cái này, trả tiền mặt.”

“Ồ! Em không thích hai cái kia lắm.....” Nhậm Hiểu Niên hô nhỏ.

“Đừng nhiều lời! Mặc được là tốt rồi.” Anh rút tiền mặt, không nhẫn nại tiếp tục ở lại đây nữa.

“Nhưng, thiết kế đây rất khó mặc!”

Anh hoàn toàn không để ý tới kháng nghị của cô, vừa lấy lại tiền thừa xong vội vàng kéo cô rời đi. Trước khi xuống tầng còn mơ hồ nghe thấy đám nhân viên bán hàng phía sau bà tám thảo luận chuyện anh thông đồng với em vợ.....

Thật sự là đủ rồi! Về sau đánh chết anh cũng sẽ không đến bách hóa này nữa.

Nhậm Hiểu Niên lại cảm thấy buồn cười, suốt dọc đường khoé miệng run rẩy không ngừng.

“Vui lắm sao?” Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

“Đúng vậy, rất vui.” Cô còn không biết sống chết cười to.

Anh nhíu mày, kéo cô đi ra ngoài. Cô sững sốt, vội hỏi: “Này? Đi đâu vậy? Còn chưa mua quần dài với áo mà!”

“Đi mặc nội y quần lót vào trước, bằng không anh không yên tâm.”

“Vào toilet mặc là tốt rồi!” Kỳ lạ, có gì mà không yên tâm?

“Nơi đó rất bẩn, đến văn phòng anh thay.” Anh nắm chặt tay cô, đi về phía tòa nhà cao tầng cách đó không xa.

Lúc này Nhậm Hiểu Niên mới phát hiện, tòa nhà tập đoàn Tư Mạn ở ngay cạnh bách hóa.

“A! Thì ra nơi này rất gần công ty anh!” Cô ngạc nhiên.

“Rất gần, em không biết sao?” Anh cong khóe môi.

“Không biết, lúc trước em rất ít đến khu này, ở đây quá nhiều người.....” Cô nhìn xung quanh, thoáng nhìn vào một mặt gương lớn trước cửa nhà hàng, nhất thời ngẩn ngơ, dừng bước.

“Làm sao vậy?” Anh quay đầu.

“Dịch Hành Vân, anh xem.....” Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm một nam một nữ trong gương.

Anh quay đầu nhìn vào gương, bên trong có một người phụ nữ xinh đẹp ngọt ngào cùng một người đàn ông cao gầy tuấn tú.

“Chúng ta..... có giống một đôi tình lữ không?” Cô nhìn anh qua gương, rung động không thôi.

Lúc trước khi cùng anh đi ra ngoài hoặc dạo bách hóa, cô sợ nhất là thủy tinh phản chiếu hoặc gương, sợ nhất thấy mình đứng bên cạnh người đàn ông này lại giống cha và con gái.....

Nhưng bây giờ, cô một mét sáu mươi hai rất cục có thể cùng anh một mét tám mươi xúng đôi, cuối cùng có thể dùng cùng một độ cao đối diện anh, yêu anh.....

“Không phải giống, chúng ta bây giờ chính là một đôi tình lữ.” Ánh mắt của anh và cô ở trong gương chạm đến nhau, mười ngón tay cũng lặng lẽ nắm chặt.

Cô thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười dịu dàng.

Trái tim anh căng thẳng, bất chấp đám đông qua lại, không nhận được cú đầu khê chạm lên môi cô.

Đôi má cô đỏ ửng, thẹn thùng dựa vào anh, anh cứng chiều ôm vai cô, hai người cũng giống như những đôi tình lữ yêu đương cuồng nhiệt, quang minh chính đại thân mật đi trên đường cái.

Ngọt ngào này làm cho Nhậm Hiểu Niên suýt chút nữa rơi lệ, nhưng cô nhanh chóng nhắm mắt lại nuốt nước mắt trở về.

Không thể khóc, lúc này cô nên cười, bởi vì thời gian có thể tận hưởng tình yêu của anh, cũng như được yêu anh đã không còn nhiều lắm.

Bọn họ tản bộ đến tòa nhà tập đoàn Tư Mạn, hôm nay là chủ nhật, trong tòa nhà không một bóng người. Anh trực tiếp nắm tay cô lên tầng. Lúc đi vào văn phòng anh, cô đứng ở cửa lại nhớ tới lần đầu tiên mình đến tìm anh.

Khi đó, ai nghĩ rằng bọn họ sẽ yêu nhau?

Trong mắt anh, cô chỉ là con nhóc bảy tuổi; Ở trong mắt cô, anh là kẻ ương ngạnh vô tình, tên vô lại muốn đuổi cô ra khỏi nhà.

“Vào đi, lại đang suy nghĩ gì vậy?” Anh xoay người nhìn cô.

“Dịch Hành Vân tiên sinh, tôi tới tìm anh, là muốn đàm phán với anh về chuyện căn nhà.” Cô cố ý lặp lại lời nói lúc đó.

Anh nhăn mày, hai tay khoanh trước ngực, chiều ý cô cùng diễn, “À, cô chính là dì của tiểu quý kia sao? Rất cục cũng chịu xuất hiện, tôi chờ cô lâu lắm rồi.”

“Vậy sao? Nghe nói anh đưa Hiểu Niên về nhà ở, trong khoảng thời gian này, Hiểu Niên nhà chúng tôi có làm phiền anh không?” Cô nhin cười, đi về phía anh.

“Có, vô cùng, vô cùng phiền toái.” Anh nheo mắt lại nói “Luôn làm cho tôi tức giận, làm cho tôi phiền lòng, làm cho tôi khó chịu, làm cho tôi lo âu, gần như đã đảo lộn hết cuộc sống của tôi.”

“Oa! Thật vậy sao? Sao con bé có thể làm như vậy?” Cô giả vờ kinh sợ.

“Đúng thế, làm sao con bé có thể làm như vậy? Tôi có lòng tốt cho con bé ở nhờ, nó lại khiến tôi giống tên biến thái yêu trẻ con.” Anh hừ nhẹ.

“Yêu trẻ con? Là sao? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ anh thích Hiểu Niên bảy tuổi nhà chúng tôi?” Cô tròn tròn mắt.

“Đúng vậy, tôi lại động lòng với một tiểu quý bảy tuổi. Cô nói xem có phải tôi điên rồi không.” Anh nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sáng như sao.

Cô ngạc nhiên, trái tim run rẩy một chút, đột nhiên không biết nói gì tiếp.

Cho dù bề ngoài của cô chỉ có bảy tuổi, anh cũng..... Yêu cô sao?

“Cuối cùng tôi vẫn bị con bé hấp dẫn, ánh mắt luôn hướng về con bé, sẽ không nhận được quan tâm con bé, muốn chạm vào con bé, ôm con bé, thậm chí suýt chút nữa đã hôn con bé..... Cô nói xem, chẳng lẽ tôi là tên biến thái thật sao?” Anh chậm rãi đến gần cô, hỏi lại.

Trái tim cô kích động không nói nên lời, chỉ có thể lắc đầu.

“Bởi vì con bé, tôi không thể đi vào giấc ngủ, không thể bình tĩnh, không thể suy nghĩ. Trái tim của tôi, lý trí của tôi hoàn toàn không chịu khống chế, cả ngày đều nghĩ đến chuyện của con bé. Cô nói xem tôi bị bệnh cũng không nhẹ đúng không?” Anh tiến lại gần thêm một bước, gần đến mức thân thể đã áp sát vào nhau.

Cô vẫn lắc đầu, hốc mắt lại đỏ ửng.

Thì ra Dịch Hành Vân yêu cô như vậy sao?

“Xem, Nhậm Hiểu Niên hành hạ tôi như vậy, cô nói xem, cô nên bồi thường tôi như thế nào?” Anh cúi đầu, dựa lên trán cô, trầm thấp hỏi.

“Con bé đã bồi thường rồi, bởi vì nó cũng bị bệnh. Nó thậm chí yêu anh, lại bị kim đâm trong bể ngoài bảy tuổi, đau khổ mà không thể nói, không dám nói.....” Cô ngẩng đầu, giọng khàn khàn.

Lần này, đổi thành Dịch Hành Vân giật mình.

“Con bé ghen tị với bạn gái của anh, hận anh coi nó như trẻ con. Con bé hy vọng anh dùng ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ để nhìn nó. Con bé hy vọng anh có thể ôm nó, yêu nó, hôn nó..... Anh nói xem, có phải đầu con bé cũng ngả hồng rồi hay không?” Cô thâm tình hỏi lại.

Tim anh co rút lại, nín thở không nói gì.

Trong lúc anh bị tình cảm khác thường tra tấn sắp phát cuồng, cô cũng chịu dày vò giống như vậy sao?

Cô ẩn trong thân hình bảy tuổi nhỏ nhắn cũng yêu anh, không hề ít hơn anh.

“Cho nên..... Tôi cảm thấy nó cũng điên rồi, giống như anh—”

Tiếng nói của cô nháy mắt biến mất trong nụ hôn của anh. Anh cuồng dã che kín môi cô, nuốt toàn bộ những lời nói làm xao động tim anh vào.

Hai người hôn thật sâu, môi kề môi, đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi, tim cùng tim đan chặt vào nhau.

Dần dần, nụ hôn càng lúc càng nóng, anh vội vàng quấn lấy cái lưỡi non mềm của cô, đôi môi ở ngoài miệng cô liếm hút, đói khát như thể không tài nào lấp đầy trống rỗng và bất an không nói nên lời trong lòng anh.

Có lẽ trong tiềm thức, anh đang sợ hãi cô biến trở về bảy tuổi, biến trở về thành cô gái anh rõ ràng yêu nhưng không thể đụng vào.....

Rất lâu sau đó anh mới buông cô ra, nhưng vừa thở hổn hển mấy hơi, lại luyến tiếc quấn lấy cánh môi đã thoáng sưng đỏ của cô, tinh tế mút vào.

Cứ như vậy hôn lần nữa, quyến luyến không rời.

Đến khi cô thở không ra hơi mới đẩy anh ra, khẽ cười nói: “Anh đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm trước.....”

“Anh chỉ muốn ăn em.” Anh ôm chặt cô, trong mắt, trong giọng nói đọng đầy dục vọng.

Cô cười huých anh, “Đừng nào loạn, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm đó! Ngoại trừ đi mua quần áo, em còn muốn cùng anh đi xem phim, đến núi Dương Minh đi dạo, cùng nhau ăn cơm, giống như những đôi khác vậy.....”

Anh lại hôn cô, chế nhạo nói: “Trọng điểm chính là em muốn ở bên anh.”

“Đúng vậy! Em chỉ muốn ở bên anh, mỗi giây mỗi phút đều muốn, nếu không một khi.....” Cô vội vàng ngậm miệng, tim co rút. Cô phải nắm chắc hai ngày còn lại này, không muốn lãng phí một phút giây nào!

Ngữ điệu khảng khái của cô làm tim anh nhói đau một chút.

“Cho dù em biến trở về bảy tuổi, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em. Hiểu Niên, anh sẽ chờ em lớn lên, sau đó nghĩ cách giúp em trở về bộ dáng bình thường.” Anh ôm chặt lấy cô.

Cam đoan của anh không thể trấn an cô, ngược lại làm cho lòng cô càng đau.

Không, đừng chờ! Cũng đừng giúp cô! Đừng vì cô mà bị liên lụy! Cô chỉ cần anh giống như trước sống bình an, trở lại..... như những ngày trước khi gặp cô.....

Nhưng những lời này cô không thể nói, chỉ có thể chôn ở trong lòng.

“Ai, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện này nữa, em đói bụng rồi, đi thôi.” Cô nhanh chóng chuyển đề tài.

“Được, đi ăn cơm.” Anh bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Đi, em muốn ăn đồ ăn Nhật.” Cô nói xong sẽ kéo anh ra cửa.

“Chờ một chút!” Anh ngăn cô lại.

“Sao thế?”

“Em còn chưa mặc nội y.” Anh chỉ chỉ túi giấy trên sofa.

“Đúng rồi, em quên mất, để em đi mặc.....” Cô vỗ trán mình cầm lấy túi giấy.

“Anh giúp em mặc.” Anh đi đến, cầm lấy quần lót ren cùng bra từ trong túi giấy ra.

“Không cần! Tránh ra!” Cô đỏ mặt khê khê.

“Nhất định phải làm, anh sợ em lâu rồi không mặc, đã quên cách mặc như thế nào.” Tay anh đã sờ lên ngực cô.

“Làm sao em quên được..... A! Anh đang làm cái gì đấy.....”

“Anh muốn xác định xem em có phải cup C thật không!” Anh cười.

“A! Đừng sờ lung tung..... Anh là con sói hoang háo sắc!”

“Sói hoang là vì cô bé quàng khăn đỏ rất ngon miệng mê người mới háo sắc.....”

“Anh..... Anh đừng xằng bậy..... A..... Anh..... Anh lại đang làm cái gì.....” Cô đột nhiên hoảng sợ khê khê.

“Giúp em mặc quần lót!” Anh cầm một chân của cô, xỏ quần lót vào.

“Không cần..... Anh..... A..... sao anh có thể..... A.....” Cô run giọng yêu kiều, bởi vì anh chỉ giúp cô xỏ một chân, đầu liền vùi vào giữa hai chân cô giả trò xấu.

Kế tiếp, hai người chìm vào trong tình ái kích tình bốn phía, ngoại trừ từng đợt thở dốc cùng ngậm nga làm người ta mặt đỏ, cuối cùng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

13. Chương 13

Thời gian qua thật mau, nhất là khi hạnh phúc thân mật bên người mình yêu.

Ba ngày ngắn ngủn trong lúc Nhậm Hiểu Niên đang say mê trong tình yêu sâu sắc nhiệt tình của Dịch Hành Vân đã vội vàng trôi qua.

Bọn họ luôn luôn ở cùng nhau, thỉnh thoảng đi xem phim, ra ngoại ô chơi, ngọt ngào làm cho cô suýt chút nữa đã quên ước định với Nam Cung Thần Võ. Cho đến khi cô nhận được tin nhắn của Nam Cung Thần Võ mới hoảng sợ thấy kỳ hạn chỉ còn lại có một tiếng.

Thanh lý sạch sẽ những gì có liên quan đến cô bên cạnh Dịch Hành Vân, một giờ sau, Khốc Khắc sẽ đi đón cô.

Tin nhắn ngắn ngủi lại đưa cô từ thiên đường ngã vào địa ngục. Một phút trước còn ở trong lòng Dịch Hành Vân cùng anh triền miên lưu luyến, ngay sau đó lại phải rời xa anh.

Sắc mặt cô trắng bệch, chờ Dịch Hành Vân đang tắm, trái tim vì lo lắng đau đớn mà kinh hoàng.

Không đủ! Còn chưa đủ! Cô không muốn rời khỏi anh, không muốn chút nào.....

Nhưng cô không đi, anh sẽ gặp nguy hiểm, chỉ cần cô tiếp tục ở lại bên anh, Thần Võ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.

Cô đối với anh mà nói, từ đầu tới cuối cũng chỉ là một tai họa, là phiền toái.

Cho nên, vì tốt cho anh, cô không nên lưu luyến, nên hoàn toàn cắt đứt hoàn toàn với anh.

Nên..... biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Khó khăn thở hổn hển, cô run rẩy khép di động. Đúng lúc này, Dịch Hành Vân từ phòng tắm đi ra, thấy sắc mặt cô khó coi, kinh ngạc hỏi:“Làm sao vậy? Hiểu Niên.”

“Không..... Không có gì, đại khái là mệt mỏi.” Cô lắc đầu, cười gượng gạo.

Dịch Hành Vân đau lòng đi đến, ôm lấy cô.

“Thực xin lỗi, anh không khống chế được.....” Anh có chút tự trách, bởi vì hai ngày qua, anh quả thực biến thành dã thú đói khát, chỉ muốn khóa chặt cô bên người, không ngừng cùng cô làm tình, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể xác định anh đã có được cô.

“Không, em thích, thích anh điên cuồng vì em.” Cô ôm lấy anh, cọ cọ trước ngực anh.

Tình dục là kết hợp, là giao hòa, cũng là phương thức bọn họ yêu nhau. Cô biết dưới đáy lòng anh có sự hoảng sợ trống rỗng, chỉ có thể dùng thân thể cô lấp đầy. Mà cô, cũng chỉ khi bị anh chiếm lấy, mới có thể cảm nhận một chút bình an. Tuy rằng, làm vậy thật ra cũng không thể hoàn toàn tháo gỡ sợ hãi trong lòng bọn họ.

“Đi tắm đi, anh gọi đồ ăn bên ngoài. Lát nữa chúng ta cùng ăn tối, em hẳn là đã đói bụng rồi.” Anh hôn lên mái tóc cô.

“Vâng.” Cô gật đầu, không dám nhìn anh, nhanh chóng đi vào phòng tắm, để nước cuốn đi nước mắt không ngừng chảy xuống.

Sớm biết vậy, ngày đó cô nên đi Mỹ gặp Thần Võ, chết là xong hết mọi chuyện. Khi đó rời khỏi Dịch Hành Vân thì sẽ không đau như bây giờ.

Hơn ba ngày ở chung, chỉ còn lại bất đắc dĩ và đau lòng, Nam Cung Thần Võ cho của cô không phải lễ vật, mà là thuốc độc.

Anh ta thật sự là tên khốn kiếp đáng giận! Anh ta đã sớm biết cô sẽ càng lún sâu nên mới cố ý cho cô ba ngày, đúng không?

Làm vậy anh ta được lợi gì, nhìn cô đau khổ anh ta sẽ vui vẻ sao?

Cắn môi dưới, cô trừng mắt nhìn người phụ nữ khóc sưng đỏ mắt trong kính, vừa tức vừa hận lại ảo não.

Mây thật vô dụng, Nhậm Hiểu Niên, mây là đồ ngốc vô dụng, dù có lớn lên hay không đều giống nhau.....

Cô một mình trốn trong phòng tắm hồi hận, không bao lâu sau Dịch Hành Vân gõ cửa gọi cô:“Hiểu Niên, tắm xong thì xuống nhé, anh mua bánh bao canh em thích đó.”

Cô hoảng hốt, sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại.

Không còn nhiều thời gian mà cô lại ở đây khóc?

Vội vàng lấy nước lạnh chấm lên hai mắt, cô mặc quần áo, đi xuống tầng một.

Dịch Hành Vân đã bày đồ ăn lên bàn, bánh bao canh nóng thơm ngào ngạt làm cho cô nhớ đến lần đầu tiên tới nơi này.

Khi đó, chính anh ăn bánh bao canh, rồi gọi cơm trẻ con cho cô.....

Những ký ức đó đến chết cô cũng sẽ không quên.

“Mau tới ăn đi!” Anh nhìn cô cười dịu dàng.

Cô đi đến ngồi xuống, quyến luyến nhìn anh giúp cô gấp một viên bánh bao canh vào trong bát.

Thật ấm áp, ấm áp làm cho người ta đau lòng.

Chua xót bỏng trào dâng, cô vội cúi đầu, cắn bánh bao canh, canh nóng chảy ra làm bỏng môi cô, đau đến mức cô hừ nhẹ một tiếng.

“A.....”

“Làm sao vậy? Bị bỏng sao?” Anh sốt ruột đưa tay nâng cằm cô lên, phát hiện môi dưới của cô bị nóng đỏ lên. Anh nhíu mày, buồn bực mắng khê: “Em! Em thật là..... sao lại luôn không cẩn thận như vậy?”

“Em xin lỗi.....” Cô nhỏ giọng nói.

“Còn nói mình đã muốn hai mươi sáu tuổi, căn bản vẫn giống một đứa trẻ con, mỗi lần ăn đều xảy ra chuyện.....” Anh rút khăn tay ra, nhẹ giúp cô lau, miệng không nhịn được cằn nhằn.

Bị mắng như vậy vì sao cô lại cảm thấy rất hạnh phúc?

Cô kinh ngạc nhìn anh, nước mắt bất tri bất giác lại chảy xuống.

“Làm sao vậy? Rất đau sao?” Anh ngẩn ngơ, lo lắng hỏi.

“Không đau..... Bị anh mắng là sẽ không đau.....” Cô cong khoé môi nghẹn ngào nở nụ cười.

Nhìn cô vừa khóc vừa cười, trái tim anh co rút lại đau nhói. Cảm thấy hôm nay cô có tâm sự, vì thế anh vuốt ve hai má của cô, trầm giọng hỏi: “Hôm nay em là lạ, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.....” Cô cầm tay anh, áp mặt vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nhất định có việc, nói.” Anh nhíu mày.

“Đừng lo lắng, thật sự không sao, em chỉ..... Sợ anh quên mất em.....” Cô không thể nói gì, chỉ đành lưu luyến nhìn anh.

Khuôn mặt yêu cô, chiều cô, đau lòng vì cô, về sau sẽ không có cơ hội được nhìn nữa rồi.

“Đồ ngốc, cái đầu nhỏ của em chỉ lo lắng chuyện này thôi sao? Sao anh có thể quên em? Em cũng sẽ không biến mất.” Anh bật cười, cúi đầu hôn lên trán cô.

“Nếu..... Có một ngày, em thật sự biến mất thì sao?” Cổ họng cô nghẹn nghẹn.

“Em sẽ không biến mất, em luôn luôn ở đây, vĩnh viễn ở đây.” Anh chỉ vào tim mình, tặng cho cô một nụ cười tha thiết động lòng.

Thật sao? Dù cô sống hay là chết, cô vẫn luôn tồn tại trong trái tim anh sao?

Trái tim khê run lên, cảm động không nói ra lời.

Nhưng, nụ cười của anh đột nhiên cứng lại, tiếp theo, hai mắt thất thần mờ mịt, lung lay một chút.

“Dịch Hành Vân?” Cô sợ hãi, đỡ lấy anh.

“Hiểu..... Niên.....” Anh nhìn cô như muốn nói cái gì, nhưng giây tiếp theo anh đã mất đi ý thức, vô lực ngã xuống.

“Dịch Hành Vân! Dịch Hành Vân!” Cô hoảng sợ hô to.

“Đừng kêu, đã đến giờ, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng.” Giọng nói lạnh lùng của Khốc Khắc vang lên sau lưng cô.

Cô đột nhiên xoay người, trừng mắt nhìn anh ta.

“Vậy anh ấy..... sẽ thế nào?”

“Anh ta chỉ ngất nửa giờ thôi. Sau khi tỉnh lại, anh ta sẽ quên quên sạch.” Khốc Khắc cười lạnh.

Thật sự sẽ quên tất cả sao? Thật sự sẽ quên cô, sẽ quên những kỷ niệm của hai người trong những ngày qua sao?

Giờ khắc này, cô mới hiểu được, cô sợ hãi anh quên cô đến mức nào!

Sợ hãi hơn cả cái chết.....

“Nhanh thu thập đồ đạc, đóng gói mang đi tất cả những thứ có liên quan đến cô.” Khốc Khắc rút súng đe dọa.

Cô dùng đôi chân mềm nhũn, run rẩy lên tầng, đóng gói toàn bộ đồ đạc.

Khốc Khắc đưa Dịch Hành Vân nằm lên sofa, kiểm tra máy tính cùng di động của anh, xóa bỏ toàn bộ những gì có liên quan đến cô.

Mười lăm phút sau, những đồ có liên quan đến cô đều được thanh lý sạch sẽ. Khốc Khắc lập tức áp tải cô đi, thúc giục nói: “Đi thôi!”

“Làm ơn..... để cho tôi được nhìn anh ấy một cái..... chỉ nhìn một cái thôi.....” Cô rưng rưng khề nói, lưu luyến nhìn Dịch Hành Vân trên sofa, ngực gần như bị xé rách.

“Đừng nóng vội, chờ lát nữa nhất định sẽ để cô nhìn anh ta.” Anh ta hừ nhẹ, túm tay cô, lôi cô ra khỏi nhà Dịch Hành Vân.

Cô khó hiểu bị đẩy lên một chiếc xe RV. Khốc Khắc khởi động nhưng không đi, không biết đang đợi cái gì.

“Anh..... Đang đợi ai?” Cô bất an hỏi.

“Đợi Dịch Hành Vân! Không phải cô muốn nhìn anh ta một cái sao?” Khốc Khắc cười giả tạo, nhìn Dịch Hành Vân ở cửa lớn.

Anh ta..... Tốt bụng vậy sao? Tim cô đập mạnh và loạn nhịp hoảng sợ nhúu mảy.

Không bao lâu sau, Khốc Khắc ấn một cái điều khiển từ xa, chuông báo trộm của xe Dịch Hành Vân đột nhiên vang lên.

Vài giây sau, Dịch Hành Vân vẻ mặt hoang mang cầm chìa khóa đi ra, tắt chuông báo động cũng kiểm tra xe.

“Đi đi! Đi nói lời từ biệt lần cuối với người đàn ông của cô đi.

Khốc Khắc hảo tâm mở cửa xe.

Nhậm Hiểu Niên vui mừng nhảy xuống xe, chạy về phía Dịch Hành Vân.

Lúc này, đúng lúc Dịch Hành Vân cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô.

“Dịch.....” Cô kích động đang muốn gọi anh, anh lại chỉ nhìn thoáng qua cô, sau đó không thềm liếc tới cô một cái.

Hoàn toàn..... Không liếc nhìn cô một cái, giống nhau..... Cô chỉ là một người xa lạ.....

Cô hoảng sợ chết đứng, tiếng nói còn nghẹn ở cổ họng, trái tim giống bị cái gì xé toạc.

Thật sự đã quên.....

Dịch Hành Vân thật sự đã quên cô.....

Trong trí nhớ của anh, sinh mệnh của anh, đã không còn Nhậm Hiểu Niên cô nữa.

Cô không thể nhúc nhích, cứ mắt hồn đứng run rẩy tại chỗ, ngay cả sức lực và dũng khí quay lại cũng không có.

Mà Dịch Hành Vân phía sau, càng đi càng xa, càng đi càng xa.....

“A, trí nhớ đã xóa thành công, bây giờ cô nên chấp nhận số phận theo tôi về Mỹ đi.” Khốc Khắc đi tới sau lưng cô, cười nhạo nói.

Cô không nghe thấy, không động đậy, chỉ cảm thấy đau nhức cùng tuyệt vọng không biết tên đang từ trái tim lan ra toàn thân, đau đến mức cô không thể thở nổi, đau đến từng cái tế bào giống như sắp sửa nổ tung

“A.” Trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cô đột nhiên ngã xuống, cơ thể co quắp lại không ngừng run rẩy.

Sau đó, thân thể của cô nhanh chóng thu nhỏ lại..... thu nhỏ lại.....

Nháy mắt biến trở về bộ dáng bảy tuổi.

Tám tháng sau

Dịch Hành Vân đứng trước cửa khách sạn kiểu Nhật sáu sao mới khai trương của tập đoàn Tư Mạn, nhìn tòa nhà gỗ dung hòa với núi rừng, trình độ thiết kế cùng khuynh hướng cảm xúc tổng thể của khách sạn mới rất vừa ý anh, hoàn toàn đạt tới yêu cầu của anh.

“Tổng giám đốc, mau vào thôi! Tiệc rượu khai mạc đã bắt đầu rồi.” Trợ lý Lý Minh Tông ở bên cạnh nhắc nhở.

“Tiến độ hoàn thành khách sạn này nhanh hơn tôi tưởng.” Anh lẩm bẩm.

“Tôi cũng thấy vậy, nhưng mọi người đều nói là anh bảo tiến độ quá chậm, còn tức giận.....”

Lý Minh Tông nghi hoặc liếc anh một cái.

Anh và tổng giám đốc đều có hơi kỳ lạ, dường như đã quên rất nhiều chuyện, thường xuyên không biết mọi người đang nói cái gì. Cảm giác này giống như mất đi một phần trí nhớ.

“Hả? Tôi có tức giận sao?” Dịch Hành Vân nhún mày.

“Có! Chủ nhiệm công trường nói với tôi, lúc mới khởi công, anh thường xuyên tới đây thị sát, yêu cầu đẩy nhanh tiến độ.”

“Vậy à? Thế mà tôi không hề có ấn tượng gì với chuyện đó.....” Anh trầm ngâm, trong lòng lại cảm thấy lộn xộn.

Anh vốn không phát minh có gì không ổn, nhưng sau đó có rất nhiều vấn đề trong công tác, làm cho anh nghi ngờ đầu mình xảy ra vấn đề.

Bởi vì khi nói chuyện với mọi người xung quanh, có một số chuyện anh không hiểu. Hoặc những chuyện mọi người khẳng định đã xảy ra thì anh lại không hề có ấn tượng. Vì thế anh đi tìm bác sĩ khoa thần kinh kiểm tra. Sau khi phân tích mới phát hiện, nửa năm trước có một đoạn thời gian anh hoàn toàn không nhớ được những gì đã xảy ra!

Càng kỳ lạ hơn là Lý Minh Tông cũng không nhớ.

Thật sự là rất kỳ lạ.....

Hai người bọn họ lại đồng thời mất trí nhớ? Rất không bình thường.

Trọng điểm là não bộ hai người đều không có biến đổi bệnh lý, cũng không bị thương, người nhà Lý Minh Tông cũng chứng minh anh ta rất bình thường.

Về phần anh, anh cũng không hề có bất cứ triệu chứng nào, ngoại trừ cánh tay không hiểu sao lại có vết thương, phương diện khác đều rất khỏe mạnh. Nhưng trong đoạn thời gian anh mất trí nhớ, có người nói thấy anh mang theo một cô bé ra vào nhà anh.....

Thực buồn cười, Dịch Hành Vân anh sao có thể mang trẻ con về nhà? Đó nhất định là chị anh mang theo hai đứa con gái trở về.

Hỏi Lý Minh Tông, anh ta cũng thấy thật vô lý, còn cười nói cho dù trời có sập xuống, anh cũng sẽ không mang theo một cô bé bên người.

Đúng vậy, nếu có một ngày như vậy, anh nhất định là bị điên rồi.

Bởi vì không tìm ra nguyên nhân mất trí nhớ, sau này cũng không giải quyết được gì, dù sao ngấm lại cũng không ảnh hưởng tổn thất gì đến anh, nên anh nhanh chóng chìm đắm vào công việc như trước, vẫn bối lộng tìm vết như trước, vẫn soi mói lại còn thích sạch sẽ trước, cũng vẫn không thích trẻ con như trước.

“Quên đi, đừng nghĩ nữa, vào thôi!” Anh không lãng phí tinh thần, cùng Lý Minh Tông vào đại sảnh khách sạn.

Hôm nay là tiệc rượu khai trương khách sạn, rất nhiều khách quý quan trọng đều đến tham gia. Anh mặc tây trang tối màu, trong tuần tú tào nhã còn mang theo khí thế lạnh lùng, đứng giữa mọi người bỗng trở thành tiêu điểm.

Sau khi tán gẫu xong, anh đang định vào văn phòng quản lý lại thấy bạn gái Ôn Hân đã lâu không liên lạc.

“Thật sự là đã lâu không thấy, Ôn Hân.” Anh chủ động chào hỏi. Lúc trước anh từng gọi điện cho cô, nhưng cô đều không tiếp. Anh cũng không muốn để ý, cho rằng đến trong hòa bình thì cũng nên chia tay trong hòa bình.

Ôn Hân lạnh lùng khinh thường liếc nhìn anh một cái, chán ghét nói: “Nếu không vì công việc, tôi hận không thể không gặp lại anh, cái đồ yêu trẻ con đáng ghê tởm!”

“Cái gì?” Anh ngẩn ngơ.

“Bạn gái nhỏ của anh đâu? Sao không đưa đến ọi người gặp mặt?” Cô châm chọc nói.

“Em đang nói linh tinh gì thế?” Khuôn mặt tuần tú của anh trầm xuống.

“Làm trò, đừng có giả vờ, đường đường tổng giám đốc tập đoàn Tư Mạn lại cùng một cô bé bảy tuổi bày trò yêu đương ‘vong niên’, nói khó nghe chính là yêu trẻ con, anh đó, đồ hạ lưu!” Ôn Hân dứt lời xoay người bước đi.

Anh ngây ra, quả thực là khó hiểu.

Cô bé bảy tuổi nào? Yêu trẻ con cái gì?

Vì sao lại liên quan đến một cô bé bảy tuổi?

“Hành Vân! Em ngây ra đó làm gì?” Có người vỗ lên vai anh.

Anh quay đầu, mày lập tức nhú chặt.

“Chị, chị mang hai tiểu nha đầu này tới làm gì?” Chị anh lại dẫn theo hai con nhóc này tới giúp vui.

“Lãnh đạo của em trực tiếp mời chị đấy.” Anh chị cười nói.

“Cậu, kem chỗ cậu thật ngon.” Hai cô bé vừa rồi còn chạy tới chạy lui, ùn ùn náo loạn, vừa thấy anh liền quang quác vừa chạy vừa hét âm ỉ.

“A, mẹ, sôcôla của chị có hai viên, của con chỉ có một viên..... con cũng muốn hai viên cơ.....” Đứa em âm ỉ nói.

“Mẹ, đừng cho nó, vừa rồi nó không nghe lời làm đổ cốc.” Đứa chị lại làm mặt quỷ với đứa em.

“Con muốn ăn con muốn ăn con muốn ăn.....” Đứa em tức giận đến thét chói tai.

“Không ày ăn.”

“Em muốn em muốn!”

Anh khó chịu ấn trán, xanh mặt quát: “Ầm ỹ muốn chết, im hết cho cậu!”

“Oa..... Cậu thật hung dữ.....” Hai chị em hoảng sợ, khóc òa lên.

“Sao em lại mắng chúng nó?” Chị gái anh khẽ mắng.

“Thật là, cùng là bảy tuổi, sao hai đứa tiểu quỷ này không thể giống con bé.....” Anh phiền chán nói.

“Con bé? Ai cơ?” Anh chị ngạc nhiên nói.

Anh đột nhiên giật mình, chính anh cũng ngẩn người.

Đúng vậy, anh đang nói ai? “Cô bé” anh đang định thốt ra là ai?

Phút chốc, trái tim anh hơi thất lại một chút, rất nhẹ, lại..... Rất đau.

“Mẹ con muốn đi toilet.....”

“Mẹ, kem của con chảy rồi.....”

“Hành Vân, chị mang đứa bé đi toilet, em lau mặt đứa lớn hộ chị.”

Không đợi anh hoàn hồn chị anh đã kéo con gái đi mất. Đứa lớn lại quang quác kêu to: “Cậu! Cậu!”

Anh ngẩn ra, cúi đầu thấy kem đã dọc theo miệng của cô bé chảy xuống cổ.

“Cháu! Tiểu quỷ này sao ngay cả ăn kem cũng không cẩn thận như vậy.....” Anh hổ hển rút khăn tay, khom người giúp cô bé vết kem dính dính. Nhưng mới lau một nửa, tim anh lại chấn động mạnh, động tác xoay mình dừng lại.

Cảnh tượng này rất quen!

Dường như..... khi nào thì..... Anh cũng từng giúp một người lau mặt giống thế.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn mơ hồ chợt lóe rồi biến mất trong đầu anh. Giờ khắc này, nơi nào đó trong lòng lại co rút đau đớn, hơn nữa còn xông thẳng vào đáy lòng.

Anh đau đến hít thở không thông, thật lâu không thở nổi.

“Oa..... Dịch Hành Vân! Kem chảy vào trong quần áo rồi!” Cháu anh gấp đến độ giơ chân.

Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn cháu gái, cả người chấn động.

Cô bé..... Gọi anh là gì?

“Dịch Hành Vân! Chảy vào rồi! Chảy vào rồi!” Có một cô bé thường xuyên gọi như vậy.

Trái tim của anh đập điên cuồng, hoảng sợ biến sắc, lắc đầu, lại dùng sức chớp mắt, trước mắt này chỉ có cháu gái anh mà thôi.

“A! Cậu thật đáng ghét, không lau cho người ta gì cả, cháu muốn đi tìm mẹ.” Cháu gái chu miệng lên trừng anh, la hét đòi đi tìm mẹ.

Đây là chuyện gì?

Anh cứng đờ, đè lên lồng ngực đau nhức.

Chẳng lẽ là thời gian qua quá bận rộn mệt mỏi, mới sinh ra ảo giác và huyễn thính?

Hít một hơi, anh kéo lỏng caravat, vội vàng đi ra khỏi đại sảnh khách sạn, đi thẳng vào rừng định để mình thoải mái một chút.

Mùa thu sau giữa trưa bầu trời có vẻ mù mịt, ánh mặt trời ẩn sau mây đen, cảm giác giống như vào đông, giống như..... ngày đầu tiên anh đến nơi này.....

Dọc theo đường nhỏ mới quy hoạch trong rừng, đi đến cuối đường là căn biệt thự đá phong cách châu Âu kia.

Anh đứng ở trước cửa biệt thự, nhìn đồng kiến trúc vẫn hoang phế như xưa, kinh ngạc đến ngẩn người.

Nơi này vốn định cải tạo thành nhà ăn, nhưng cuối cùng lại ngưng sửa chữa, mà yêu cầu đình công, là do chính anh yêu cầu.

Trên thực tế, anh cũng không biết vì sao mình lại buông tha cho tòa kiến trúc này, giống như trong tiềm thức không hy vọng có người động đến ngôi biệt thự này, trong nội tâm luôn luôn có luồng lực lượng muốn bảo vệ nó.

Nhưng nguyên nhân là gì? Anh không rõ, hơn nữa, anh cũng không thích tới nơi này. Trên thực tế, anh đã nửa năm chưa hề đặt chân đến đây, bởi vì anh không định vào, không muốn vào. Mỗi lần đi qua cửa căn biệt thự này, trong lòng anh lại thấy ngọt ngào, vô cùng không thoải mái.

“Anh muốn tìm ai? Nhà này bây giờ không có người ở.” Một giọng nói trẻ con vang lên sau lưng anh.

Anh hốt hoảng xoay người, chỉ thấy một cậu bé bộ dạng tuấn tú thông minh.

A, sao nhìn cậu bé này có hơi..... Quen.....

“Chú không tìm ai cả, chỉ tùy tiện xem nhìn thôi.” Anh âm thầm nghĩ xem từng gặp cậu bé ở đâu nhưng lại không nghĩ ra.

“Anh thật sự không tìm ai sao?” Cậu bé giống ông cụ non dứt hai tay vào túi, chậm rãi đi về phía anh.

“Cái gì?” Anh nhíu mày, rất phản cảm với tiểu quỷ này.

“Vào xem đi! Nói không chừng anh sẽ nhớ ra anh muốn tìm ai.” Cậu bé nói xong lại chủ động đẩy cửa vào.

Anh há hốc mồm, tiểu quỷ này sao lại tự tiện xông vào nhà của anh?

“Này! Nhóc, chỗ này là tư nhân.....” Anh đi vào theo, đang định tóm lấy cậu bé kia, thằng bé đột nhiên quay đầu, nhìn anh cười kỳ lạ.

“Dịch Hành Vân, chúng ta chơi trò chơi đi!”

Anh giật mình, sao tiểu quỷ này biết tên anh?

“Nếu anh nhớ ra cô ấy là ai, tôi sẽ trả cô ấy lại cho anh.”

“Cô ấy? Ai cơ?” Anh sửng sốt.

“Cô gái trong lòng anh.” Cậu bé nhếch đôi mày nhỏ.

Dịch Hành Vân kinh ngạc khó hiểu.

Tiểu quỷ này đang nói gì vậy? Cô gái trong lòng anh? Trong lòng anh làm gì có ai? Trong lòng anh nào có.....

Đột nhiên, trong đầu xẹt khuôn mặt tươi cười thanh tú ngây thơ của một cô gái, hại anh im bật, sắc mặt hơi thay đổi.

Đó..... Là ai?

“Tôi vốn định tìm ra lời giải từ trên người cô ấy, nhưng từ ngày cô ấy biến trở về dù qua kỳ hạn nửa năm rồi mà vẫn không hề biến thân.....” Cậu bé nói xong tiếp tục đi vào biệt thự.

“Tiểu quỷ rốt cuộc cháu đang nói gì thế hả?” Anh không hề giận nhíu mày, hoàn toàn không hiểu cậu bé đang nói gì.

“Cô ấy không lớn lên, tôi cũng không thể động vào, cũng không thể phân tích, tất cả nghiên cứu đều vì vậy mà bỏ dở.” Cậu bé tiếp tục đi về phía trước, vẫn nói những lời kỳ lạ không đầu không đuôi.

Anh không kiên nhẫn, trước khi cậu bé đẩy cửa lớn, anh đuổi theo đi bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cậu. “Không cho phép vào, tiểu quỷ, nơi này là của chú.....”

“Trước kia tôi ở đây.” Cậu bé quay đầu cười.

“Cái gì?” Anh sửng sốt.

“Chúng tôi trước kia ở đây, là anh đuổi chúng tôi đi, Dịch Hành Vân.”

Anh..... Đuổi bọn họ đi? “Bọn họ” là ai?

Anh kinh ngạc dừng lại, cậu bé nhân cơ hội đẩy cửa lớn ra, bước vào phòng khách, rồi đứng im bên cửa sổ.

“Tiểu quỷ, cháu luôn nói những câu kỳ lạ.....” Anh nhanh chóng bước vào phòng khách, vừa thấy bóng cậu bé bên cửa sổ, lại ngẩn ra.

Cảm giác rất quen thuộc, trước kia khi vào nơi này, anh đã nhìn thấy một cậu bé ngồi ở bên cửa sổ học người lớn uống cà phê, một cậu bé khác lại đánh điện tử trên xô pha, mà cô bé lại luôn gọi anh như bạn bè.....

Dịch Hành Vân! Chú đến rồi!

Phút chốc, cả người anh run lên, những hình ảnh kia lập tức tan đi, nhưng tim anh lại đập thùng thùng kinh hoàng.

Cô bé gọi tên anh..... Cô gái kia.....

Là ai?

“Trở về nơi này, cảm giác vẫn như thế, tất cả mọi ác mộng đều bắt đầu từ nơi này.....” Cậu bé lẩm bẩm.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cháu là ai? Chú biết cháu sao?” Anh trừng mắt nhìn cậu bé, hỗn loạn lại tức giận.

“Có lẽ biết, có lẽ không biết, nhưng cái này không quan trọng. Tôi đến đây là để tặng quà cho anh, rồi xem anh có nhận hay không.” Khóe miệng của cậu bé cong lên, búng ngón tay.

Lúc này, một người đàn ông ôm một cô bé ngủ say đi ra từ tầng hầm.

“Đây, chính là cô gái này, anh cần không?” Cậu bé hỏi.

Hai hàng lông mày của anh nhăn lại, nhìn cô bé cuộn người lại, cuối cùng không nhin được, cao giọng quát: “Rốt cuộc các người đang làm gì? Đừng làm loạn nữa, cút ra ngoài cho tôi.”

“À? Anh không cần cô ấy sao? Nhìn cẩn thận đi, anh không cần, tôi sẽ mang đi đó.” Cậu bé nhú mày.

“Chú cần cô bé kia làm gì.....” Anh gầm lạnh, nhưng lúc này, người đàn ông ôm cô bé đặt lên xô pha, mặt quay về phía anh. Trong nháy mắt câu nói của anh kinh hãi dừng lại.

Khuôn mặt đáng yêu thanh tú, ánh mắt mang theo chút thơ ngây kia.....

Cô bé này, nhìn hơi quen, thật sự quen..... Nhưng anh lại không nhớ nổi cô là ai.

“Thế nào? Biết cô ấy sao?” Cậu bé hỏi.

“Không biết, sao chú có thể biết tiểu quỷ bảy tuổi này?” Anh bực dọc tức giận nói.

“Sao anh biết cô ấy bảy tuổi?”

Anh rùng mình, ngây người.

“Cô ấy đã hôn mê tám tháng rồi, vẫn chưa tỉnh lại, cô ấy giờ đang trong trạng thái hôn mê chờ chết, làm tôi bó tay. Nếu anh cũng không thể đánh thức được cô ấy, cô ấy thật sự sẽ chết đi như vậy. Anh có thể để cô ấy chết như vậy sao?” Cậu bé nhìn thẳng anh.

Chết? Anh mở to mắt nhìn cô bé kia, sống lưng run rẩy tê dại, trong lòng một hồi hoảng một hồi đau, nhưng không biết vì sao mình lại có phản ứng này.

“Cô ấy nghĩ anh đã quên cô ấy rồi, Dịch Hành Vân, cho nên cô ấy cũng không muốn sống nữa.”

“Tôi..... Đã quên cô ấy? Chẳng lẽ..... Tôi từng biết cô ấy?” Anh hoang mang hai hàng lông mày nhíu lại, đến gần cô, trong đầu hỗn loạn căng ra.

“Đúng vậy!”

“Vậy..... Sao tôi không nhớ nổi cô ấy là ai..... Vì sao..... không nhớ nổi.....”

Cô bé nhắm hai mắt, yên lặng ngủ, thở nhẹ mà chậm, không nhúc nhích.

Anh muốn vuốt ve mặt cô, nhưng tay vươn ra cũng không ngừng run, tim không ngừng co rút đau đớn.

Phút chốc, một giọng trách mắng non nớt vang lên –

“Đừng chạm vào cô ấy!”

Theo tiếng vang, một bóng người đã vọt đến trước mặt anh, một khẩu súng trong tay nhắm thẳng vào giữa trán anh.

Anh kinh hãi, khi bình tĩnh lại thấy trước mắt xuất hiện một cậu bé trắng trẻo đáng yêu khác!

“Không cho phép chạm vào cô ấy, cô ấy là của tôi.” Khẩu khí của cậu bé trắng trẻo đáng yêu lại lạnh lẽo như khẩu súng đang nhắm vào anh.

Này..... Tiểu quỷ này anh cũng đã từng gặp! Về mặt Dịch Hành Vân sợ hãi không thôi. Nhưng so với vẻ sợ hãi, khi tiểu quỷ này tuyên bố cô bé kia là của mình, trong lòng anh lại có một ngọn lửa giận bùng lên.

“Phương Dạ Bạch, cậu đừng làm rối lên!” Cậu bé thứ nhất biến sắc giận dữ mắng.

“Hừ, Nam Cung Thần Võ, anh không có cách đánh thức cô ấy, tôi có. Đội của tôi có thể cứu tỉnh cô ấy.” Phương Dạ Bạch hừ lạnh.

“Vô dụng thôi, tám tháng tôi dùng hết mọi cách vẫn không thể làm cho cô ấy tỉnh lại.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng nói.

“Đó là thực lực của nhà thuốc các người quá yếu.”

“Cậu cho là mấy người không chuyên các cậu có năng lực sao? Đừng có làm người ta chết cười.”

“Có năng lực hay không, thử thì biết, dù thế nào, hôm nay tôi cũng phải mang cô ấy đi.”

“Đừng có nằm mơ! Khốc Khắc, cản cậu ta lại!”

Khốc Khắc lập tức nhào qua, Phương Dạ Bạch chuyển súng sang phía anh ta, nổ một phát súng, nhưng Khốc Khắc nhanh nhẹn tránh được, lặn một vòng, rút súng ra bắn rơi khẩu súng trong tay Phương Dạ Bạch.

Đột nhiên, một người đàn ông cao to nhảy từ ngoài cửa sổ vào, bảo vệ Phương Dạ Bạch, anh ta đá rơi súng trong tay Khốc Khắc xuống, hai người xoay người đánh nhau.

Dịch Hành Vân hoảng sợ trừng mắt nhìn một màn khoa trương vớ vẩn trước mắt này, hai đội tiểu quỷ lại lấy súng đánh nhau. Mắt thấy bọn họ sẽ đánh lên cô bé đang ngủ say, anh kinh sợ lo lắng đi đến ôm lấy cô, vọt sang một bên. Anh định báo cảnh sát, nhưng cảm xúc mềm mại ấm áp khi ôm lấy cô lại làm cả người anh chấn động run rẩy.

Dịch Hành Vân, tôi sẽ nhanh chóng lớn lên, chú sẽ chờ tôi lớn lên chứ?

Dịch Hành Vân, tôi không phải tiểu quỷ, tôi hai mươi sáu tuổi!

Dịch Hành Vân, em yêu anh, rất rất yêu anh.....

Dịch Hành Vân, nếu em biến mất, anh có thể nhớ được em chứ?

Dịch Hành Vân..... Dịch Hành Vân.....

Một giọng nói mềm mại không biết đến từ nơi nào vang lên trong tai anh, có người luôn gọi tên anh, khiến tim gan anh thắt lại đè nén, hốc mắt anh nóng rực.

Cúi đầu nhìn chằm chằm cô gái trong lòng, anh không nhận được nước mắt trào ra như vỡ òa.

Là em gọi tôi sao? Người mà họ nói với tôi là em sao? Nhưng tôi lại không nhớ được, không nhớ ra em là ai.....

Anh rất đau khổ, vì anh biết mình đã quên một chuyện vô cùng vô cùng quan trọng, chuyện đó bị khóa sâu ở nơi không thấy đáy, anh lại không tìm thấy..... Không ghép lại được..... Không giải được.....

“Buông cô ấy ra, Dịch Hành Vân!” Phương Dạ Bạch hét lên giận dữ.

“Không!” Anh theo bản năng ôm cô thật chặt.

“Buông cô ấy ra! Giao cô ấy cho tôi!” Phương Dạ Bạch nhặt súng lên, nhắm thẳng vào anh.

“Tuyệt đối không! Tôi có chết cũng không buông!” Anh điên cuồng gào thét.

“Chết cũng không buông sao? Tôi xem anh chết rồi có buông ra không.....” Khuôn mặt nhỏ của Phương Dạ Bạch hiện lên một tia cười lạnh kì dị, bóp cò súng.

“Tiểu Bạch! Đừng nổ súng –” Nam Cung Thần Võ quát.

Ngay lúc ấy, viên đạn đã bắn ra.

“Đoàng” một tiếng súng vang lên, làm vỡ nát màng tai Dịch Hành Vân. Ngay trong nháy mắt này, đoạn trí nhớ bị quên đi, bị ép nhem trong hộp đen bùng ra!

Cô bảy tuổi.....

Cô hai mươi sáu tuổi.....

Cô gái làm anh điên mất.....

Cô và anh yêu nhau.....

Đó là cô gái cũng là người phụ nữ mà anh đã dành cho cô tình cảm chân thành nhất.

Có cái tên anh rất thích.

Cô tên..... Cô tên.....

“Hiếu Niên!” Anh khẽ gọi tên cô, ôm chặt thân hình nhỏ nhắn của cô, rồi ngã ra sau.

Như nghe thấy anh gọi, vào lúc này, Nhậm Hiếu Niên đã hôn mê tám tháng trong lòng anh lại chậm rãi mở mắt ra —

14. Chương 14: Kết Thúc

Gió bão nổi lên

Bên cạnh tổng giám đốc tập đoàn khách sạn Tư Mạn – Dịch Hành Vân luôn có một người phụ nữ, chuyện này khiến không ít người chú ý. Mọi người đều đoán già đoán non quan hệ giữa họ, nhưng Dịch Hành Vân chưa bao giờ giải thích gì.

Lý Minh Tông lại cảm thấy người phụ nữ này nhìn rất quen, nhưng nhớ không nổi đã từng gặp cô ở đâu.

Trên thực tế, sau khi Nhậm Hiếu Niên hôn mê tám tháng tỉnh lại, đột nhiên liền biến thân lớn lên, sau đó, không biến về bảy tuổi nữa.

Điều này làm cho Dịch Hành Vân vừa mừng vừa sợ, nhưng Nam Cung Thần Võ lại đưa ra một nghi vấn, liệu Nhậm Hiếu Niêncó mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi sáu không?

Nghi ngờ chưa được chứng minh, nhưng Dịch Hành Vân không biết vì sao lại bắt đầu lo lắng, lo lắng vợ mình cứ trẻ mãi như thế, mà anh lại dần dần già đi.

Với việc này, Nhậm Hiếu Niên chỉ dùng ôm hôn tràn đầy tình yêu nói cho anh, dù anh có biến thành dạng gì đi nữa, trái tim cô vĩnh viễn cũng không thay đổi.

Vấn đề của “Kế hoạch Thủ tuế” vẫn chưa được giải quyết, tuy Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiếu Niên đã thống nhất sẽ giúp đỡ nhau nghiên cứu, nhưng “Hiện tượng hoàn đồng” vẫn luôn làm anh đau đầu.

Mặt khác, để tìm ra phương pháp “Lớn lại như cũ”, Phương Dạ Bạch mặt ngoài hợp tác với Nam Cung Thần Võ, nhưng vẫn ngấm ngầm như hổ rình mồi với “Thủ tuế”.

Tuy rằng ngày đó cướp Nhậm Hiếu Niên là một vở kịch Phương Dạ Bạch dùng để kích thích Dịch Hành Vân, mục đích là cứu Nhậm Hiếu Niên, nhưng anh thật sự nổ súng với Dịch Hành Vân vẫn làm Nhậm Hiếu Niên vô cùng tức giận.

Nhưng căn cứ theo cách nói của những chuyện xảy ra sau này, đây là Dịch Hành Vân nợ anh ta.

Nhậm Hiếu Niên không hiểu ý anh ta, nhưng ba người đàn ông đều đã hiểu. Hơn nữa, mặt Dịch Hành Vân cũng đen sì, anh chẳng thể ngờ tiểu quỷ Tiểu Bạch này lại có ý với Hiếu Niên của anh.

Tóm lại, thí nghiệm “Thủ tuế” sai lầm ở đâu vẫn chưa tìm thấy nguyên nhân mấu chốt, nhưng ảnh hưởng nó tạo ra vẫn đang lớn dần.

Gió lốc thật sự, chỉ vừa bắt đầu.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-nien>